SAN-ANTONIO

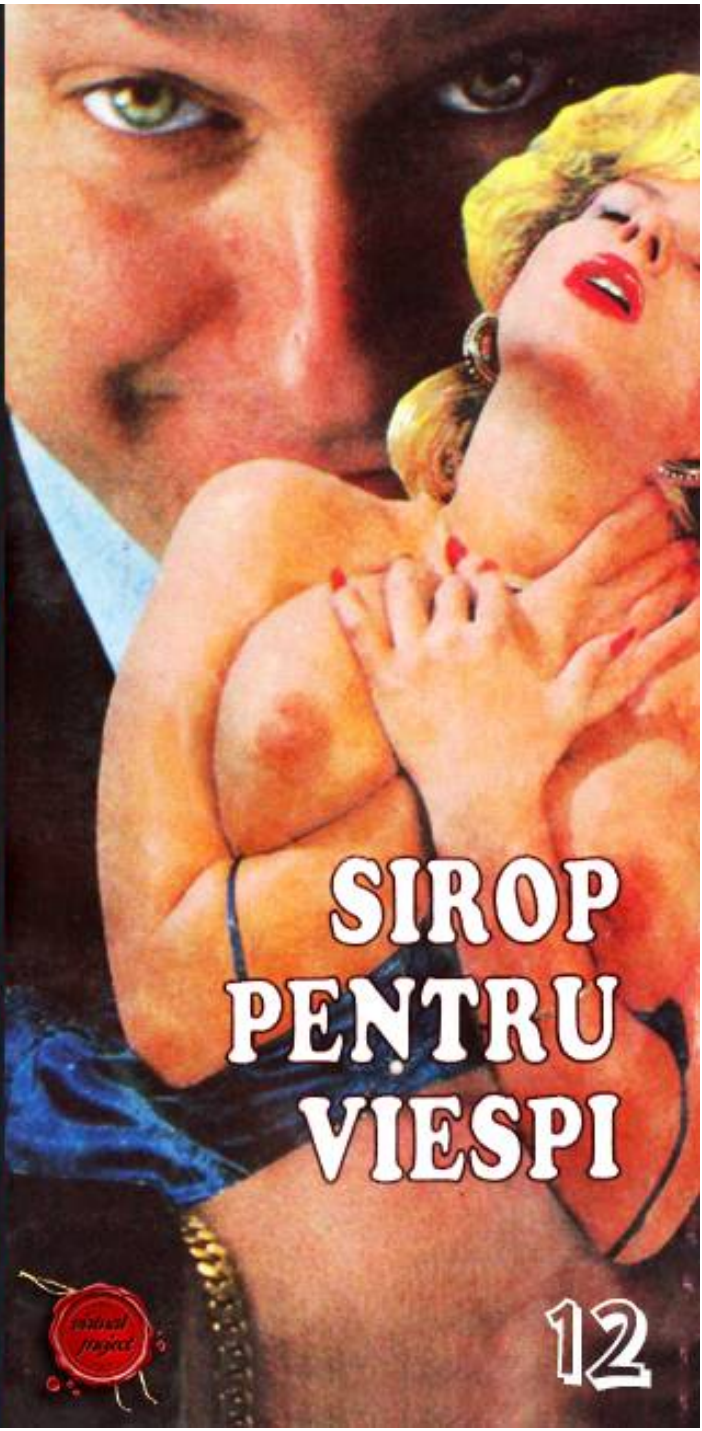

SIROP PENTRU VIESPI

12

SAN-ANTONIO

SIROP PENTRU VIESPI

Original: *DU SIROP POUR LES GUÊPES*

Colecția San-Antonio nr. 12

Traducere de
MICHAELA SERGESCU
și EUGEN MANDRIC

virtual-project.eu

Editura Forum
1993

Personajele acestei povestiri nu sunt decât roadele – savuroase – ale imaginației mele. Clar?

S.-A.

PARTEA ÎNTÂIA

AVIZ AMATORILOR

CAPITOLUL I

CUM CĂ TE POȚI ÎNȘELA!

La o primă cercetare o luasem drept un marțian (din cauza salopetei sale din material plastic); la o a doua cercetare am luat-o drept o marțiană (din cauza plasticii sale personale); la o a treia cercetare, în sfârșit, am luat-o drept ceea ce era de fapt, adică o gagică încântătoare, bine din toate punctele de vedere, echipată pentru pescuit subacvatic.

Lucea în soare ca inteligența unui sergent de stradă la o intersecție. Purta palme foarte puțin academice, ceea ce-i accentua aspectul de sirenă și ochelari cauciucați asemănători hublourilor de batiscaf. Pășea pe plaja aurită a Golf-Jean-ului cu o grație cvasi monegască și, după felul în care-și balansa portbagajul, simțeai dorința să te angajezi în marina japoneză (sub ordinele amiralului Ya-și Du-te), secția torpile umane. Pe sub umbrele a trecut un frison prevestitor de furtuni. Douăsprezece sute de perechi de ochi, plus unu (se bronza și un chior în sectorul nostru), s-au ațintit asupra siluetei în mers. Au izbucnit suspine; fire de păr au început să se încrețească pe biete piepturi oprimate; tensiunea arterială a asistenței s-a ridicat ca tensiunea diplomatică atunci când Johnson transmitea fluide glaciale în scaunul de sub fundul lui Mao-Tze Dun; scurt, a fost o clipă pe cât de solemnă pe atât de amețitoare. Naiada cu pușca-lansatoare-de-harpon, a intrat într-o cabină. S-au scurs clipe lungi. Lângă mine, jucau volei niște sportivi pântecoși, iar eu încasam, din când în când, mingea lor în caroserie și nisip în ocheane – ceea ce se adăuga

fericirii momentului. Încetul cu încetul posesorii șezlongurilor, doborâți de torticolis, s-au abandonat prăjelii în suc propriu. Rămăsesem ultimul ins din sector care se zgâia la ușa lăcuită a cabinei. Îmi puneam ghicitori de tipul „blondă sau brună”? Frumoasă sau hâdă? Ochi verzi sau căprui. Salivam de curiozitate. Veți spune că mă montam de-a surda, dar când ești în vacanță, la soare, realitățile nu sunt cele ale vieții obișnuite. Abolit, simțul valorilor. De patru zile nu aveam nimic altceva de făcut decât să-mi expun, lui Mahomet, un sfert de ceas bucile și umerii, iar în sfertul de ceas următor fața, cu tot ceea ce, cunoscătoarele, numesc părțile nobile. Cum pentru supravegherea cabinei marțienei mele mă simțeam mai bine pe burtă, și cum domnișoara Douăzeci-De-Leghe-Sub-Mări întârzia, aveam noada coaptă la țanc atunci când susnumita ieși. Merita osteneala să te transformi într-o arsură de gradul trei, credeți experienței mele! Pardon! Sirena câștigase enorm punându-se în civil! Eram dispus să-i dau replica în „Lumea tăcerii” (versiune revăzută de Jean Nohain!).

Urmăream defilarea domnișoarei mulțumind cerului că nu mă făcuse țestoasă la un vânzător de piepteni sau piele de căprioară la un spălător de mașini. Îmi spuneam că era o binecuvântare a Providenței să ai un fizic avantajos (cazul meu), două brațe mușchiuloase și cadranul solar la patru fără zece (sunt atâția care-l au la unu și jumătate!).

Mă rog, să vă descriu bucățica și veți înțelege ce cânt eu aici. Sirena în chestie este brună cu reflexe castanii, bronzată cât să-i dea complexe Josephinei Baker, iar buzele sale au o modulație de frecvență perfectă. Cât despre ochi, ce s-ar putea spune? Sunt mai albaștri decât credeam că se poate! Mai albaștri decât marea al cărei clipocit împiedică peștii să doarmă. Albastru peruzea, cu reflexe de azur!

Minunea se îndreaptă spre barul plajei, se aburcă pe un taburet înalt de oțel căptușit cu trestie și comandă – ah! vocea ei melodioasă – o Cola cu lămâie. Și-a schimbat salopeta extraterestră cu un costum de baie roșu care-i ascunde exact acea parte a divinei sale anatomii pe care aș dori s-o

contemplu cu prioritate.

Îmi descopăr instincte de taur în arenă. Reacționez la roșu! Mă ridic, șutez violent mingea jucătorilor de volei până-n burdihanul unui Budha chel care-și finisa inocent bronzarea buricului și, scuturându-mă de nisipul cald bun pentru permisiile caporalilor legiunii străine, mă direcționez către bar.

Donșoara e singurică. Barmanul, insensibil la sexul frumos, răsfoiește ultimul număr din „Tintin" cu aerul extaziat al unui hepatic descoperind pe pernă o cutie de pilule pentru liniștit ficatul. Mă instalez pe taburet și-mi scociorăsc mințile în căutarea unei fraze de atac percutante. Cum minunea este cvasi goală, nu pot s-o întreb cât e ceasul. De altminteri asta ar fi o manevră debilă, mult sub posibilitățile mele. Îmi vine subit o idee explozivă. V-o pasez gratuit, sunteți liberi să-mi exprimați recunoștința oferindu-mi un aperitiv!

— Merge, merge? O întreb, afișând surâsul meu dinți-albi-răsuflare-proaspătă pus la punct de Mariane.

Consimte să mă privească. O face fără entuziasm, dar fără plictis.

— De ce? răspunde.

— Păi te-am văzut ieșind la țărm. N-o să-mi spui că, toată numai plastic și harpon, veneai de la ceaiul marchizei Bouffet-mont.

Dă din cap.

— Am ratat un merluciu.

— Nu era galant! Să-i scape plăcerea de a fi pescuit de dumneata…

Posedă o serioasă experiență în materie de apropouri și pare alergică la ale mele. Privirea-i rămâne mai rece decât un vagon frigorific.

Trage din paiul cokei sale arătându-mi cu indiferență profilul stâng.

— Trece în cont! îi spune chelnerului – și alunecă de pe scaun ca o rază de lună de pe un acoperiș.

Se îndreptă către mare cu intenția evidentă de a-și săra epiderma.

Îl interpelez pe lectorul lui Tintin.

— Spune-mi, Haddoch. Cine-i această frumusețe în libertate?

Decapsulatorul de ape gazoase ridică niște ochi rătăciți. Era la un pasaj capital al lecturii. Acolo unde Tintin traversează marele Canion al Colorado-ului pe trotinetă. Îi clănțănesc dinții de emoție. Umerii săi puternici, copiați după o sticlă de minerală Evian culcată sunt scuturați de frisoane.

— Ci-s fie? grohăie el, cu pupilele încă tapetate de emoții tari.

Cu o mișcare a degetului mare îi arăt crupa unduioasă a sirenei care șerpuiește printre umbrele.

— Puicuța care s-a adăpat acuma! O cunoști, din moment ce are un cont!

Genele-i clipesc ca o firmă de neon stricată. Deșeul ăsta e tot atât înclinat către fentei cât spada lui Eraste. Are mutra unghiuloasă, cu pomeți proeminenți, ochii adânciți, părul culoarea pană-de-electricitate, și o gură fără buze.

— N-o cunoașteți? se miră.

Mă abțin să-i răspund că afirmativul ar lipsi interviul de fundament.

— Nu.

— E metresa lui Bitakis…

— Armatorul?

— Si signor! face șmecherie-în-șomaj.

Evoc mutra fezandată a lui Bitakis. Un bătrân ipocrit chel, cu o carcasă care ar pune pe fugă haite de șobolani înfometați. Trebuie că dă târcoale la plus șaptezeci, armatorul. Nu mai departe decât ieri seara am avut ocazia să bag pe jgheab la două mese depărtare de a sa, la Tecou. Prezida o masă numeroasă cu autoritatea unui Ludovic al XVI-lea. Și avea o armada (în natură) de purtătoare-de-vată care-i prezentau pilulele pentru ficat, esofag și pancreas culisant. Ciudată scofâlcitură, frumos ca un cavou de familie.

Ceea ce mă surprinde este că era cu femei, dar nu cu hărțuitoare de pești. Mă confesez pasionatului de Tintin.

— Sigur, zice acesta: era cu nevastă-sa. N-ați văzut o

băbătie încinsă peste tot cu lanțuri de aur, inclusiv peste o gușă cu mai multe etaje?

— Ba da!

— Ei bine, e maica Bitakis. Nu era cu ei și o fătuță urâțică?

— Parcă…

— O fâță cu un ochi la slănină și altul la făină?

— Da.

— Fata lor! Frumos produs, fir-ar al dracului! Îi reușesc mai bine vapoarele, grecoteiului. Când te gândești că biată căzătura asta va moșteni un teanc de bișțari cât Mont Blanc-ul!

— Trebuie să aibă amatori printre armatori? glumesc, cu acel simț al umorului pe care mi-l cunoașteți bine și cu care încă nu m-am obișnuit.

— Ce să mai vorbim, Charles, replică chelnerul familiar. Atâta doar că puștanca are și oglinzi. Când își ginește mutra sinistră, își zice că gagii nu pot fi sinceri și, după părerea mea, are dreptate…

Meditează o clipă. Poate se gândește ce-ar face dacă ar deveni ginerele lui Bitakis? În sfârșit, ginerele vorba-vine, i-ar fi mai lesne să-i devină noră.

— Să revenim la sirena noastră, zic, bătrânul n-o scoate-n lume?

— Because Madam! O vizitează după amiezile, când nevastă-sa o trage pe dreapta.

— Te-ntrebi ce poate să-i facă?

— Cecuri, asigură barmanul care cunoaște viața…

— Și cum se numește zâna asta?

— Julia Serafica! Făcuse puțin cinema până s-au întâlnit.

— Mai mult probe decât filme, cred?

— Probabil! Armatorul i-a cerut o probă numai pentru el și chestia a fost concludentă. Există pipițe care au baftă, ce zici?

Evoc șasiul susnumitei.

— Are tot ce-i trebuie ca să-i poarte noroc, îl asigur. Jignește-mă cu un scotch, fiule…

•

Eu, mă cunoașteți doar? Când mi se suie o idee la mansardă

acolo rămâne și nu altundeva, Și, de altminteri, ce-aș face cu ea altundeva? Fata asta mi-a scurtcircuitat bulbișorul. Indiferența de care a dat dovadă, cum ar zice conțopistul de la administrația financiară, nu a făcut decât să crească dorința mea de a o cunoaște mai bine. Expediez whisky-ul pe gât și iau drumul către marea largă (în fund pe dreapta).

Pectoralii în bandulieră, mersul asigurat de Lloyd, pășesc pe nisipul fierbinte în care strălucesc pietricele. Privirea mea vulturească scrutează apa azurie. Nu întârzii s-o reperez pe Julia, grație sutienului și chiloților roșii. Zace pe o plută, la câteva ancabluri, cu brațele încrucișate… Nu fac niciuna nici alta, nici a treia nici a patra: sar în supă și-mi dezlănțui craulul meu, alături de care cel al lui Mosconi este un exercițiu de reeducare pentru hemiplegici.

În mai puțin decât îi trebuie unei rachete americane să rateze decolarea, acostez pluta (în chestie) care dansează pe creste de valuri. Mă ridic pe dreptunghiul plutitor. Tipa, acum întinsă pe burtă, face un efort și întoarce capul. Mă recunoaște și-mi dedică o mutră descurajantă.

— Iar dumneata! suspină.

— Te inoportunez?

— Dacă ți-ai ține gura ar mai merge.

— Te-a pedepsit, la spovedanie, cu o săptămână de tăcere?

În chip de răspuns suspină reluându-și poziția inițială. Nu insist și-mi scot pârleala cu cercetări academice mai pasionate decât se practică la Institutul de pe Cheiul Conti, parol! N-are cum să se plictisească Bitakis cu asemenea jucărie! Fătuța asta are o piele minunată, forme cum nu se mai fabrică de la Renaștere încoa și o senzualitate care ar înzestra cu virilitate și bustul lui Voltaire.

La capătul a zece minute, am trecut în revistă toate combinațiile pe care le-ar oferi un tête-à-tête prelungit între patru pereți cu Julia. Am ajuns la trei-sute-opt-zeci-și-patru. Ceea ce-mi pare puțin. Probabil m-am înșelat la numărătoare. Tocmai mă pregăteam să colaționez, când vecina mea de plută întoarce către mine frumosul ei obraz scăldat în soare.

— Ai de gând să mai stai mult aici? întrebă.

— Depinde de tine.

— Căci ai de gând să mă urmezi?

— Nu să te urmez: să te acompaniez. Nuanță!

— Deocamdată, șterge-o!

— Pluta asta îți aparține?

— Întocmai!

Izbucnesc în râs.

— Ce te amuză? întrebă fără amabilitate.

— Zi-i, armatorul tău are două sute de mastodonți care străbat mări și oceane și tot ce găsește să-ți ofere este o plută de trei pe doi. E armator sau salvamarist gagiul tău?

Are un moment de stupoare, după care răspunsul vine sub forma unui pumn în plină mutră. Deloc stângace, domnișoara. Încasez lovitura direct în pifometru și iată-mă sângerând ca un porc. Recunoașteți că face a haidamac tâmpit! Să-ți surmeneze profilul o muiere!

Mă cuprinde furia. Iau de braț sirena și încep să-i debitez pe șleau felul meu de a gândi.

— Ascultă puiculițo! Nu-mi plac manierele tale! Dacă te crezi cu babacul tău, ai dat-o-n bară. Te-i fi obișnuit să-i cravașezi fesele grecoteiului, tratament erotic clasic pentru babalâci trecuți de șaptezeci… Personal nu văd niciun inconvenient, numai că în ce mă privește, n-am ajuns acolo. Am stilul meu propriu pentru a calma fâșnețe impulsive ca tine.

Ochii ei răspândesc fulgere! Și nu-s de ciocolată!

— Și ce le faci? articulează fără să înceteze să mă fixeze.

— Asta, zic…

Îi proptesc umerii de scândurile plutei și-mi lipesc gura năclăită de sânge pe buzele ei. La început se zbate cu o iapă năpădită de viespi dar sfârșește prin a găsi tratamentul pe gustul ei. Nu știu dacă ați înșurubat vreodată o ventuză unei dame având nasul înfundat. Tot ce pot să vă spun este că treaba ridică probleme din punct de vedere respiratoriu.

Țin totuși, circa trei secunde dar, amenințat de asfixie, ies la suprafață. Pipița pare visătoare.

Are mutra plină de sângele meu.

— Ar trebui să facem un plonjon, cât să ne clătim, sfătuiesc.

Și, pentru exemplu, sar în apă. Nu întârzie să mi se alăture. Câteva mișcări de bras împreună, după care ne regrupăm pe ponton.

— Săruți bine, zice meditativ.

— Nu pot altfel, sunt recordman mondial la sărut toate categoriile. Medalia de aur la ultimele jocuri olimpice.

Mă privește zâmbind. Începe să se umanizeze; morala ar fi că gagicile se cer violentate scurt și fără frică, de la prima măgărie fără să o aștepți pe a doua.

— Mă ierți pentru acum câteva minute?

— Nu sunt ranchiunos…

— Mă cunoșteai?

— Metresa unui tip important este inevitabil cunoscută, de toată lumea.

— Ești fără jenă.

— Pentru că nu-s ipocrit?

Își ridică frumoșii umeri goi.

— Când zic „fără jenă” înțeleg bădăran.

— Îți displace asta?

— Nu chiar.

— Atunci mâncăm împreună?

Acu iat-o gânditoare. Pariez același lucru contra tot ceea ce vreți că trebuie să fie supravegheată de barcagiul ei, Julia. Onorabilul plătește catch (cum zice Béru) dar pretinde exclusivitatea.

E de acord cu blănurile de vizon sălbatic și cu Bozon-Verduras decapotabil, cu condiția, totuși, ca domnișoara Serafica să nu-și difuzeze virtutea.

— Imposibil, afirmă.

— De ce? Te sechestrează amiralul?

— Nu tocmai, dar azi luăm masa împreună.

— Nevastă-sa i-a acordat o permisie de destindere?

— Ești bine informat!

— Nu ies niciodată din casă înainte de a citi rubricile de bârfe mondene… Asta-i? Maica Bitakis e într-o călătorie?

— S-a dus la Paris douăzeci și patru de ore, pentru un tratament…

— Contra decrepitudinii?

Am atins-o la coarda sensibilă. Izbucnește într-un râs cristalin (sau argintiu, imposibil de făcut diferența). Îmi spun că femeile sunt bizare. Amantele sunt mai geloase pe legitime decât legitimile pe amante. Iată o muierușcă după care ar plânge de dorinți și un orb, tânără, strălucitoare. Și-a descoperit un bătrân care se îneacă în bani; îi hăpăie miarele cu sutele ca să-l salveze și la capac, e mortal geloasă pe băbătia fleșcăită care-și amidonează obrajii ca să nu semene total cu un hârdău de osânză.

— Presupun, gungurește porumbița mea.

Așa o fi dar nu-mi convine mie. Păpăgălița absentă, grecoteiul profită să facă tumbe.

— Deci nu ne putem vedea azi?

Julia reflectează.

— Aș putea încerca, dar numai târziu seara.

Am citit un articol despre obiceiurile lui Bitakis și-mi amintesc că nu se culcă niciodată după miezul nopții. Are o chestie la inimă și nevoie de odihnă. Face, deci, miezul nopții-prânz în scutece, fără escală. După o cină frugală se duce să piardă niște bani la cazino, apoi se întoarce. Cel mai nostim este că nu pierde. Félicie, minunata mea mamă, îmi repeta mereu: ban la ban trage. Când Bitakis se lasă supt între-o seară de două miare la casino, puteți paria luna (cu sau fără drapel islamic), că, a doua zi, face să sară banca în aer. Există tipi care știu să-și ia revanșa, ce mai! Trebuie să recunoaștem…

— Ora dumitale va fi ora noastră! murmur învăluind-o în privirea mea marină numărul 63, ceea ce-i îmbie sufletul să viseze așternuturi.

— Ora unu îți convine?

— Și încă cum! Unde?

— Cunoști un local, lângă Antibe, care se numește „*La bulca arsă*”?

— Nu încă, sunt aici de prea puțină vreme!

— E haios, ai să vezi!

Și cu asta ne despărțim, adică eu plonjez în saramură pentru a mă întoarce la bază.

Sunt mulțumit de mine. Iată o treabă mânuită cu o mână de maestru. Nu găsiți?

CAPITOLUL II

O BULCĂ MIROSIND A ARS

San-Antonio al dumneavoastră este frumos ca un zeu când se anunță (la miezul nopții fix) la *Bulca arsă.* Am alpagaua mea gri deschis, cămașă de mătase albă, cravată crem și pot să vă spun că balabustele mă sorb din ochi când trec. Văzând plimbându-se un Adonis de asemenea speță, se întreabă dacă e miercuri sau dacă le place într-adevăr supa de ceapă.

Localul ales de Julia îmi pare original și select. Este vorba de o veche vilă de bogătași, transformată în cabaret de noapte. Pe terasă sunt ghirlande cu lampioane și mese așezate în boxe despărțite prin arbuști tunși. Pe estradă, muzicienii în haine albe cântă chestii consacrate vacanțelor mediteraneene: chelnerii sunt în frac și crez că-n acest ogeac o butelcă de șamp' tre să coste ceva mai mult decât o limonadă-cassis la *Pam-Pam* pe Champs-Elysées. Din fericire nu plec niciodată în vacanță fără să-mi garnisesc temeinic buzunarele.

Mă înființez în plină lumină și sunt recepționat de un chelner șef, chel ca parbrizul panoramic al tărăboanței mele, care mă întreabă dacă sunt singur. Îi răspund că da, dar că totul este provizoriu. Mă ghidează la o masă lângă orchestră. Un colțișor adorabil. Masa și scaunele sunt de trestie. O lanternă japoneză roșie de care-și izbesc aripile fluturi de noapte atârnă la capătul unui bambus… Poetic.

— Sec? face pinguinul.

Tresar, apoi realizez că-i vorba de băutură. Decretează pe un ton fără replică:

— Șampanie sau whisky?

Dacă m-ar trăsni ideea nenorocită să-i cer suc de roșii m-ar scuipa în mutră.

— Whisky!

Se îndepărtează fâțâindu-se, cu pulpanele fracului fâlfâindu-i pe fundul lat. Trag un tur de periscop de jur împrejurul mesei mele. Ansamblul e select. Lume bună. Gagici cu perloanțe, domni al căror cont în bancă e vizibil cu ochiul liber, tipi din cinema, finanțiști; pe scurt: elita. Neobosite perechile se înlănțuie pe pistă. Orchestra cântă „Aveai dreptate să nu te înșeli”, marele succes al sezonului viitor și în aer plutesc călduri și moliciuni ce fac noaptea frumoasă și Coasta de Azur paradisiacă. Aștept vreo douăzeci de minute sorbind Vat 69 (nu-i vorba de o armă de foc) și tocmai mă întrebam dacă puicuța lui Bitakis nu-mi tapează o plasă, când o văd apropiindu-se printre mese.

În Ford-ul meu interior doresc fierbinte să nu fie vreun mahăr de la Hollywood prin împrejurimi; aș risca să-i semneze, pe loc, un contract, ceea ce m-ar obliga să-mi petrec noaptea pe plajă încercând să golesc Mediterana cu o linguriță. E mai mult decât o vampă, e supranaturală. La ultimul congres al zânelor a fost, cu siguranță, aleasă președintă de onoare. Distincție și eleganță în serviciul voluptății. Are o rochie albă, de dantelă vaporoasă cu, în jurul gâtului, un colier gros și scânteietor! Ruj de buze aproape fluorescent. Genele admirabil desenate, s-ar zice opera unui pictor chinez. Și, poate nu-i decât un efect al imaginației mele, dar mi se pare că sânii și-au mărit volumul.

Mă ridic, fac trei pași în întâmpinarea ei și-i iau mâna.

— Rândul viilor, îi zic, fii drăguță și adu-mi un tub de oxigen. Mi se taie respirația, când te văd.

Surâde și-i prezint un scaun pe care depune partea cea mai puțin neglijabilă a anatomiei sale.

Pleznesc din palme pentru a chema oberul. Yul Brynner-ul limonadei se precipită. Se curbează doi metri optzeci către Julia.

— Domnișoara Serafica… Șampanie roze cu portocală ca de

obicei?

— Da Albert!

— Bravo, apreciez, ești al naibii de cunoscută în bârlogul ăsta.

— Vin adesea seara.

— Cu armatorul?

— Nu, singură…

Arunc o privire piezișe. Să-i spui lu' mutu că-și petrece nopțile libere în tête-à-tête cu ea însăși. Când ești amanta muzeului ororilor, trebuie să compensezi! Să angajezi, pentru extaz, mână de lucru clandestină. Mai ales că nu voluntarii lipsesc, în această nobilă cauză! Ajunge să numeri câte priviri o fixează pentru a trage concluzia care se impune.

— E la nani, tata mare-vaporaș?

— S-a retras mai repede decât programase, era îngrijorat în privința fie-si…

— Are creion, căprița?

— Nu, a dispărut…

— Drace! De când?

— Azi dimineață… Ar fi trebuit să-și petreacă ziua la niște prieteni. După-amiază aceștia au telefonat să întrebe ce-i cu ea…

Mă încrunt și nu prea. Când o moștenitoare bogată și urâtă ca treizeci și două de funduri de maimuță lipite grămadă este dată dispărută, te gândești instantaneu că a întâlnit un vânător de zestre. Pariez un anunț în *France-Soir* contra bunavestirei făcute Mariei că un peștișor isteț și viguros se ocupă de puștoaică. A forțat doza de șarm personal și acum se desfășoară mica escapadă clasică pentru compromiterea domnișoarei iar mâine vor reapărea ambii pentru celebrarea tainei căsătoriei între Miss Bitakis, banii ei și peștișorul vesel. Bine lucrat! Clasic, dar dă roade.

Îi împărtășesc acest punct de vedere Juliei. Ea-și clatină frumosul căpșor în chip de aprobare.

— Cam asta crede și Nikos…

— Cine-i Nikos?

— Păi… Bitakis.

Recit:

— Și Nikos și Bitakis… Sună frumos în intimitate!

— Te rog! Dacă nu vrei să plec, încetează cu glumele proaste.

— Calm și pace, îngeraș! Deci bătrânul crede că s-a lăsat sedusă?

— Da. E, totuși, îngrijorat. Își adoră fiica și…

Se întrerupe pentru că un chelner se apropie de masa noastră. Ține în laba înmănușată alb ca un saint-cyrien un platou de argint. Pe platou, o filă de carnet împăturită în patru…

Nu poate fi decât nota de plată,

— Pentru dumneavoastră, domnule, zice, lansând libidinos o descindere oculară în decolteul Juliei.

— Ce-i asta?

— Din partea pianistului…

Sunt uluit mai ceva decât un vițel la o poartă nouă. Ridic ochii spre orchestră. Și pe cine văd, la celălalt capăt ai estradei? Amedeu Bocciul pe punctul de a martiriza un inofensiv Schiedmayer, Se zgâiește în direcția mea și-mi face cu ochiul semne disperate. Îi telegrafiez un rânjet amical și despăturesc mesajul.

Citesc:

Salut comisare! *Nu plecați înainte de a vă vorbi.*

Amedeu.

— Bine, mulțumesc, îi zic chelnărașului.

Își dezlipește retina de glandele mamare ale însoțitoarei mele și dispare.

— Îl cunoști pe pianist? mă întreabă Julia, scoțând o țigară dintr-o tabacheră de trestie presată.

Îi întind bricheta aprinsă.

— Fumezi tutun turcesc ca să întreții șovinismul grecoteiului? mă interesez pe tonul meu monden numărul paișpe.

Își clatină umerii înnebunitori.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare…

— Da, l-am cunoscut la Paris… odinioară. Un băiat bun.

Îl privesc de departe pe Amedeu dezlănțuit pe claviatură. Accelerează din degete, brațe și picioare ca și cum ar vrea să termine piesa înaintea celorlalți. Prima dată când l-am întâlnit, avea un bar în Pigalle și descărcase un încărcător de 7,65 în carcasa unui racketteur venit să-l extorcheze. Poveste veche, circa zece ani… A trecut pe la curtea înjurăților și s-a ales cu numai două luni de pârnaie, pentru port ilegal de armă. După care a vândut în pierdere locanta și a întins-o în America de Sud ca să aștearnă uitarea și oceanul între el și tovarășii mortului. Mi se spusese că zdrăngănea la pian în spaniolă și portugheză, dar nu știam de întoarcerea lui în Franța.

Mă întreb ce naiba are să-mi spună. Pur și simplu bonjur? Are totuși destulă bună cuviință pentru a ști, mister Bocciul ăsta, că atunci când un domn gângurește cu o gagică mișto, corectitudinea cere să nu-i tulburi intimitatea…

— Pari contrariat – observă dulcea copilă.

— Nici pomeneală…

— Aș vrea să te fac să observi ceva, ciripește.

— Dacă e vorba de culoarea ochilor tăi – inutil să te mai obosești!

— Nu mi-ai spus numele dumitale!

Roșesc până sub braț. Julia m-a tulburat în asemenea măsură, încât am omis să mă prezint.

— Comisarul San-Antonio, debitez.

Își rotunjește atât ochii cât și gura.

— Comisar adevărat?

— Marcat și garantat autentic, cu poză – timbru sec și tricolor din plastic.

— Tii, e prima dată că întâlnesc unul… Ce te aduce la San Juan, vacanța?

— Din fericire. Nu mă văd deloc anchetând în zăpăceala asta carnavalescă!

— Nu mi-am închipuit niciodată că un polițai poate fi un băiat atât de frumos.

— Învață să te ferești de prejudecăți!

Chestia pare să-i excite imaginația. Încep să-mi fabric un

viitor imediat, cu delicii mirobolante, apă caldă, apă rece și vedere la mare.

— Dansăm? propune.

— Tocmai voiam să te invit.

Părăsim masa și o conduc până la pistă. Amedeu Bocciul și compania atacă an tangou într-atât de languros că l-ar face să vomite și pe Tino Rossi.

O lipesc pe Julia de mine mai strâns decât o cataplasmă. După două, trei măsuri sunt cuprins de un incendiu cu multiple focare. Dansează la perfecție. Din când în când piciorul ei lunecă printre ale mele; ca să-mi schimb ideile și consecințele lor indecente, mă întreb dacă am închis toate robinetele de gaz, când am plecat de acasă.

Facem de două sau de trei ori înconjurul pistei. Muzica se oprește. Dansatorii aplaudă, toți au chef să continue pipăiala, iar Bocciul și compania, profesioniști avizați, reiau siropul melodic cu un vals Boston.

La un tur în fața estradei, îi dedic lui Amedeu o privire amicală. Mă urmărește cu ochii cât două cepe. Citesc pe mutra lui o expresie stranie. Pare îngrijorat, tulburat. Regretă, oare, revenirea în patria mamă? I-au dat de urmă amicii neconsolați ai tipului pe care l-a șters de la starea civilă? Îmi pare rău pentru el, dar chestii d-astea se mai întâmplă.

Respirația parfumată a Juliei mă amețește. Contactul vibrant al trupului ei, lipit de al meu ca o etichetă pe un borcan cu castraveți murați, se constituie într-un supliciu dulce și penetrant.

Dacă Bocciul crede că voi aștepta finalul emisiunii sale pentru a zbura cu gagica la hotel, își bagă fa diezul în ochi. Când cuptorul e încins trebuie băgat în el fraților. Ăsta-i un adevăr elementar știut de toți brutarii lumii!

Odată terminat și al doilea dans, îmi reconduc partenera la masă.

— Dacă am schimba cap compasul? sugerez.

Se miră.

— Nu-ți place aici?

— Ar putea fi mai bine altundeva…

— Unde adică?

— La mine la hotel, de pildă…

— Nu pari deloc persecutat de complexe! exclamă cu o umbră de admirație în voce.

— Te surprinde, iubito?

Cum oberul coafat tip coajă de ou trece prin apropiere, îi fac semn să-mi aducă dureroasa. Consimte și o tulește către mașina lui de calculat notele de plată. Exact în clipa asta, o rumoare cuprinde mulțimea, o rumoare punctată cu exclamații și țipete… Mă ridic. Toate privirile converg către estradă.

— Ce se-ntâmplă? se îngrijorează Julia.

Îmi înghit saliva de trei ori înainte de a-i răspunde.

Se întâmplă că pianistul meu zace la podele, în fața instrumentului la care lucrase. Colegii lui se grăbesc să-l ridice și să-l evacueze.

— Dar e prietenul tău! exclamă însoțitoarea mea.

— I s-a făcut rău, fără îndoială, zic. Permiți să lipsesc câteva clipe?

— Sigur că da…

O las în grădină și mă îndrept către interiorul casei. Mă ghidez după agitația chelnerilor. În dreapta vilei este o intrare de serviciu. Pedalez întra-colo…

O matahală solidă gen Carnera îmi barează trecerea.

— Ați greșit domnule, zice, amabil; toaleta e la stânga.

— Nu te contrazic, afirm cu tărie, dar eu mă duc să-mi văd un amic.

— Este interzis să vorbiți cu personalul în timpul serviciului.

Rareori am întâlnit un personaj atât de antipatic. Oricum, este evident, bătăușul de serviciu al stabilimentului. Cel care refulează, încă de la intrare bețivii neagreați în garnizoană și evacuează clienții scandalagii. Ezit să-i arăt legitimația, ceea ce ar aplana dificultățile. Dar nu-i niciodată indicat să te prevalezi de calitatea de polițai în acest soi de locuri. Un sticlete într-un local de noapte este ca o pată de grăsime pe cravata unui ginere… O a doua soluție, ar fi să-i distribui o

labă cu pumnul bine încleștat, în mutră, dar asta ar crea un incident diplomatic cu direcția… Din fericire, ajutat de geniul meu, găsesc o a treia. Apuc o bancnotă babană și i-o strecor murmurând:

— O clipă doar!

Cât verifică el suma înscrisă de Banca Franței, iată-l pe valorosul San-Antonio, cavaler Bayard al secolului, omul care-l susține pe cel slab și-l slăbește pe cel puternic, trecut de ușă.

Orientându-mă tot după vânzoleală, pătrund autoritar într-o cameră mare, lambrisată, după toate aparențele vestiarul și loja comună lăutarilor. Orchestra foiește în jurul lui Amedeu Bocciul, care este întins pe o masă și căruia i s-a băgat sub tărtăcuță un impermeabil rulat ca o minge. Îi dau deoparte cu autoritate pe neguțătorii de note false. Trebuie că mă iau drept un doctor, pentru că nu crâcnesc. Mă plec asupra pianistului. Good bye, Amedeu.

Și-a halit certificatul de naștere fără să-l mai pudreze cu zahăr.

— E mort, nu-i așa? bâiguie saxofonistul.

Bateristul, care și-o fi prins vreodată degetele într-un Larousse medical, supralicitează:

— O embolie! Cu socru-meu a fost la fel…

Clarinetistul comentează:

— Tocmai terminasem bucata. Era pauză… A băut o înghițitură și s-a prăbușit…

— A băut înainte de a da în primire?

— Da, doctore…

Titlul mă face să tresar. Doctor! Diplomat al Facultății din Fresnes[1], ex-intern al comisariatelor pariziene, specialist al bolilor de cazier!

— Ce-a băut?

— Bem cu toții, explică contrabasul, un chelos mic și agitat, cu mustăți blonde de teuton bolnav. Amedeu prefera vin alb cu sifon…

— Nu vă duceți la bar?

— Nu, interzis! Ne servește un picolo… Este înscris în contract. Pe căldura asta, cântatul te usucă…

— Unde-i paharul lui?

— Tre să fi rămas pe estradă…

— Bine! Telefonați la poliție; între timp nimeni nu atinge corpul…

Îl apuc pe contrabas de nasturele vestei.

— Vino să-mi arăți glassul victimei…

Mă conduce la estradă. Publicul s-a și dezinteresat de problemă. Toată lumea flecărește. Bărbații spun femeilor că sunt frumoase. Femeile îi asigură pe bărbați că au haz. Și oberul afirmă tuturor că șampania e de primă calitate. Moartea pianistului nu face mai mult efect decât discursul unui primar la sfârșitul unui banchet.

Escaladez estrada prin spate, flancat de contrabasist și ne îndreptăm către pian. Mergem piano ca să nu producem panică.

Muzicianul îmi indică o cupă la sfertul cozii.

— Asta-i!

Apuc glassul și-l amușin. Un miros bizar, nimic comun cu vinul alb, se insinuează în nările mele.

— Credeți că a fost otrăvit doctore?

— Mi se pare destul de probabil…

Păstrez paharul în mână și mă îndrept către masa pe care o ocupasem nu de mult. Julia mă așteaptă, docilă, perfecționându-și, cu pudră și ruj, frumusețea.

— Ei bine? mă întreabă ea.

— A murit! zic.

Cască niște ochi cât sticlele ochelarilor ei submarini.

— Dumnezeule! Inima?

— Întotdeauna, când mori, inima se oprește. Dar în cazul de față cred că cineva a ajutat-o să se oprească…

— O crimă?

— Da. Drept care eu rămân să aștept sosirea curcanilor și să le dau câteva repere… Te deranjează?

— Adică… În acest caz prefer să mă întorc la hotelul meu.

Înalță umerii.

Simt o dezolare în toată regiunea mediană a ființei mele.

— Putem să ne întâlnim după încheierea formalităților?

Ezită, apoi, fals jenată:

— Ascultă, stau la hotelul *Bel Azur*. În spatele hotelului este o ușă de serviciu. O descui eu. Camera mea este la primul etaj, numărul 4…

— Înțeles… Pe curând.

Îi decernez privirea mea insinuantă nr. 23. bis, cea pe care o rezerv de obicei duceselor și mă întorc lângă defunct.

Tipii din orchestră au prevenit curcănimea și comisarul local s-a grăbit să vină. Seamănă cu o gorilă, dar în mai rău. Poartă un pantalon de flanelă boțit, o cămașă sport cu gulerul desfăcut și o haină de pânză albă fără revere.

Îl abordez cu legitimația mea. Îi aruncă furios o privire, dar citind-o, fața i se luminează ca firma unui cinematograf la opt seara.

— Nu-i posibil, behăie el.

— Ei da! fac modest.

— Ei bine, dacă-mi închipuiam să vă cunosc vreodată!

Mă abțin să-i propun un autograf, nefiind ora aiurelilor…

— Erați aici, dom' comisar?

— Da, eram aici. Practic a murit sub ochii mei. Adaug că-l cunosc și că știu de ce a murit…

Dintr-odată trec drept superman în ochii confratelui.

— Oho! suspină el, sunteți într-adevăr o forță.

Îi arăt paharul.

— Trebuie pus bine ăsta și analizat de urgență.

— Otravă?

— Nu, agheasmă!

Râs bovin al comisarului, ceea ce surprinde grozav pe muzicienii asistând la scenă.

Scociorăsc buzunarele lui Amedeu. Găsesc un portvizit care conține niște bancnote și un permis de conducere cu numele său. Celelalte buzunare ascund flecuștețe, o cutie de pilule pentru ficat, un pachet de Gitanes porumb…

— Ce facem cu omul? întreabă colegul.

— Duceți-l la morgă, dacă nu cumva vrei să-l iei acasă!

Nouă cascadă de râs, cabalin de rândul acesta, al ofițerului de poliție. Mă întorc către confrații răposatului Amedeu.

— Unde locuia?

— La hotelul „*Pânzele sus*”!

— Singur?

— Da.

— Cine v-a adus de băut?

Răspunde flautistul, o voce de bas nobil.

— Un picolo…

— Numele lui?

Aydila Closetto, un spaniol!

— Aduceți-l aici imediat, ordon.

Sunt subjugați, muzicanții. Contrabasistul murmură:

— Și eu care vă luam drept doctor…

În acest moment intră un domn înțolit ca un prinț. Poartă un costum bleumarin de două sute de miare, croit de un maestru dintr-un material de import. Are fața albă, ceea ce distonează pe Coasta de Azur, unde toată lumea seamănă, mai mult sau mai puțin, cu negusul Etiopiei în vacanță. Probabil că nu-i place soarele. Afară numai dacă n-a ieșit dintr-o clinică, ceea ce nu-i exclus.

Cum am intuiția cu injecție directă, ghicesc că este hangiul. Are o privire densă, pleoapele grele, un nas ascuțit și o gură care seamănă cu o cicatrice prost vindecată.

— Ce aflu! recită apropiindu-se de masa pe care zace Bocciul.

Îl privește pe *de cujus* cum ar privi o halcă de oaie la măcelarul cartierului.

— A avut un atac?

Comisarul se apropie.

— Salut, dom Alfred!

Acest pronume învechit nu se potrivește defel unui personaj atât de bizar. Îl observă pe bunul meu confrate și un surâs hepatic îi strâmbă gura.

— Tii, Ciorbiță! Deja la lucru!

— Vă prezint pe celebrul meu confrate comisarul San-Antonio… Era în localul dumneavoastră când pianistul a luat nota falsă.

Spontan, Alfred îmi întinde o mână uscată ca o conștiință

de executor judecătoresc.

— Foarte onorat să vă primesc la mine! mă asigură, demn și țeapăn ca un cal de dric. Ați chemat un doctor?

— Nu încă, dar aș putea să vă furnizez un diagnostic: băiatul a murit otrăvit!

Nu este genul de om să se suie pe pereți când vede un șoricel sau să leșine la auzirea unei vești proaste.

— Sunteți sigur?

— Aproape. Toate acestea vor fi confirmate mâine…

Se ciocăne la ușă. Apare un tânăr, subțirel ca un toreador și mai brunet decât un butoi de catran. E Aydila Closetto, picoloul. Surpriză: nou-venitul este unul și același personaj cu aducătorul mesajului lui Amedeu.

— M-ați chemat…

Mă întorc către domnul Alfred:

— N-aș putea dispune de un colțișor liniștit, pentru a vorbi în voie?

— Biroul meu este la capătul culoarului, folosiți-l cât poftiți…

— Mersi.

Îi fac semn lui Ciorbiță să mă întovărășească, este minimum de politețe căci, de fapt, vânez pe teritoriile lui. Apoi apuc familiar brațul chelnerului.

Biroul crâșmarului este mic, dar frumos mobilat; stil Empire. Nu m-ar mira ca Alfred să fie corsican. Are un bust al lui Napo pe șemineu și o poză a lui Tino Rossi, cu dedicație, pe perete.

— Așază-te! îi ordon chelnerului.

Ciorbiță, prudent, a păstrat paharul victimei. Îl pune pe marmura cu vine roșii a unei console.

Îmi depun anatomia, mai amplă decât un dulap cu două uși, în fotoliul patronului și-mi încrucișez mâinile pe mapa lui de piele.

— Știi ce s-a întâmplat, Aydila?

Dă din cap.

— A murit pianistul.

— Zece din zece, la primul răspuns. Simt că vei deveni

cineva! Și știi de ce a murit?

Spaniolul își scutură capul de ghitarist în șomaj.

— De unde să știu?

— Otravă!

Pare să-l intereseze chestia. Își ridică sprânceana stângă, își strâmbă colțul drept al gurii și-și stoarce, între arătător și degetul mare un coș care-i împodobea gâtul.

— Adevărat?

— Da. Ghici cum?

— Păi… Habar n-am, se-nfurie deodată chelnerul. Ce mă tot interogați? Ce dracu reprezint eu în toată chestia asta?

— Reprezinți un tip care a oferit un pahar cu otravă unui om. Respectivul a băut și a murit.

Râs homeric al lui Ciorbiță.

— Ești un dur colega, fără doar și poate! bubuie el.

Dar această exclamație nu-l amuză deloc pe Aydila. Îl uluiește mai curând.

— Eu? face. Eu am otrăvit pianistul! Glumiți!

Mă duc să iau paharul.

— Tu ești cel ce i-a adus această consumație?

— Da.

— Miroase!

Amușină recipientul.

— Da, admite, pute!

— Pute pentru că-i otravă înăuntru!

— Rahat!

Spaniolache dovedește o anti-academică tendință de simplificare a limbii lui Voltaire.

— Cine a pregătit băuturile pentru orchestră?

— Eu.

— La bar?

— Nu, la bucătărie…

— Amedeu Bocciul vin alb cu sifon?

— Da…

— Și ceilalți?

— Puțin whisky cu multă apă.

— Astfel că paharul pianistului se deosebea net de toate

celelalte?

— Da…

E distrus, hidalgo-ul. A măsurat cu o sculă de topometru întinderea dezastrului care-i explodează în plină mutră. Suspectul number one – fiul lui mă-sa! Nicio contestație posibilă la acest punct.

— Ai citit mesajul pe care ți l-a dat pianistul pentru mine, zic, și asta te-a făcut să pui șoricioaică în pahar, mărturisește!

Scutură capul.

— Nu! Nu! Jur…

Ciorbiță, care cunoaște obiceiurile și care trebuie să fi urmat aceleași cursuri cu Bérurier, îi servește prompt două perechi de palme urmașului conchistadorilor:

— Când ți se cere să recunoști, nu face nazuri…

Reprezentantul nobilei Spanii se ridică.

— Protestez. N-am otrăvit pianistul. De ce aș fi făcut-o? Aproape nu-l cunoșteam… Sunt doar opt zile de când a venit aici!

— În orice caz, ai citit biletul pe care mi l-a trimis prin tine!

— Sigur că nu…

— Minți!

— Jur!

Nouă scatoalcă din partea confratelui.

— Să nu juri niciodată pentru o minciună! afirmă, doct, acesta… E o chestie care te duce direct la ghilotină… Cunoști ghilotina? Tăietoarea de țigară! Hârșt!

Aydila Closetto se plecă, peste birou, către mine. A realizat cine, în această cameră, concentrează îmbinându-le, logica și inteligența.

— N-am putut să citesc cea ce v-a scris pianistul pentru că nu știu să citesc franțuzește! Deci, vedeți… Și apoi nu sunt chiar atât de idiot încât să pun otravă într-un pahar pe care-l servesc eu!

Iată două argumente valabile. Îl fixez pe spaniolez. Îmi înfruntă privirea.

Afară orchestra a reînceput să cânte. Viața continuă.

— Ciorbiță, zic, îmbarcă-l pe băiat și ține-l până facem unele verificări.

— Dar…, behăie Aydila.

Ciorbiță-i servește o pereche de palme format expresso grande care-l obligă pe chelner să se reașeze. Îl iau pe onorabilul meu coleg deoparte.

— Fără maltratări, dragul meu… Nimic nu dovedește culpabilitatea acestui om…

Prestigiul meu diminuează vertiginos în opinia poliției locale.

— Păi, nu știu ce vă trebuie! grohăie colegul.

— Voi trece să te văd mâine dimineață.

— Bine…

Ne strângem fără căldură câte cinci degete fiecare. Arunc o privire reconfortantă servitorului și părăsesc stabilimentul.

Alfred, bossul, conferențiază pe culoar cu statul său major.

— Deci? mă întreabă el, concluziile?

— Nu încă, dar vin.

— Nu mă îndoiesc. Vă stau la dispoziție, domnule comisar…

— Când ați angajat orchestra?

— La începutul sezonului, acum circa două luni…

— Și pianistul nu-l aveți decât de opt zile?

— Celălalt s-a operat de vezică, a trebuit înlocuit…

— Și cum l-ați găsit pe ăsta?

— Prin biroul de plasare a muzicienilor…

— Înțeleg, mersi…

Strângere de fălănguțe, surâsuri cordiale… Mă car.

Afară, noaptea este încântătoare. Stelele strălucesc deasupra lampioanelor. Vuietul mării folosește drept fond sonor orchestrei. Constat că flautistul îl înlocuiește pe Amedeu la pian. Sunt numai cinci, acum, să lăutărească în timp ce gentry-ul își freacă zonele erogene pe pistă.

Domnii supraviețuitori din orchestra redusă interpretează „Ochii tăi au brațe să mă pipăie”, melodia care a fost succesul unei faimoase cântărețe căreia nu i-am fost prezentat niciodată.

CAPITOLUL III

ÎN CARE SE VEDE CA EXISTĂ UN MOMENT AL VITEJILOR

Îmi recuperez șareta în parkingul păzit de un bătrân nevolnic și mă îndrept ușurel către reședința frumoasei mele Utero. Noaptea este propice dragostei și meditației. Așteptând-o pe a doua, sper să mă dedau primei.

Povestea asta cu otrăvirea, mă otrăvește. Știți bine că sunt senzațional de perspicace. De altfel și senzațional de senzual în timpul liber (drept care vă asigur, doamnelor și domnișoarelor, că timpul dumneavoastră va fi și al meu). Îmi zic că moartea lui Amedeu Bocciul este un mister. Tipul avea să-mi spună ceva important: și, pentru că știa prea multe, a fost lichidat… Vinovat Aydila Closetto? Presimt că viitorul ne va lămuri acest mister: oricât ar fi el de misterios nu-i va rezista lui San-Antonio.

În așteptare sunt ferm decis să mă reglez în compania dulcei Julia. Numai gândul la această micuță îmi bagă furnicături în epidermă. Știu hotelul *Bel Azur,* fiindcă am trecut de multe ori pe lângă el. Este o instituție selectă, de stil provensal, înălțată într-o grădină de leandri, portocali și pini maritimi… Are o vastă curte interioară cu piscină la mijloc și boschete frumos mirositoare. Îmi parchez hârbul la câteva ancabluri și dau târcol clădirii, precum mi-a indicat fătuța.

Ușa de serviciu este deschisă. Mă strecor în interior. După părerea mea, această ușă de servici este mai ales în serviciul clienților clandestini. O aplică discretă luminează culoarul, difuzând un licăr lăptos, îmbietor la somn. Mă sui pe scară, ceea ce-mi permite să ajung la primul etaj și, cu aceeași ocazie, la fericirea completă.

O geană de lumină sub o ușă. Mă asigur de număr: e, într-adevăr, 4. Râcâi tăblia pentru a mă anunța și cucerirea mea (cea mai nobilă pe care o poate face un om, după cal) îmi deschide.

Așteptându-mă, nu și-a pierdut vremea! Și-a schimbat rochia de dantelă cu o rochie de interior transparentă, pe nuanță fumurie, care-mi ridică temperatura și instrumentele cele mai reprezentative.

— Cum s-a terminat? se informează ea, încuind ușa.

— Nu s-a terminat, ancheta continuă.

— Tu te ocupi?

— Doamne ferește! Sunt: în vacanță! Și dacă vrei să-mi faci o plăcere, adorabilă Julia, de acum încolo, și chiar din clipa asta, vom începe să discutăm despre altceva…

Ca pentru a-mi da dreptate, clopotnița cea mai apropiată împrăștie trei lovituri cristaline în noaptea mediteraneeană. Juan-les-Pins începe să se calmeze. Puhoiul de lume începe să se disperseze, localurile se golesc… Luminile se sting.

Întind un braț cuprinzător către talia frumoasei mele gazde. Se lasă culeasă fără să opună rezistență. O orientez către un culcuș carosat de Lévitan, cu amortizor telescopic și frână pe tambur. De obicei, gagicile se sclifosesc de foaie verde în asemenea circumstanțe. Își închipuie, probabil, că onoarea lor este bună de aruncat la gunoi, dacă nu protestează puțin. Îi sunt deci recunoscător Juliei că mă scutește de „vai ce-o să zică mama?” recomandat, spre folosință, în lumea bună.

Proiectez să încep ședința cu umezirea tamponului și coroana imperială, când se aude o sonerie.

— Telefonul! zice, vag consternată.

— La aceste ore! exclam eu, care am conversație și spiritul apropoului.

Optează pentru singura soluție posibilă, ridică sursa zgomotului și susură alo! în sita de ebonită.

Obrazul ei se transformă ca un decor de la *Folies-Bergères* când se manevrează orga de lumini. Pălește, spune de trei ori „da” și închide atât de zăpăcită încât receptorul atârnă pe furcă ca un chioșc după urechea unui căruțaș.

— Iute! Iute! țipă.

E întoarsă pe dos și privește pierdută în jur, ca un naufragiat pe o banchiză în derivă spre Ecuator.

— Foc?

— Vine! Urcă! orăcăie sirena mea.

— Cine?

— Nikos!

Așa ghinion mai rar, fraților! Asta-i bafta mea. Să apară Vasco de Gama tocmai când începusem să deschid ușa celui de-al șaptelea cer. În plină noapte! Un bolnav de inimă n-ar trebui să-și revină când oamenii cinstiți se descheie la pantaloni.

Alerg către ușă, dar ea mă apucă de braț.

— Prea târziu, șoptește; e deja pe scară și te-ar vedea ieșind de aici.

— Ce fac atunci?

Mă apropii de fereastră. E situată deasupra intrării principale. Dacă-mi dau drumul, risc să nimeresc în brațele șoferului lui Bitakis…

— Sub pat! zice Julia.

În clipa asta se bate-n ușă.

Ascunzătoarea este clasică, ridicolă și vodevilescă, dar n-am altă soluție. Iată-mă pe burtă! Mă târăsc sub alcov, ceea ce-mi permite să constat că, în acest hotel în aparență select, menajul nu-i făcut cu seriozitate.

— Da, da! zice Julia descuind.

Îmi țin respirația, tratându-mă in petto de zdreanță mototolită. Superbul San-Antonio în praful de sub patul unui hotel patru stele! Dacă m-ar vedea onorabilii mei colegi și amici s-ar îneca de râs!

Bitakis intră. Tot ce văd din el sunt labele cataligelor. Și tot ce vă pot spune este că armatorul are niște picioruțe de copil subdezvoltat.

— Iepurașul meu drag, ciripește Julia, cum se face că…

Iepurașul ei drag! Mama ei de viață! Văd roșu înaintea ochilor când aud chestii d-astea! Iepurașul ei, bătrânul ramolit, care ar tăia pofta de mâncare și unui șacal lihnit de foame! Câtă gogomănie aurită, tot atâția dobitoci. Cu cât sunt mai bătrâni și zaharisiți, cu atât sunt mai creduli. Au convingerea fermă că senzualitatea frumoaselor și tinerelor lor amante explodează în fața zbârciturilor, varicelor și

bandajelor herniilor lor multimilionare. Putregaiurile astea amărâte își închipuie oare că o proteză cu schimbător de viteză este culmea culmilor în materie de virilitate? Își închipuie că petalele de psoriazis adaugă un farmec misterios personalității lor… Când întâlnești chestii d-astea îți vine să-ți tatuezi noile tarife poștale în jurul buricului. Deși, poate că, din punctul lor de vedere, e mai reconfortant așa. Mai lesne de îmbătrânit. Numai când ești tânăr și frumos îți poți permite îndoieli. Când ești decrepit, e preferabil să trăiești certitudini fericite.

Hodorogul se prăvălește în pat, drept care somiera tinde să-mi turtească nasul.

— Draga mea dragă, hohotește el, sunt distrus…

— Doamne, iubitule, ce s-a întâmplat?

— Copila mea tot n-a apărut. Sunt distrus…

— Dumnezeule!

— Speram să dea un semn de viață. Nimic. Nimic…

Julia încearcă să-l remonteze cu un sărut savant, la care presimt că participă și limbuța ei penetrantă, chestie pe care o găsesc cel puțin riscantă, pentru că dacă proteza grecoteiului se blochează, acest instrument de mare finețe îi va lipsi fetei la degustarea înghețatei în cornet.

— Trebuie să mai aștepți Nik, să te stăpânești, să fii calm…

— Sunt la capătul nervilor… Nu mai pot… Știi că mă gândeam la o aventură? Am aflat însă un fapt nou…

— Ce anume, iepurașul meu de aur?

Dacă ar fi după mine, aș răsturna dracului dormeza, cu toată încărcătura ei de tâmpenii tragico-grecești. Tipul ăsta de maimuțăreli mă calcă pe nervi cu bocanci cramponați.

— Edith s-a dus să facă baie încă din zorii zilei…

— Da, și?

— Și n-a mai reapărut. Mi-e teamă că a înotat către largul mării și…

Julia încearcă să reconforteze moralul armatorului tată:

— Haide, iubirea mea, nu te lansa în ipostaze pe cât de negre pe atât de absurde. Fiică-ta înoată ca un triton!

— Oricum ceva s-a întâmplat, totuși, nu? Când mă gândesc

că noi ne zbenguiam în așternut când biata copilă se înneca, poate…

— Nu-ți mai face gânduri negre, iepurașul meu. Dacă fiica ta s-ar fi înecat, i s-ar fi găsit trupul. Am fost și eu să pescuiesc în mare, după ce ne-am despărțit și pot să-ți spun că apa era calmă…

Tăcere. Încep să am crampe în poziția inconfortabilă pe care o ocup. Aș da oricât, plus ceva pe deasupra, să fiu pe pat și nu sub el.

— Am venit să te văd, zice Bitakis, căruia probabil îi place să accentueze evidențele.

Are un accent cântător, deșeul.

— Drăguț din partea ta, admite Julia.

— M-ai reconfortat, zice negustorul de bărcuțe. Așadar crezi că mai sunt permise speranțe?

— Nu te lăsa chinuit de îndoieli! exclamă dulcea copilă, cu accente convingătoare învățate în lungi ședințe de pus bărbi hodorogilor năpârliți.

— Vezi tu, lăcrimează Bitakis, dacă i s-a întâmplat ceva micuței, mă sinucid!

— Îți interzic să vorbești așa!

— Să știi că nu-s vorbe-n vânt!

— În orice caz e lipsit de gentilețe să-mi spui asta tocmai mie…

— Îți cer iertare, dar, copilul ăsta, reprezintă totul pentru mine. Poate că tocmai urâțenia ei m-a legat de ea. Poate să-ți pară ciudat, dar părinții își iubesc cu atât mai mult copiii, cu cât îi simt dezmoșteniți de natură… Maică-sa a murit când ea avea șase ani. M-am recăsătorit. A doua mea soție a fost întotdeauna drăguță cu ea, trebuie să recunosc, dar de aici și până a înlocui o mamă adevărată! Așa că…

Și hodorogul începe să se smiorcăie. Îmi dau seama că biata Julia are de parcurs momente grele în viață. Nu știu câți biștari îi consacră flota mondială a lui Bitakis, dar cât teatru joacă ea merită averi… Așa ceva n-are preț… Să ți-l tapezi pe Bitakis în tragedie antică, mi se pare chiar mai aberant decât să faci amor cu el, indiferent de forma în care se practică

numitul amor. Un armator la vârsta pensionării e mai suportabil gâfâind de excitație neputincioasă decât bocindu-și dramele familiale. Mai ales că, această ruină de lux, pretinde să fie ascultată și îi place că povestească.

— Știi ce vei face, motănaș? gângurește donșoara mea.

— Nu, răspunde sincer grecoteiul, în franțuzește.

— Te duci înapoi acasă, iei două somnifere și te culci. Mâine dimineață, când te vei trezi, va fi soare și totul va reintra în ordine. Edith a ta trebuie să fi întâlnit un băiat frumos pe plajă… De fapt, avea obiceiul să se scalde în mare atât de devreme?

— Niciodată!

— Ei bine! iepuraș albastru, nu ți se pare că absența asta inexplicabilă miroase a întâlnire amoroasă? Pariez că nici măcar nu s-a scăldat: s-a dus de-a dreptul către culcușul cald al unui șmecher cu ochi frumoși și bicepși bronzați…

— Ah! Măcar dac-ar fi așa… Orice mai bine decât…

— Nu mai admit nicio îndoială pesimistă.

Ca să-l facă să tacă, îi mai aplică o ventuză stil Manon Lescaut și, cum nu se poate vorbi cu gura plină, fosila încetează ieremiadele. Două minute mai târziu, gazda mea a reușit să elibereze camera de invazia grecească și, în fine, eu pot să mă extrag din ascunzătoare.

Am părul plin de puful saltelei, cea ce mi se pare culmea pentru un curcan.

O privesc pe Julia amuzându-mă sălbatic. Pare amărâtă. Are și de ce. Ședințe ca cea la care tocmai asistasem sunt de nesuportat, mai ales în prezența unui martor. Cinstit vorbind, nu-i deloc mândră de ea!

— Înduioșător boșorogul tău! zic… Îl prinde rolul de tată îngrijorat… Iar tu, în rol de consolatoare, o pulverizezi pe Edwige Feuillère în *Dama cu Camelii*… N-am mai auzit „iepuraș albastru” și chestii ca „motănelule” pronunțate cu atâta profunzime…

— Nu-ți bate joc de mine. Dacă-ți închipui că-i amuzant…

— Nimeni nu te obligă să te spânzuri de gâtul acestui rebut nautic.

— Ba da, zice ea: viața.

Hait! Ne lansăm în filosofie! Inevitabil! Ce s-ar face oamenii dacă nu i-ar înduioșa propria soartă, dacă n-ar întoarce pe față, pe dos și pe cant pe *cum,* pe *de ce,* pe *pentru că* și etcetera.

Natürlich, donșoara se simte obligată să-mi facă o detaliată expunere autobiografică.

Copilărie nefericită. Vânzătoare într-un magazin al unui patron libidinos. Încercări în cinema terminate cu un scurt metraj consacrat macaroanelor *Benito*… Apoi întâlnirea cu grămada de bani… Toalete, mașini, vacanța, cont în bancă… Pe scurt, ceea ce a crezut întotdeauna că este rezervat doar altora. Fiindcă-s băiat deștept, înțeleg și fără ecran cinemascopic. Conchide:

— De altminteri, nu-i chiar atât de dezagreabil, Nikos. Tot ce-mi cere, este puțină tandrețe… Câteva lingușiri…

— Dacă faci rabat, suspin, sunt gata să cumpăr.

Și reluăm conversația de unde o lăsasem când o sosit grecul.

Totul se petrece bine. Meteorologia ține cu noi. Se anunță furtuni devastatoare de fuste și combinezoane, terminate într-o zonă depresionară pe care o presez.

De notat un anticiclon în regiunea centrală de vest. Dar fără gravitate.

Pe scurt, când sună orologiul cinci, intrepidul San-A. părăsește *Bel-Azur*-ul înfășurat în întuneric, fără să întâlnească țipenie de om.

Mă sui în caleașcă și transport către hotelul meu un trup tot atât de încărcat de satisfacții, pe cât fuseseră diversele canale și punguțe intime încărcate de sămânța din care rodesc, la alegere, pui de oameni sau avortoni. Viața este suportabilă. Marea este albastră, aurora mângâie orizontul cu degetele de aur. Eșarfe de spumă plutesc legănate de vânturile largului, ca niște izmene de factor poștal puse la uscat pe frânghie.

CAPITOLUL IV

SE ÎNGROAȘĂ GLUMA PE COASTĂ!

Evenimentele nopții, cărora le-au succedat diferite exerciții de cultură foarte fizică, m-au demolat; dorm, cu delicii prelungite, până la ora zece, paișpe minute, două secunde și două zecimi (dintre care una la loteria națională).

Un soare impetuos îmi inundă camera. Sun servitorimea, cer o cafea tare și un corn crocant. În timp ce personalul se agită, fac un duș rece, metodă sigură pentru convocarea și fixarea ideilor la locul lor.

Totul merge strună. Mușchii elastici, mintea cutezătoare, carnea odihnită. Sunt în plină formă pentru a mă ocupa de afacerea Bocciul.

Mă elegantarisesc cu pantaloni de in, o cămașă fără mâneci, espadrile de sfoară, înfig o țigară în colțul buzelor. Apoi mă duc pe jos la comisariat.

Sunt recepționat de un sticlete cu un fizic deconcertant. Are nasul rupt, o formă intermediară între manetă și conopidă, arcada pocnită și re-lipită prost, o cicatrice pe obrazul drept, pe scurt, un seducător!

— Comisarul Ciorbiță, please? îl întreb.

Plantează tocul sergent-major în călimara noroioasă și își curăță degetele lingându-le apăsat.

— Nu-i aici! răspunde laconic…

— Aveam randevu cu el…

— Ei bine, te faci cum că n-ai avut randevu, asta-i, afirmă spiritual, ca orice reprezentant al autorității.

Mă gândesc, nu fără oarecare tristețe, câte cozi de lopată s-au rupt în capul unor tipi care mă sictiriseră mult mai delicat și deschid, cu mine, o conferință la nivel înalt cu unic punct la ordinea de zi, luarea unei decizii clare: îi flenduresc urechea validă, sau îi pulverizez ultimul molar. Rațiunea fiind un sfetnic înțelept, prefer, pur și simplu, să-i spun cine sunt. Schimbare totală de atitudine, ton și temperatură. Ciorbiță trebuie să-l fi pus la curent în privința mea și curcanul începe să cârâie.

— Oh! vai, vă rog să mă scuzați, vă luasem drept public!

Mă abțin să comentez stilul în care se primește clientela și-i spun că mi-ar fi agreabil să-l vizionez pe Aydila Closetto.

Ia act de această dorință și mă duce în spatele prăvăliei. Acolo este o celuliță din grilaj în care s-ar putea crește guguștiuci și unde, pentru moment, zace spaniolache-chelnerașul. Poartă același smoking, regretabil mototolit după o noapte de soileală frământată… Bărbuța a crescut suficient cât să confirme descendența omului din maimuță. Un clișeu de pagina I-a pentru *Detectiv*. Cu ce să produci frisoane băbătiilor și organiștilor în căutare de senzații tari.

Sticletele cu nasul bulit deschide ușa coliviei.

— Fă-te-ncoace, Aydila! zic…

Iese pășind țeapăn.

— Ai halit, ceva de dimineață?

— Nu.

— O să ți se aducă un sandwich… Șezi colo.

Ia loc pe banca de lemn, lângă mine.

Îl observ cu coada ochiului. În dimineața asta găsește existența total lipsită de interes. Nimic mai bun decât o noapte în ospeție la poliție pentru a-ți distruge moralul.

— Te-ai mai gândit la problema care ne frământă?

Nu știu dacă s-a gândit la asasinarea Bocciului, dar este evident că a reflectat profund la viață – și concluziile sale nu sunt deloc optimiste. Mă surprind traversat de un vag frison de milă… Dacă nu-i vinovat a luat-o pe coajă de-a surda. Dă din cap gânditor și suspină…

— N-am niciun amestec în această afacere… Poate că sticla de vin alb conținea otravă…

— În acest caz ar mai fi avut loc și alte decese…

Înțelege. Nu se agață de propria-i sugestie. Era doar o sugestie, nimic mai mult.

Ar vrea să mă ajute, reprezint, pentru el, în egală măsură, pericolul și salvarea. De ce oare, dintr-odată mă cuprinde, impetuos, certitudinea inocenței sale?

Ieri avusese un argument major. Spusese: „Nu sunt chiar atât de prost încât să pun otravă într-un pahar pe care-l

servesc eu însumi!”

— Așadar nu știi nimic?

— Nimic.

— Nici cea mai mică idee în legătură cu ce s-ar fi putut întâmpla?

— Nu.

— Bine, o să te eliberez. Dar înainte de asta trebuie să-ți iscălești depoziția…

Mă plasez la o masă pe care tronează o mașină de scris galo-romană. Bag o foaie albă și scriu:

„Afirm că sunt inocent și că nu știu nimic în legătură cu moartea pianistului Bocciul”.

— Vino aici, ordon.

Se apropie. Îi prezint foaia de hârtie cu neglijență.

— Citește, iscălește și cară-te!

Ia plictisit bucata de hârtie și murmură, întinzându-mi-o:

— Citiți-mi dumneavoastră, dacă vreți, eu nu știu…

Rup foaia. Îi întinsesem o cursă. N-a căzut în ea. Asta nu-i dovedește inocența, dar întărește buna mea impresie în ce-l privește.

— Bine, te voi duce la „*Bulca arsă*”.

— Nu locuiesc acolo! zice…

Și-și freacă dosul labei pe obrajii aspri. În pupile i se poate citi un amestec de furie și buimăceală.

— E pentru o mică reconstituire…

Docil, mă urmează. Trecem prin fața lui Nas-Bulit. Acesta țâșnește cu un sandwich. Îl întinde hotărât lui Aydila.

— Face două șutat el zice.

Îi bag în labă suma pretinsă.

— Îl iau pe domnul!…

— Bine.

— Aveți raportul toxicologului?

— Nu’ș! Dom’ comisar nu mi-a zis nimic!

Tipul ăsta are straturi de praf pe creieri. N-ar trebui să circule pe străzi fără pălărie.

— Te rog să-i spui patronului dumitale că mă voi întoarce.

— Bine, dom’ comisar…

Pilotez cu virtuozitate, în timp ce Aydila bagă pe jgheab pâinea și jambonul.

— De mult lucrezi la *Bulcă*?

— De la începutul sezonului.

— Și înainte unde ai fost?

— La Paris…

— Cum arată cazierul tău?

— Gol! Sunt cinstit! Puteți să vă informați…

Mergem pe malul mării. În dimineața asta, infinitul albastru este parcă mai albastru ca oricând. Veliere zvelte îi imprimă pete albe cu pânzele lor, bărcile cu motor sforăie în soare târând schiori nautici… Aerul saturat de miresme de pin și șofran…

Drumul lateral șerpuiește între vile de poveste. Ne înălțăm, odată șoseaua, printre stâncile maronii și ajungem la „*Bulca Arsă*”.

Localul este pe loc repaus. Fără clienți, la ora asta. Femei de serviciu cu părul strâns în turbane mătură pista și lustruiesc mesele. Oberul, cheliosul solemn pe care-l știu deja, le boscorodește Și-a schimbat uniforma de pinguin cu o salopetă gri. Ne recunoaște și se-ndreaptă către noi.

— A mărturisit, ticălosul? lansează el.

Îl îndepărtez, sfătuindu-l, recunosc, nedelicat, să-și cumpere pentru frizură ceară de lustruit parchetul.

— Du-mă la bucătărie, Aydila…

Mă dirijează în interiorul construcției. Ajungem la o cameră vastă, pardosită cu alb, în care un bucătar curăță cratițele de alamă.

— Ascultă puștiule, îi spun suspectului meu, vei lua tava și vei face exact aceleași gesturi ca ieri…

Încuviințează.

Bun băiat, picadorul. Se vede îndată clasa și măiestria. Înhață o tavă, ia șase pahare pe care le etalează deasupra și se duce în camera frigorifică. Acolo e un compartiment cu stelaje încărcate cu sticle. Ia la-ntâmplare o sticlă de Muscadet începută, toarnă o rație într-un pahar, completează cu un jet de sifon și se-ntoarce către mine.

— Inutil să torn whisky-urile, presupun?

— Presupui corect, continuă.

Împinge ușa grea și iese din bucătărie. Străbate un culoar, ajunge în preajma pistei și se apropie de estrada lăutarilor. Depune platoul pe marginea acesteia, în partea opusă publicului.

— Și apoi? întreb

— Am plecat.

— Lăsând platoul?

— Da.

— Nu i-ai servit separat pe fiecare?

— Sigur că nu, ei cântau, când am depus consumațiile.

Reflectez sub privirea îngrijorată a hispanicului. Intuiește că materia mea cenușie lucrează în folosul lui. Își pune mari nădejdi în lucrarea asta.

— Spune-mi copile, când Bocciul ți-a înmânat hârtiuța pentru mine, cum s-au petrecut lucrurile?

Reflectează.

— Bateristul făcea un solo…

Efectiv îmi amintesc de suscitatul solo. Îmi agresase sălbatec trompele lui Eustache.

— Da, și?

— Treceam. Pianistul s-a aplecat către mine. Mi-a întins hârtia spunându-mi să v-o dau în mod discret.

— A precizat „discret”?

— Da.

— Ce mutră făcea în acel moment?

— Era foarte serios…

— Nu i-ai pus nicio întrebare?

— L-am întrebat cine sunteți.

— Și el ți-a răspuns?

— Un prieten…

Dau din cap.

— În ordine, puștiule. Te las în pace pentru moment. Vrei să te duc în oraș?

— Dacă s-ar putea…

Evident, nu prea îl văd făcând pași pe străzile pline de

forfotă din Juan, neras și în smok și la ora unșpe dimineața.

Ne cărăm. Oberul ne budează și se abține să răspundă salutului nostru.

— Cârciuma e bună? mă interesez.

— Nu-i rea, admite Aydila.

— Patronul nu-i genul sâcâitor?

— Nu. Și, de altminteri, trece rar pe-aici.

— Cum îl cheamă?

— Nu prea știu. Toată lumea-i zise domnul Alfred…

Iată-ne întorși în centru. Dracu știe de ce, toată lumea se grăbește. Domni în șorțuri multicolore, cu torsul gol, și pălării ridicole de paie cu panglicuță… Dame în bikini-bokono tărcate și celulite… Atleți compleți… Incompleți. Turiști… Americani, cu aparate fotografice; englezi cu dinți de cal, nemți cu Mercedesuri transformabile în tancuri de asalt, suedezi cu neveste inutile, spanioli cu permisiunea lui Franco. Se înghesuie, se gesticulează, se bronzează, se screm să se distreze, se scaldă, se usucă, se interpelează, se sug înghețate, se fredonează, se claxonează, se trepidează, se tropăie, se sărută, se ating, se amușină, se amestecă, se combină, se lâncezește, se trage cu coada ochiului, se trag consecințe, se atrage, se satirizează, se juke-boxează, se boxează, se mângâie, *se trăiește*!

Aydila Closetto murmură:

— Am ajuns.

Îmi indică o căsuța modestă.

— Ai închiriat o garsonieră mobilată?

— Am închiriat o cameră la o bătrână.

— Bine, pe curând. Natürlich, îți cer să nu părăsești împrejurimile fără aprobarea mea.

— Fiți fără grijă!

Ezită. Îi întind laba. O strânge.

— Mulțumesc, zice, conștient de ceea ce-mi datorează.

Îmi continui drumul. Puțin mai departe, rămân uluit în fața unui hotel vesel, aparent confortabil: *Pânzele sus.* Îmi amintesc brusc că acolo locuia decedatul Amedeu Bocciul.

În fața mea, semnalizează și pleacă o puternică mașină

americană; locul rămâne încălzit gata. Îmi parchez teleguța și mă introduc în stabiliment. Patronul, un domn din nord, judecând după accentul său din Dauphiné, discută cu un client britanic, născut în Anglia. Încearcă să-i spună că locanta lui este plină, că el personal doarme în rezervorul de apă al closetului. Englezul nevorbind decât englezește și francezul nevorbind decât franțuzește, dialogul este lipsit de spontaneitate. În sfârșit britishul se îndepărtează și negustorul de somn se întoarce către mine cu urme de plictis în orbite.

— Ce doriți?

— Domnul Bocciul este aici?

— Da. Dar nu momentan. N-a venit toată noaptea. Toată ziulica refuzăm aglomerății de mușterii, iar ăia care are camere nu vine; asta-i viața.

Alt filosof:

— Domnul Bocciul nu se va mai întoarce…

Proprietarul de somiere ciulește clăpăugele.

— Cum așa?

— Nu v-a prevenit nimeni?

— Nu.

— A murit ieri seară, la pianul său, în plin spectacol, ca regretatul Molière!

— Nu-l cunosc pe Molière, zice hangiul. Dar ce veste îmi aduceți! Dumnezeule! Mort! Și de ce?

— Nu se știe încă… Pot să vizitez camera lui?

Îi arăt legitimația, pentru a-i preveni obiecțiile. Scoate de pe un tablou o cheie purtând numărul 18 și mi-o întinde suspinând:

— Îmi datora o săptămână. Bafta mea…

Îl aprob și urc.

Pe culoarul etajului first, o cameristă dirijează un Electrolux ca și cum n-ar fi aspirator ci motor de barcă. În stilul acesta trebuie ca praful să fie de excelentă calitate și densitate pentru a se lăsa înghițit.

Plantez cheia în broasca de la 18. Gagica, o cvadrigenară cu sânii prost împachetați, se precipită. Încă una care, dacă-și rupe parâmele ține-țâțelor, se alege sigur cu vânătăi la

genunchi.

— Vă înșelați! zice… Camera asta…

Îi arăt cheia.

— Atunci înseamnă că jos…

— Nu, prințeso, zic, nu jos: sunt un amic al domnului Bocciul.

— Aha! Înțeleg!

Acest schimb de vederi terminat, intru în cameră. Aceasta e în ordine. Un ogeac cinstit, curat și bine mobilat. Mă duc glonț să deschid dulapul, (orice perchiziție trebuie începută în dulap – a se vedea manualul micului curcan perfect pagina 22).

Mobila conține trei costume, un imper, o tichie de paie bolfăită și lenjerie de corp. Cercetez costumele și impermeabilul: zero!

Pe dulap sunt două valize pe cât de constelate cu etichete, pe atât de goale. La fel de goale ca noptiera! Rareori o asemenea operație rămâne atât de total negativă… Decepționat, părăsesc chițimia defunctului.

Aspiranta e încă pe culoar, continuându-și cultura fizică. Văzându-mă, își oprește râșnița. Ceva îmi spune că sunt genul ei.

— Domnul Bocciul se simte mai bine? mă întreabă hăituitoarea de praf.

Chestia cu „mai bine” mă pișcă de urechea stângă.

— De ce mă întrebați asta?

— Păi, behăie ea, păi… E atât de drăguț că-mi pare rău să-l știu cu un picior rupt…

— Cine ți-a spus asta?

— Domnul de azi noapte…

Simt că fac o pasiune fierbinte pentru conversația servantei.

În aceeași clipă, însă, un mârlan cu moacă de militar pensionat în colonii, iese din cămăruța lui și ne privește fără blândețe, deși are ochi de bou.

— Marinette! se rățoiește supraviețuitorul fostului imperiu francez. În loc să trăncăni mai bine mi-ai călca pantalonii!

Arunc către această imagine prăfuită a unui trecut uitat o

privire disprețuitoare și deschid ușa de la 18.

— Haidem înăuntru, culoarul ăsta e îmbâcsit de praf și urechi indiscrete! zic.

Marinette se supune, ceea ce declanșează o lungă și virulentă bombăneală despre ordinea socială care se prăbușește odată cu virtuțile personalului hotelier.

Cvadrigenara intră cu mine în cameră, gângurind ca o păsărică scăpată într-un cozonac cu stafide. Transpiră de excitație, convinsă că am băgat-o aici pentru a-i juca „Doi pe un balansoar". Ca mustața fremătândă și ochi languroși, gen carte poștală italiană, ea speră tot ce interzice codul manierelor elegante, ediția tipărită înaintea primului război mondial.

— Mi-ai vorbit de domnul de azi noapte… Dă-mi te rog detalii, comoară mică…

— Azi noapte, zice, am fost de noapte…

— Asta te onorează!

— Da, în locul lui Lucian, care era la nunta unuia din fii. Cred că a celui mai mare dintre ei.

— Pasionant, și?

— Păi, a venit un domn care mi-a explicat că este prieten al domnului Amedeu. Care tocmai își rupsese piciorul, căzând de pe estradă, ceea ce-l obliga să rămână, peste noapte, într-o cameră la *Bulca*… Îi trebuia lenjerie de schimb… I-am dat cheia camerei…

— Cum arăta domnul acela?

— Avea un impermeabil alb…

— Totuși, aseară nu ploua?

— Părea să fie răcit…

— Descrie-mi-l…

— Era mic, cu mustață. Avea o beretă…

— A stat mult sus?

— Preț de un sfert de oră. A coborât…

— Cu bagaje?

— Un sac de plajă…

O privesc atent.

— N-ai vorbit de această vizită patronului?

— Nu, nu vorbim, el și cu mine… Îl detest.

— Aha!

— Ce să zic… Toată ziua-i arde de pipăială. Parc-ar avea treizeci și șase de mâini… Măcar de-ar fi frumos ca dumneata!

Evit să-i spun că, dacă ar fi frumos ca mine, ar alege alt teren de vânătoare, mai excitant. Strecor în palma interlocutoarei cinci franci și o șterg…

S-ar zice că se-ngroașă gluma, nu?

Este ora douăsprezece fix când pășesc pragul comisariatului. Comisarul Ciorbiță perorează autoritar, în mijlocul zbirilor săi.

Pare mult mai animat decât un desen de Walt Disney, iar cămașa sa fără mâneci, viu și foarte elocvent colorată cu toate componentele prevăzute în rețeta ciorbei de pește, este udă de sudoare.

Văzându-mă se sufocă.

— Stimate colega! Ei bine! Ei! S-ar putea spune că nu șomăm, nu-i așa?

— De ce? mă interesez.

— Cum, zbiară amabila gorilă, nu cunoașteți noutatea?

— Dă-i drumul!

— *Nikos Bitakis, celebrul armator, s-a sinucis azi noapte pentru că i s-a întâmplat un accident fie-sii*!

CAPITOLUL V

FAC APEL LA MÂNĂ DE LUCRU EXTERNĂ

Dacă Ciorbiță a sperat să mă epateze, are dreptul să se care acasă la un pahar de hidromel, pentru că a reușit peste toate așteptările.

Îmi trebuiesc douăsprezece secunde, cu ceasul în mână, să asimilez această veste uluitoare. Nas-bulit se hlizește de parcă ar fi crăpat soacră-sa: nu se știe de ce alți doi polițai plătiți de contribuabili să spere liniște și ordinea, îi țin isonul.

— Detalii! mă răstesc la colegul meu, instalându-mă cu grijă pe un scaun paradit.

— Închipuie-ți că, de ieri, fiică-sa dispăruse. Plecase să facă o baie dis-de-dimineață și nimeni n-o mai văzuse…

Nu-i spun că mi-erau cunoscute aceste detalii. Inutil să afișez cumetria mea cu grecoteiul; destul că mă afișasem pe (și sub) patul amantei sale.

— Azi, în zorii zilei, către ora patru, marea i-a aruncat corpul la țărm. A descoperit-o un pescar, a recunoscut domnișoara și l-a prevenit pe tat-su. Bitakis a venit să recunoască corpul. N-a spus nimic, n-a scos o lacrimă, s-a dus acasă, s-a închis într-o cameră, poc! Un glonț și tărtăcuța varză! Fă-ți idee ce tragedie…

— Tragedie greacă! precizez eu.

Râs homeric al colegului.

— Cum a murit puștoaica? Înecată?

— Mai rău… O barcă cu motor i-a sfârtecat gâtul…

— Stranie moarte!

— Frecventă, mai ales, afirmă Ciorbiță, în fiecare an avem parte de câțiva terciuiți! Zeci de ambarcațiuni cu motor, înotătorii solitari plutesc între valuri, piloții nu-i văd și nu-și dau seama de nimic… Elicea vibrează puțin și asta-i tot!

Mă gândesc la nefericita Julia: a încoțopenit-o, cu sursa de venituri. Va trebui să caute urgent altă mașină de iscălit cecuri.

— Și de partea dumitale? întreabă Ciorbiță, cum îți merge cu otrăvitul? Înțeleg că i-ai dat drumul spaniolișului?

— Da, am optat pentru inocența lui.

— Ce credul ești!

— Mersi!

Își mușcă buzele.

— Ziceam așa, într-o doară. Dacă ați considerat că…

Îmi pun mintea în funcțiune, sub privirile cârdului de curcani provinciali. Cei patru caralii mă fixează de parcă aș fi o stridie nu tocmai proaspătă.

Cele aflate despre Bitakis îmi fierb în scăfârlie… Frumoasă încurcătură de mațe!

Dintr-odată îmi pocnesc degetele, ceea ce, la orice individ normal constituit, indică certitudine și decizie.

— Doamna Bitakis era absentă, nu-i așa?

— De unde știți asta? bâiguie Ciorbiță.

— Degetul meu mic!

Râs comic al gorilei-șef.

— A fost anunțată?

— Desigur…

— La ce hotel descinsese la Paris?

— Habar n-am.

— Verificați.

Tubofonează la vila răposatului armator. Odată informația luată, suntem fixați pentru *George V*.

— Îmi permiteți, zic, trebuie să sun la Paris.

— Vă rog…

Tot timpul cei opt ochi ai contravention's brothers sunt pironiți pe gesturile mele.

Am impresia că tricotez salopete de scafandru într-o vitrină a Galeriilor Lafayette.

Sun la mine la birou. Cum numai șansa determină minunile, vocea de la capătul firului este visul meu secret: Bérurier.

— Tii, tu ești, comisarul lui pește? Trăsnet în vacanță?

— Mai degrabă fulger!

— Ei bine, aici e o blegeală generală. Mă plictisesc. Grăsana mea e în vacanții, la prietenu nostru, coaforu…

— Las că te scot eu din uniformitatea grețoasă în care te înnămolești, Béru.

— Ce tâmpenii boscorodești acolo?

— Ia-ți un creion, o foaie de hârtie… Gata?

— E pentru un concurs televizat?

— Fleanca, rumegătorule! Te duci la hotelul *George V*. O damă Bitakis descinsese acolo; trebuie să fi plecat deja. Vreau să știu cum și-a petrecut timpul în cele câteva ore cât a stat la Paris.

— S-a făcut. Nevasta armatorului?

— Văd că ai cunoștințe în înalta societate! Între timp vreau

să-i ceri lui Magnin să-mi găsească maximum de informații despre numitul Amedeu Bocciul. Auto-expatriat acu vreo zece ani.

— Cel dă la baru din strada Fontaine?

— Bravo, Grasule. Chiar ăla. Când vei avea documentația completă asupra celor două personaje, sari în primul avion de Nisa și, de la aeroport închiriază un hârb până la Juan-les-Pins. La comisariat ți se va spune unde mă găsești. Nu tălălăi, o să avem nevoie de tine începând de astă seară. Hai ciao!

Închid înainte ca Béru să se lanseze în proteste vehemente.

— Pot să vă întreb ceva? murmură Ciorbiță.

— Da.

— De ce cereți informații despre D-na Bitakis?

Bat pe umăr.

— Pentru că, îi spun, în meseria noastră trebuie să te ocupi, înainte de orice, de cei care nu sunt prezenți!

Râs strâmb al comisarului.

— Aveți rezultatele analizei?

— Ce analiză?

— Cea a paharului cu vin alb, de bună seamă!

Gorila pălește dintr-odată.

— F.m.m., zice el (dar în întregime).

— Ce s-a întâmplat?

— L-am uitat ieri în biroul domnului Alfred!

— Felicitări! Încearcă să-l recuperezi. Și cere autopsia în urgența întâia!

Cum simt nevoia să-mi ordonez gândurile, las baltă dugheana care pute a picioare de curcan și mă retrag într-un mic restaurant șarmant, unde ciorba de pește pare mai apetisantă decât pe cămașa lui Ciorbiță.

Comand un castron, însoțit de un clondir cu vin roze de Provența și, cu privirea romantică pierdută peste imensitatea marină, încerc să-mi clasez provizia de fapte diverse.

Este destulă mâncare și băutură. Nu numai în strachină, dar și în recolta mea de senzațional. Toate astea seamănă cu un ghem de lână cu care s-a amuzat un pisoi jucăuș cincisprezece zile la rând.

Pe de o parte, un pianist care vrea să-mi vorbească și este otrăvit. Pe de alta, un armator bogat care-și zboară creierii pentru că fiica sa a avut un accident în timp ce se scălda.

Nicio legătură între cele două afaceri. Totuși, o trăsătură de unire încântătoare: Julia Serafica. La urma urmei, este cea care mi-a fixat întâlnire la *Bulca arsă.* Mă feresc, firește, să fac vreo legătură între chestii atât de diferite, toate astea nu-s decât un simbol. Dar mie îmi plac simbolurile: poetizează viața.

Sug în viteză sticla de roze și hotărăsc că, cel mai important în viitorul apropiat, este să trag o raită prin zona privată a dinastiei Bitakis. Notați că, apriori, nu-i nimic dubios în această tragedie de familie. Puștoaica are un accident, tatăl disperat nu-i supraviețuiește, melodramă banală bună să impresioneze până la pișat pe ochi un funcționar sensibil al ministerului lucrărilor în curs. Nu l-am auzit pe grec, cu propriile mele clăpăuge, spunând că dacă se-ntâmplă o nenorocire fie-sii, iese din decor? Atunci? În ceea ce-l privește, nimic necurat: dar unde se cer deschise la maximum obturatoarele, este în privința fiicei. Chestia cu elicea care i-a hăcuit carotida, de acord, dar vreau să văd mai îndeaproape…

Îmi opăresc gâtul cu o cafea tare și mă informez despre casa Bitakis. Mă luminează crâșmarul. Armatorul își cumpărase o proprietate somptuoasă deasupra Cannes-ului. Pe bulevardul Prince-Albert.

Rulez, la volanul decapotabilei mele, trăgând în piept briza marină. Minunată după amiază. Cinstit vorbind nu-i nici timpul nici locul în care să mori! Mă încolonez în șirul de hârburi împroșcate cu crom care alunecă pe asfalt în ambele sensuri. Decapotabilele sunt la ordinea zilei. Mă încrucișez cu tomobile pline ochi de tineri bronzați care, cel puțin pe Coastă, uită că sunt maoiști de sâmbătă sau deștepți care și-au luat, din plictiseală, câte două bacalaureate, au acumulat inteligență cât să mai și exporte, plus simțul ridicolului hipertrofiat.

În sfârșit, după lungi claxoane nerăbdătoare, opresc în fața grilei Bitakiștilor. Este deschisă și rânduri, rânduri, de mașini

se înghesuie în parcaj și pe peluze. Toate relațiile grecoteiului la curent prin rumoare publică, se bulucesc să prezinte condoleanțe emoționate familiei.

Intru în parc cu toată modestia. Bitakis ăsta nu frecventa Casa de ajutor Reciproc! Se simte că pentru el cheltuiala nu conta. Când se ducea să cumpere ceva întreba prețul doar din politețe, ca să nu-și umilească interlocutorii. Cabana lui comportă minimum patruzeci de camere. Toată în marmură albă, strălucește în soare ca un castel de zahăr în vitrina unui cofetar.

Mă pocnesc cu nasul de Ciorbiță. Demnul polițai pute a usturoi ca unul care a halit-o pe Suzy Solidor cu mujdei.

Și-a schimbat cămașa imprimată, prea țipătoare, cu o alta, de un roșu mai modest. Poartă ochelari de soare și-și dă aerul important al unui domn care organizează o partidă de vânătoare de elefanți în Sologne.

Are un zâmbet amabil dar rezervat, văzându-mă.

— Eram sigur că veți veni! afirmă.

— Aș vrea să arunc o privire asupra puștoaicei…

— Veniți…

Mă ia către peron. Pătrund într-un hol ceva, ceva mai mare decât stadionul Parc des Princes, garnisit cu covoare și plante decorative din specii rarisime.

În fața noastră, două scări. Optăm pentru cea din dreapta. La primul etaj, culoarele sunt tapisate cu tablouri de maeștri. Sunt niște Derain din epoca fauvismului, niște Utrillo din epoca albă și niște Guimaud-Lay din epoca primară (dintre care unele au chiar certificat de studii).

Multe persoane înțolite stil mylord se târăsc pe mochetele moi ca pe niște câmpii necosite.

Nu ne acordă nicio atenție. Ciorbiță deschide o ușă. Este camera răposatei Edith. Stil Charles X! Avea gust armatorul, să fim cinstiți… Merită să i se cânte la funeralii „Vasul Fantomă”.

Mă apropii de patul acoperit cu un cearșaf. Îl trag deoparte și fac o strâmbătură urâtă pentru că ceea ce văd este foarte urât.

Domnișoara Bitakis nu mai are capul lipit de trunchi decât prin niște rămășițe de carne. Tot restul gâtului este sfârtecat, plus o gaură enormă în partea de sus a pieptului. S-ar spune că a fost ciopârțită de la dreapta la stânga și invers… Apa de mare a curățat rana și cărnurile mutilate sunt de un albastru rozaliu care mă face să regret că o vizitez după masă.

— Vă îndoiați? întrebă Ciorbiță.

— Voiam să văd personal…

— Este iscălit, zice. Doctorul care a examinat-o a găsit fragmente de metal în răni. Fain frumos, toate astea le-a făcut o elice…

— E bine să avansezi pe bază de certitudini… Ați interogat personalul?

— Oarecum…

— Din câte persoane se compune? Pentru a întreține cazarma asta trebuie să fie aici o armată întreagă!

Își răschirează cele zece hot dogsuri, dintre care, pe unul, a avut ideea stranie să-și pună o verighetă.

Iată-l lansat în matematici superioare.

— Sunt două servitoare, bucătăreasa, șoferul care face și pe majordomul și secretarul particular… Cinci persoane. Nu i-am pus la socoteală pe grădinari…

— O.K.! Adună-mi toată această liotă într-o cameră unde să putem trăncăni liniștiți. Între timp mă duc să mă rog la căpătâiul lui Bitakis…

— Camera lui e în fundul culoarului.

— Mersi.

— Să-i adun în biroul mare de jos?

— De acord…

Dl. Bitakis își doarme ultimul somn într-o ținută de casă de satin albastru. I s-au încrucișat, într-o raclă capitonată, mâinile pe pântec, iepurașului albastru al Juliei și are aerul unui neg cu tenul măsliniu.

O mână pudică a plasat pe creștetul capului o cârpă albă. Ridic un colț al vălului. N-am parte, astăzi de priveliști reconfortante. Are partea de sus a calotei scalpată, Nikos… Așa fac unii guturai! Și-a telefonat glonțul de jos în sus. Cu

asemenea deschidere, cred că a adormit instantaneu.

I-au întins, peste picioare, o draperie de brocart, ceea ce-i accentuează aspectul medieval. În cât îl privește, adio partidele de „cine-i mic și scump, băiețelul lui fetița” și alta luga-luga-cu-gurița-ei-scumpică! Ochii săi întredeschiși lasă să filtreze o dâră moartă, aproape albă, din ceea ce privea cândva vârfuri de catarge, către largul oceanelor și se odihnea, apoi, între diverse perechi de sâni și pulpițe închiriate cu ora, cu trimestrul sau cu anii.

Moartea fiicei sale, pe care o presimțise – o știm din propria sa gură, l-a precipitat într-o prăbușire totală și irepresibilă. Dintr-odată, din pricina dispariției unei biete fătuțe urâte și probabil prostuțe viața n-a mai fost posibilă pentru coșcogea rechinul, în ciuda miliardelor, a vapoarelor, a acțiunilor și a obligațiilor pe care, toate astea, i le creau.

Să tot meditezi la zădărnicia bunurilor acestei lumi.

Sărmanul de el, atât de puternic și atât de slab!

Îi adresez un salut stingherit și cobor să întâlnesc personalul adunat de messire Ciorbiță, încântătorul senior al Curcănimii de pe Coastă.

Te-ai crede într-un roman de Agatha Christie. Castelul, cu valeții aliniați în marele birou al stăpânului și anchetatorii care-i întreabă ce isprăvi făceau la al treilea semnal al ceasului cu cuc, în timp ce se implânta pumnalul Renaissance în spatele lordului, vă jur că e de Agaga Sachristie trasă la șapirograf!

Cu mâinile încrucișate în dreptul noadei, ca un șef de stat debarcând la Orly, trec în revistă cele cinci persoane propuse perspicacității mele.

Este mai întâi: bucătăreasa, o balabustă opulentă, constituită exclusiv din osânză, care smiorcăie din tot sufletul și-și șterge obloanele cu un colț al șorțului ei alb. O fată în casă apoi, destul de crocantă, ale cărei picioare atrag privirile unui om cinstit precum mâna cerșetorului bișțarii. Urmează o menajeră între două vârste, cu pielea ternă, ochiul șters și un breton dizgrațios. Asta n-are chef să plângă, dar se face ca și cum din acest motiv devine publicitate pentru vindecarea

constipației. Vin la rând domnii. Mult mai interesanți. Nu vreau să par cur-pictat, dar masculii au întotdeauna mai mult caracter decât donșoarele, (chestie valabilă cu mult înaintea lui Gutenberg)! Nu vă închipuiți cumva că am impulsuri pede reprimate, nimeni nu apreciază mai excitat și mai întreprinzător farmecul picioarelor feminine și taină umedă ascunsă între deliciile unei dungi de ciorap care-și urmează traseul către volumul emoționant al sânilor, cu, și mai ales, fără sutien; chemarea lacomă din desenul unei guri… și totul, totul; dar faptele sunt încăpățânate: la oameni este ca la fazani, domnul are mai multă prestanță decât dama.

Privesc, cu prioritate, șoferul. Gagiu de tip cald, latin. Părul brun, nu înalt, dar solid, cu ochiul ascuțit și bărbia pătrată ca o cutie de scrisori. Personajul care completează șirul, adică secretarul, se ține și mai bine (mai ales pe stânga presupun eu). E un tânăr solid, bronzat și ochelarist. Are aerul grav, tipul pirenean, latura gânditoare și conștiincioasă care începe cu note mari în școală și continuă cu gratificații solide la patroni.

Ciorbiță așteaptă să-mi termin trecerea în revistă. Aceasta se desfășoară în cea mai deplină liniște. Apoi lansează cu emfază:

— Acest domn pe care-l vedeți de față, e celebrul comisar San-Antonio! Vă va interoga. Nicio șansă să încercați să-l fentați: e mai șmecher decât voi toți la un loc!

După această prezentare pompoasă, nu mai am altceva de făcut decât ori să-mi iau tălpășița, ori să justific afirmațiile. Ochii secretarului surâd malițios în dosul geamurilor sale. Intuiește hazul situației. Îi întorc surâsul.

— Să începem cu începutul, preambulez eu, în stilul domnului de La Palice. Ieri dimineață, domnișoara Bitakis s-a sculat devreme. Cine-mi poate povesti?

Fata-n casă ridică degetul, cum ar face o școlăriță când se cere la toaletă.

— Vă ascult, domnișoară.

Fătuța își pipăie părul rebel, scăpat de sub bonetă.

— Domnișoara s-a sculat la ora opt…

— Și de obicei?

— Se scula mai târziu… iar ieri trebuia să-și petreacă ziua la niște prieteni.

— Continuați.

— Mi-a spus să-i pregătesc micul dejun. „Trebuie să mă duc la plajă întâi” mi-a explicat.

Înregistrez… Ea *trebuia* să se ducă la plajă, înainte. Nimic nu dovedește că avea intenția să facă o baie. Dimpotrivă… Dacă era vorba de un capriciu, n-ar fi spus mai degrabă „*am chef* să mă duc la plajă”?

— La ce oră trebuia să ajungă la prieteni?

— La unsprezece…

— A plecat și deci n-ai mai revăzut-o?

— Din nefericire!

— Își luase costumul de baie?

— Sigur că da, din moment ce a fost găsită cu el!

— Dar dumneata nu ai văzut-o luându-l?

— Avea sacul de plajă când a plecat… Probabil costumul era înăuntru.

— Cine sunt prietenii care o așteptau?

— Dna și Dl Seletpoivre, au un yacht în portul Cannes și ea trebuia să-și petreacă ziua la bord cu ei.

Mă întorc către șofer.

— D-ra Bitakis a plecat pe jos?

— Presupun, în orice caz eu n-am condus-o la plajă!

Mă întorc la cameristă.

— Cei doi Seletpoivre au fost îngrijorați să n-o vadă?

— Către ora unu au telefonat aici. Le-am spus că domnișoara plecase…

— Dl. Bitakis era aici?

— Nu, lua masa în oraș, face pungașa ocolindu-mi privirea. Pentru că zbânțuielile bătrânului trebuie să fi provocat hlizelile personalului.

— A aflat de dispariția fiicei sale de-abia către sfârșitul după-amiezii?

— Da.

Mă îndrept către imensul geamlâc. Parcul strălucește în

soare. Puțin mai jos sclipește apa verde a unei minunate piscine, străjuită de chiparoși.

Revin la grup.

— Să trecem acum la Dl. Bitakis, zic…

Ciorbiță aprinde o țigară. Se duce să-și arunce chibritul într-o scrumieră de alabastru, apoi revine scărpinându-se furios între picioare.

— Unde și-a petrecut seara?

— În oraș, răspunse șoferul, care s-a hotărât să preia ștafeta…

— Dumneata l-ai dus?

— Da.

— Unde se afla?

Ezitări ale individului, priviri întrebătoare către secretar…

— Nu cumva la hotel *Bel Azur*? întreb, așa cât să-mi afirm autoritatea.

Acești don-și-doane se uită unii la alții. Colegul meu bâiguie un, așa zis surprins, „Phii, dumneata!" care nu i-ar da o șansă de afirmare nici măcar într-un teatru de amatori.

— Da, zice sfârșit șoferul.

— Până la ce oră?

— În jur de unsprezece…

— Și apoi?

— Apoi l-am adus înapoi aici…

— Dispariția fie-sii începuse să fie într-adevăr îngrijorătoare, nu?

— Era foarte îngrijorat, intervine secretarul cel bronzat.

— Erai aici?

— Da, așteptam vești…

— Și ce s-a întâmplat atunci?

— Dl. Bitakis a dat drumul șoferului. Restul personalului se culcase deja. Am petrecut mai multe ore trecând în revistă mai multe posibilități. Încercam să-l încurajez, era tare abătut și nu-și mai găsea locul. L-am sfătuit să ia un sedativ și să se suie în pat, dar nici n-a vrut s-audă… Dintr-odată, în miez de noapte a vrut să se-ntoarcă la hotel…

— Și cum s-a dus?

— Cu mașina, eu l-am condus, pentru că șoferul se culcase de mult.

— Continuă…

— L-am anunțat la hotel prin paznicul de noapte. El a urcat prin spate, ca de obicei, fiindcă Dl. Bitakis era foarte… pudic!

Eu numesc asta ipocrizie, dar la ce bun să epilogăm despre actele senile ale unui biet bătrânel care între timp a și mierlit-o?

Îmi ofer și eu o porție de ipocrizie.

— A rămas mult la hotel?

— Nu, câteva minute doar. Când a coborât, părea oarecum reconfortat. Mi-a spus că se va culca și că va aștepta ziua…

— Cum se face că, fiind în asemenea măsură îngrijorat, nu s-a gândit să prevină poliția?

— Îi propusesem, dar a refuzat, din pricina unui posibil scandal. Știți cum spionează ziariștii faptele și gesturile personalităților proeminente… Aceasta ar fi putut avea consecințe pentru domnișoara dacă, după cum speram noi toți, nu era vorba decât de un capriciu…

— Bun. Deci întorși în bârlog, v-ați culcat cu toții?

— Da, dar nu pentru multă vreme… Două ore mai târziu suna telefonul și am fost pus la curent cu trista descoperire.

— De ce dumneata?

— Pentru că, noaptea, linia telefonică este conectată în camera mea, pentru a nu-l deranja pe domnul.

Fac o nouă pauză. Pe măsură ce acești oameni îmi relatează tristele evenimente, înțeleg că acestea sunt, la urma urmei, foarte simple. Am intrat la idei pe degeaba. Este într-adevăr vorba de un accident și de o sinucidere…

— Cine te-a sunat?

— Un sezonist! Se ducea la pescuit. A văzut o grămadă întunecată pe nisip. A recunoscut-o pe D-ra Bitakis pentru că avusese ocazia s-o întâlnească de mai multe ori la Juan-les-Pins.

Ceea ce mă intrigă, este că trupul a fost aruncat la Juan, deși ea trebuie să fi făcut baie la Cannes, dat fiindcă nu luase mașina.

— Deci afli despre moartea domnișoarei. Ce faci?

— Îl alertez pe domnul cu toate precauțiile pe care le bănuiți. Numai că de ce fel de precauții poate fi vorba, când ai de anunțat o veste cu adevărat teribilă?

— Care a fost reacția sa?

— N-a spus nimic. S-a îmbrăcat. Ne-am dus pe plajă…

— Numai voi doi?

— Da. Toate acestea s-au petrecut cu asemenea rapiditate că nu anunțasem personalul.

— Apoi?

— Pe plajă a fost mai puțin penibil decât mă temeam. Dl. Bitakis a privit corpul. Apoi a cerut să fie anunțate autoritățile și să fie adusă acasă fiica sa. După care s-a prăbușit în mașină și eu l-am readus.

— Apoi?

— S-a închis în această cameră… Credeam că va telefona soției sale. Între timp, am suit să-l previn pe August, șoferul. Și în timp ce noi coboram scara am auzit o împușcătură provenind de aici. Am alergat. Domnul era mort… Ținea revolverul în mână… Asta-i!

Șoferul aprobă din tărtăcuță.

— Ați prevenit-o pe doamna Bitakis?

— Da.

— El n-o făcuse?

— Nu.

— Dânsa a ratat avionul de dimineață, va sosi din clipă în clipă…

Șoferul se zgâiește la ceas.

— În curând va trebui să mă duc s-o iau de la Nisa.

Mă apropii de birou. Lacul mobilei a fost curățat în jurul mapei de birou.

— Ați și curățat?

Menajera, care până acum n-a suflat o iotă, își manifestă mutra de dihor.

— Da, cân domnii de la poliție a terminat contestațiile lor.

Ciorbiță, vagamente jenat, se produce în numărul său de răcan comic.

— Sinuciderea era neîndoielnică…

— Să văd poziția, bătrâne!

Se duce, se așează în fotoliul turnat și se instalează în poziția pe care o avea Bitakis. Adică pe mapă, cu un braț atârnând de-a lungul scaunului și celălalt prins între bust și mobilă.

— Avea sânge pe el?

— Da, haina era plină…

— Cu toate astea, acum am văzut corpul și…

— Pentru că l-am îmbrăcat, bietu domnu, se smiorcăie bucătăreasa.

Este violacee, draga de ea. Când face sosuri cu vin madera, cred că orientează greșit gâtul clondirului.

— Dumneata i-ai făcut toaleta?

— Da.

— Și i-ai pus un halat de casă! ironizez.

— Păi așteptând-o pe doamna… Nu știam că cum vrea că să fie îmbrăcat!

Ironie! Biată ironie! O ținută pentru a înfrunta larvele! Țoale până și între ultimele patru scânduri! Decorul! Decorațiile!

Poate or să-l înțolească în amiral grec pe Bitakis? Sau în smok!

Te poți aștepta la orice!

— Înțeleg perfect, mint.

Dintr-odată sunt sătul de această ședință. Sătul de acești valeți care au trăit prostiile și dramele patronului lor ca la un match de fotbal! În fond Bitakis nu le va lăsa o amintire mai valabilă decât un frumos Nisa-Marsilia! Ai de ce să ceri azil pe lună, ce mai!

— Vă mulțumesc, declar destul de brusc.

Servitorimea are un aer puțintel surprins. Acești bravi așteptau demonstrațiile faimosului San-Antonio și nu întrebări de rutină funcționărească. Sperau o secvență de Sherlock Holmes și când colo n-au avut parte decât de întrebările unui hârțogar. S-a greșit marfa, este o potlogărie la mijloc! San-A., nu este supermanul francez, ci nepotul Domnului Ciorbiță!

Comisarul mă urmează pe aleile umbroase ale parcului.

Nici el nu-i mulțumit. Nu-i mulțumit după cum nu-i mulțumit un impresar, atunci când vedeta, în loc de recital, n-a produs decât un strănut.

— Părerea dumneavoastră?

— N-am păreri…

— Credeți că este ceva necurat?

— Nu-i oare obligația oricărui polițist care se respectă să se îndoiască de morțile anormale?

Își scutură căpățâna de gorilă și devine tot atât de roșu pe cât este cămașa sa termidoriană. Nu mai este comisarul Ciorbiță în acțiune ci cardinalul Spellmann în ținută de casă.

— Aș fi dorit să-l văd pe defunct în poziția de sinucigaș, bombăn, mai mult pentru mine decât pentru el.

— Vă asigur că era în poziția pe care v-am arătat-o…

— Fără îndoială, dar acești oameni prea s-au grăbit să curețe totul…

— Din cauza văduvei… Va veni și…

La ce bun epilogarea? Ce a fost, a fost. După cum atât de just zicea marele filosof Cugetărescu, cel care a demonstrat relativitatea timpului de mâine în raport cu cel care a fost săptămâna trecută.

— Vă duc la Juan? întrebă Ciorbiță.

— Mulțumesc, am mașina mea…

— Și în ceea ce privește afacerea Bocciul, mai e vreo noutate?

— Nu încă, dar știi că orice corp care se cufundă într-un lichid primește, din partea acestui lichid, o apăsare de jos în sus, plus complimentele direcțiunii.

Belește ocheanele cât două cepe și-și spune că asta vine din cauza căldurii.

— Mă duc la *Bulca arsă,* avertizez, pentru orice eventualitate.

— Deja?

— Se pare că au o atracție internațională la matineu. Celebrii duetiști turci Estegreu și Ținemult. Hai du-te, pe curând…

CAPITOLUL VI

SOSEȘTE MÂNA DE LUCRU EXTERNĂ!

Traversând Juan les Pins nimeresc într-un blocaj de circulație. Dopul de mașini, bară la bară, se întâmplă foarte aproape de hotelul *Bel Azur*. Mă gândesc la miss Julia și decid să-i prezint condoleanțele mele emoționate, fervente și întristate. N-am mai văzut-o de cu noapte și s-au petrecut atâtea chestii de atunci, încât nu riscăm să ne lipsească subiectele unei conversații pasionante.

Garez tomberonul într-o fundătură și mă îndrept, dezinvolt, către intrarea hotelului.

O femeie tânără și destul de cheală – cât să-ți taie pofta de mâncare – cu o privire încețoșată de un delicios strabism convergent, mă privește încheindu-și corsajul la spate, exercițiu întotdeauna delicat și, cu atât mai delicat în cazul ei, dat fiindcă are un umăr mai sus decât, în cazul ei, celălalt cu circa șaizeci și doi de centimetri.

— Domnișoara Serafica este sus? o întreb, cu o privire care ar putea să topească Mont Blanc-ul.

Ocheadă clasică la tablou. Cheia de la 4 nu atârnă.

— Da, desigur.

Persoana de la recepție își zice că gagica Julia reînnoiește șeptelul și o simt dispusă să-i voteze felicitări cu privire la noul ales.

— Pe cine să anunț?

— Dl. San-Antonio.

— Sunteți rudă cu celebrul comisar? se informează fătuța, care citește, probabil, mult mai regulat Fleuve Noir decât discursurile funebre de Bossuet.

— De gradul întâi, dintr-a doua căsătorie și într-al treilea top! răspund.

Și cu aceasta mă angajez pe scară, ceea ce – de câte ori să v-o repet? – este mult mai agreabil decât să te angajezi pe post de săpun într-o leprozerie.

Prevenită telefonic de șașia deșelată, Julia mă așteaptă în ușă.

În felul ei s-a pus la doliu, ținând seama, natürlich, de climă și de gradul de rubedenie cu Bitakis. Poartă o fustă cu carouri negre și albe, o bluză gri și este foarte puțin fardată.

— Te așteptam, murmură. Ești la curent?

Agit căpățâna de sus în jos, ceea ce, în toate limbile, inclusiv cele moarte, precum și în limbile perverse, marchează afirmația.

— O teribil, nu-i așa?

— Da, sigur.

— Când amenința să se omoare, azi noapte, nu-l credeam! Un dur, un om de acțiune, cum aș fi putut să cred…

— Nimeni nu poate citi în sufletul altcuiva! anunț, circumstanțele pretinzându-mi cuvinte definitive, susceptibile să fie înscrise în marmură cu dalta sau cu pixul.

Se trântește pe unicul fotoliu al camerei, tapisat cu cretonă înflorată.

— Pe scurt, zic, așezându-mă pe brațul fotoliului, iată-te intrată la apă, iubito.

Face o mutră dezabuzată.

— Ce să mai vorbim…

La apă! În plin Juan-les-Pins, pe malul Mediteranei, recunoaște-ți că asta-i culmea, cum ar zice prietenul meu Piscul.

— Ce vei face?

— Ce vrei să fac?

— Să găsești un alt protector.

— Ușor de spus…

— Ce-ar fi să prospectezi șantierele navale, în căutarea altui armator…

— Mersi de sfat, dar nu-mi arde de glumă!

— Să nu-mi spui că-l iubeai pe Nikos…

— Nu, dar îi eram recunoscătoare pentru tot ce făcea pentru mine. Nu sunt, totuși, o fâță cupidă și insensibilă care…

O fi cum zice ea, dar pariez că l-a ajutat pe armator să facă

intense exerciții de caligrafie pe taloanele de cec.

— Să nu-mi spui că n-ai pus ceva deoparte!

— Destul de puțin… și banii se topesc singuri, când nu-i ajuți să reziste, prin adaosuri regulate.

Mă plec către buzele ei semi-îndoliate și-i semnalizez, cu vârful limbii, că viața continuă, totuși.

Mesaj non-recepționat.

— Nu, zice, desprinzându-se din îmbrățișare, îți jur că n-am chef să… să mă amuz…

Bafta mea! Suntem pe lungimi de undă diferite.

— Ar trebui să te duci să dai o raită pe la Nikos, sugerează ea, gânditoare.

— Ca să fac ce?

— Nu știu: să vezi fata… Accidentul… Este într-adevăr un accident?

— Așa are aerul.

— Ai fost acolo?

— Da.

— Și ești sigur că…

— Nu ești niciodată sigur de nimic în asemenea cazuri, dar aparențele par să ratifice teza accidentului.

— Biata copilă! Fără noroc, nu? Urâtă din născare și moartă din tâmpenie.

Îi ating afectuos, cu palma, regiunea parietală, las laba să lunece, fierbinte, în direcția occiputului și continui pipăiala cu pricepere și delicatețe. Operez o rapidă schimbare de viteză, cobor pe vertebrele dorsale, mă înfig, în regim de maximă carburație, până la cubitus, mă rătăcesc în jurul osului iliac și de aici încolo, simt că sunt pe drumul cel bun, fără să mai ceri informații unui agent de circulație.

Aceste manifestări tactile, corespunzător încărcate cu electricitate, o fac pe Julia să uite temporar decesul barcagiului ei. La capătul unui răstimp greu de cronometrat, admite, cu scurte țipete delicios înăbușite, că viața poate, foarte bine, continua și fără iepurașul ei albastru. Uitată, de asemeni, biata Edith Bitakis…

După care îmi recompun pieptănătura în fața oglinzii mari

a lavaboului.

— Mă părăsești? suspină tristă sărăcuța.

— Putem cina împreună astă seară, dacă vrei.

— De acord.

— Trec să te iau la o oră rezonabilă.

— Când vrei, nu mă mișc de aici.

O părăsesc după un pupic umed și o privire suavă.

Cu problemele sexuale rezolvate sunt iarăși chemat către *Bulca arsă* și acțiune. Sunt de acord că Bitakis tatăl și fiica au mierlit-o firesc, dar știu că Amedeu Bocciul nu și-a înghițit de bună voie certificatul de naștere.

Locanta e la ora ceaiului. Orchestra din ajun, completată cu un nou pianist, (roata se învârtește) râșnește aceeași muzică dulceagă, pentru o duzină de tipi în ținute sumare. Ocolesc discret terasa și mă instalez într-un separeu bordat din care pot periscopa către toate punctele cardinale.

Oberul coafat tip supozitor vine să mă întrebe ce vreau să bag pe gât.

Îi comand un Alb și Negru.

Lăutarii execută, fără convingere, o chestie înscrisă totuși în topul anului: „Ești prea moale, nu faci moț”, tema principală din filmul „Suzeta și borfeta” laureat cu Oscarul, Prosperul, Jules-ul, Ernest-ul și Eugen-ul, la distribuirea premiilor Academiei Rahatul de aur.

Mă uit pe șest la intrările și ieșirile personalului. Dintre însmokingații ăștia, unul a adăugat băuturii lui Bocciul o substanță toxică, liniștind pentru vecie funcțiile vitale ale mângâietorului de fildeș. Care dintre ei? Tii, de fapt nu-l văd pe Aydila Closetto!

Când oberul trece prin dreptul meu, interpelez auto:

— Ia cântă crețule, unde-i amicul meu Aydila?

Nu-și țuguie buzele, mai ales pentru că nu prea are așa ceva. Își compune în schimb o fizionomie emanând indignare prin toate încheieturile.

— A fost concediat! răspunde demnul personaj.

— Ah, da?

— Da. Direcția a considerat că nu-și poate permite să

păstreze în serviciul său un asasin.

Bang! Serviți cu polonicul și pasați castronul mai departe! Așadar încă un nenorocit rămas fără slujbă numai pentru că a fost suspectat.

— Cine l-a dat afară?

— Patronul.

— E aici, domnul Alfred?

— Nu încă!

— Bine, mulțumesc.

Visez posac în umbra portocalie a umbrelei separeului. Soarele împroașcă foc; viața pare calmă, ambianța letargică și cu toate astea oamenii continuă să se omoare unii pe alții. Există accidente, crime și sinucideri… Tristă viață… intactă… numai fezandată, sau pur și simplu puturoasă…

Orchestra termină de masacrat celebra melodie și fabricanții de vibrații iau pauză. Văd atunci moaca unui chelner care depune neglijent un platou pe podeaua estradei. Muzicienii își abandonează plictisiți instrumentele, în afară de flautist, care și-l proțăpește sub brațul stâng. Susnumiții domni își umezesc conștiincios conductele, trăncănind cu voce scăzută despre ploaia improbabilă și despre tenacitatea timpului frumos. Trec cinci minute. Sunt din ce în ce mai gânditor!

Și, absolut pe neașteptate, recepționez în umăr un șoc teribil: unul cu care ai putea demola pilonul de vest al turnului Eiffel. Paralel o voce binecunoscută exclamă:

— Bravo Cap de Pod! Lucrezi în draci!

Ridic ochii către incredibilul Bérurier: prezent, rumen. Păros, umflat, unsuros, șiroind de sudoare proletară… Fericit să mă vadă, să fie pe Coastă, să existe pe lume și încă mai cretin decât de obicei! Zâmbesc. Credeți-mă dacă vreți și dacă nu, cărați-vă să vă operați vezica biliară la cizmarul vostru preferat, dar această prezență a Grasului lângă mine mă dopează, dopează, dopează! Béru este, pentru spirit, ceea ce-i erecția pentru fizic: întărește.

Deversează între brațele de bambus ale fotoliului vecin o sută două kilograme de grăsime cu os și își smulge pălăria

mucedă ca să-și șteargă fruntea. E frumos, e superb! Începutul de chelie îi lucește ca Domul Invalizilor. Poartă o cămașă așa zis Lacoste, de un galben orbitor, un pantalon reiat în gri murdar și sandale de institutor rural din piele împletită.

— Ești bronzat, neamule! apreciază. Bună idee să mă chemi aci. Pen'orce ventualitate mi-am cumpărat un costum dă baie. Sper că știi un loc un' să poate hali supă dă pește ca lumea. Mi-am paradit gâtul cu supele dă pachet! Oh, Doamne, ce cald e în văgăuna asta. Aș bea ceva…

Tace cât să-și tragă sufletul, eu profitând de aceasta pentru a chema chelnerul.

— Domnul dorește? se îngrijorează slugoiul în smoking alb și nod de papion negru.

— Un roșu mare, exprimă Bérurier, cu o tartină dă brânză bine fermentată, d-aia care pute mișto!

Întorcându-se către mine murmură:

— Avionu mi-a făcut goluri în stomac. La bord nu serveau decât ceai, dă-ți și tu seama!

Siderat, chelnerul bâlbâie că vinul roșu e necunoscut în aceste locuri ultra-selecte și că…

Natural. Messire Umflatul face o criză de furie, decretează că *Bulca arsă* ie o cârciumă împuțită, un local pentru copii de țâță și că dacă ar fi ceva în guvern, el, Béru, ar legifera vinul roșu mai obligatoriu decât școala laică!

Mă transform în interpret și-i comand o jumătate de Pommery, sugerând că o jumătate de șampanie bine înghețată îl va rehidrata în condiții acceptabile.

Acordurile sunt ratificate și parafate în patru exemplare.

Grasul, satisfăcut, se destinde și fotoliul geme ca o navă de lemn pe furtună.

— Deci, întrebă el, ce se-ntâmplă?

Îi rezum situația. Ascultă, scărpinându-se, peste pălărie, în vârful capului. Când termin dă pe gât, dintr-o singură înghițitură, și fără să se mai încurce cu paharul, biberonul glasat.

— Dă ce mi-ai comandat doar o juma? se lamentează.

— Pentru că mă gândesc la bugetul meu! Ai informațiile?

— Vinee, zice…

Se scociorăște și-l văd extrăgând din boalfele care-i țin loc de buzunare un portofel care pare, la prima vedere, o cataplasmă din făină de muștar după întrebuințare. Desface această chestie informă. În interiorul ei, optzeci de centimetri de hârtie igienică, acoperită de scrisul său intelectual.

— Întâi gagica, zice. Apropo, am călătorit cu ea în avion…

— Doamna Bitakis?

— Da.

— Ce mutră avea?

— Umflată și cu pungi, zice, punându-și expresiv pumnii în fața ochilor de rumegător. Își bocise pă bune armatoru.

— Bine. Ciripește cum și-a petrecut timpul…

— Să face! Ajunsă la Paris, ieri, cu Mistralul… Descins la *George V*.

Desfășoară hârtia igienică în ritmul împleticit al lecturii. Recită cu frumoasa-i voce de bariton guturăit:

— S-a dus la consultație la doctorul Ficatdevițel. A ieșit în jurul orei cinci. Dus la Dior. A ieșit pă la șase! Întors la hotel. Pă la opt a ieșit iar. Halit la Burtămare. Apoi s-a dus la teatru să vază piesa „La două banane, o vom mânca pe cealaltă”, cu Compania Dinsprecurte Nuerampă. S-a întors la hotel pân jur dă douășpe juma’. Trezită dă telefon pă la șapte. A cerut un loc pentru Nisa. A stat în ogeac pân la plecare…

Glasul se oprește, golește sticla și imploră:

— Mai cere una, San-A. Nu mă sili să beau apa dân frapieră…

Terfeloaga șerpuiește pe masă sugerând că separeul poate fi utilizat și în scopuri diametral opuse.

— Îți convine marfa?

— Merge, s-a înregistrat.

— Atunci trecem la al doilea!

De rândul acesta nu mai scoate resturi de igienică din rămășițele de portofel, ci o hârtie cerată. Pe asta n-a ales-o la întâmplare. Este vorba de ce i s-a oferit într-un birt nenorocit drept față de masă la ultimul său dejun. La prima vedere ai fi înclinat să-l cataloghezi drept un tablou abstract. Totuși Béru

l-a pictat cu chestii concrete: vin roșu, sos tartar, sos de roșii, cremă de zahăr ars! Între toate aceste pete apetisante, zigzaghează notițele sale.

— Amedeu Bocciul, anunță Umflatul, de parcă ar fi vorba de un poem epic. Născut la Joinville-le-Pont, în 5 februarie 1912.

— Sări peste curriculum, n-am contract cu Larousse să-i scriu biografia.

— Ar trebui să știu ce înseamnă, la tine, informații! protestează Malacul.

Îndepărtează cu unghia o bucățică de pătrunjel care masca un cuvânt și-și continuă lectura.

— Groom la hotel pân la șaișpe ani… Intră apoi la Conservator. Iese cu premiul întâi de piață.

— Premiu de piață? mă mir eu.

Grasul se apleacă peste fața de masă.

— Scuze, erau niște boabe de orez peste scriitură. Nu e piață, ie piano… Muzician în diferite orchestre de braserie. Își cumpără un bar, pe strada Fontaine… Omoară o javră care venise să-l racketeze. Face șase luni arest preventiv, e condamnat la numai două… Pleacă în Argentina la Bono-Zair.

— Unde anume?

— Bono-Zairez!

— Vrei să spui Buenos-Aires!

— Mii de pardoane, zice ofensat, nu conversez englezește!

Și continuă:

— A trit acolo.

— Ce-a făcut?

— A trit! Dă la verbu a trăi! grohăie Umflatul. Dacă mă întrerupi tot timpu', Cum vrei să termin? N-aveai decât să înveți gramatică! Deci a trit la Bono-Zairez, timp dă opt ani, ca muzician. S-a îmbolnăvit dă ficat, s-a întors în Franța, după convalescență, la bordu lu *Grosso-Modo*. A debarcat la Bordeaux acu un an. S-a dus să șază câteva luni la mă-sa, în Savoia, care are o băcănie. Apoi s-a hotărât să-și reia meseria, a coborât pă Coastă, un' s-a înscris la o agenție dă plasma specializată…

— Asta-i tot?

Își șifonează fața de masă și o aruncă pe jos cu eleganță.

— Dac' asta nu-ți ajunge, po' să-ți cânt ceva… Nu știi noutatea…

— Nu.

— Pinaud și-a cumpărat un scuter! La vârsta lui, pă două roți e cam temerar, nu găsești? A cotonogit, până acum, un câine și fundul unei R 5.

Orchestra reîncepe să facă zgomot și băutorii de ceai să-și pipăie partenerele transpirând un cha-cha-cha.

— Care-i programu? se îngrijorează Grasu.

Tocmai l-am hotărât *in extremis* cum zis latinii.

— Aveai chef de cântat, Grasule?

— Pen' ce?

— Pentru că vei face pe alții să cânte…

— Fă-mi o schemă, pă burta goală nu înghit aluzii.

— Imediat! deocamdată am o mică trebușoară de executat.

Scot din buzunarul meu un minuscul aparat de fotografiat, extrem de util când vrei să faci poze fără să atragi atenția.

PARTEA A DOUA

ÎNAINTE CU MUZICA

CAPITOLUL VII

TREBUIE TĂIAT ÎN CARNE VIE

— Faci poze de amator? se hlizește Béru.

— Vezi-ți de-ale tale!

Îmi acord un instantaneu cu orchestra. Dublez poza, pentru mai multă siguranță și-i suflu Grasului:

— Șterge-o fără să fii remarcat. Aș vrea ca lăutarii care mă cunosc să nu ne vadă împreună…

— Țeles, face Umflatul care n-a priceput nimic.

Se ridică și, cu mersul său elefantesc, se cară să mă aștepte în parking.

Când suntem alături în mașinuță, încerc să mă relaxez.

— De fapt, chestionează Umflătura Sa, tu pă ce afacere ești? Pianistu sau armatoru?

— Pianistul! aleg, demarând.

Trag de șaibă până descopăr un atelier fotografic, intrăm și-i vâr sub nas, meseriașului, aparatul, cerându-i să developeze instantaneu fotografiile de care v-am povestit.

— Le veți avea mâine seară, promite.

— Aiurea, vin să le iau într-o oră!

— Glumiți! Tocmai închideam…

Îi prezint legitimația.

— Chestie de siguranța statului!

Nu-i decât un biet omuleț cu nas coroiat, ochi care clipesc ca semnalizatoarele puse pe galben permanent și mult păr în urechi. Partea cea mai notabilă din el este basca trasă pe-o ureche.

— În acest caz, ia poziția de drepți campionul hiposulfitului, vă voi servi…

Îl lăsăm să se foiască în camera obscură și ne cărăm la comisariat. Ciorbiță tocmai se întorsese. Pare nervos și pentru a se răcori își bruftuie subordonații.

Nas-belit, între alții, pare s-o ia pe coajă pentru lipsa lui de galoane.

— Tii! Ce plăcere! zbiară onorabilul meu confrate văzându-mă intrând…

Vizita noastră îi produce, probabil, tot atâta bucurie cât prăbușirea unui coș de încălzire centrală pe capota mașinii proprietate personală. Cu toate astea, îmi strânge labele cu forță și elan.

— Trecem în legătură cu raportul de la autopsie, zic. Aveți rezultatele?

— Exact ce credeați: otrăvire.

— Cu ce?

— Cianură. D-aia a căzut ca trăsnit! Știți, o otravă fulgerătoare…

— Deci lichidarea era urgentă!

Grasul își descheie partea de sus a cămășii și-și scarpină pieptul printr-o ruptură a maioului.

— Ai păduchi? mă interesez sever și dezgustat.

— Nu, ’s firimituri. În avion ne-au servit, la ceai, pâine prăjită.

Se încheie cu demnitate.

— Nu ne-am putea duce să lingem o înghițitură dă ceva mai consistent? sugerează.

Ciorbiță nu-i contra. La drum către cea mai apropiată bodegă! Este de nepovestit blândețea acestui sfârșit de după amiază, cum ar zice marchiza de Rabutin-Chantal. Palmierii își freamătă palmele – ceea ce-i dreptul lor inalienabil – în briza ușoară adiind dinspre larg.

Peste orașul cu acoperișuri decolorate de soare pare să se cearnă o pulbere de aur. Pe străzi, aceeași veselie continuă, același flux și reflux multicolor de vilegiaturiști, același miros greu de sudoare și de ambră solară, care-ți ciupește nasul…

— Dacă-ați vedea ce mort e, acuma, Parisul, compară Bérurier. Esplicabil, nu-s decât americani!

Ne năpustim ca un cârd de vulturi pe terasa de la Tintin.

— Pastis pentru toată lumea!

Prezența Grasului m-a reintrodus, totuși, într-o ambianță de lucru. Stranie vacanță. Mă prăjeam cuviincios, preocupat cu seriozitate numai de alegerea gagicuțelor și din senin fatalitatea se dezlănțuie împotriva mea, bulversându-mi liniștea binemeritată. Curată nenorocire! Destin nemernic! Umblă dramele după mine ca vițelul după vacă!

Bem tihnit. Visez la câte-ar fi putut fi altfel… Béru l-a luat în antrepriză pe Ciorbiță și-i povestește partida lui de pescuit în Eure. Tocmai îl contactase un păstrăv de cel puțin opt sute de grame. „Îl trag pân-la mal. Da' mulineta mea se blochează. Se zbătea ca un mânz! Atunci…"

Ciorbiță nu va cunoaște niciodată sfârșitul acestei pasionante istorisiri – afara numai dacă nu va buchisi urmarea în *Vânătorul și Pescarul francez.* Tuciuriul bolfăit care-i servește drept secretar apare pe terasă gâfâind. Super-surescitat. O fi având fler polițist, Nas-belit, dar nu simte că strică serbarea.

— Dom' comisar! Veniți fuga!

— Ce mama mă-sii! bombăne Ciorbiță care tocmai își dregea vocea cu anason!

— Încă o sinucidere, dom' comisar!

Colegul meu emite un geamăt cu provizie de oxigen și branșare automată pe doica de rezervă.

— Nu se poate! Ce i-am făcut, dom'le, bunului Dumnezeu, să-mi arunce-n cap cadavre de dimineață până seara?

Mă zgâiesc la mânecile roase ale mușchiulosului secretar.

— Cine? întreb cu inima, gâtlejul și șireturile înnodate de un sumbru presentiment.

— Ce să mai vorbim! Ie vorba dă spaniolu pă care l-am ținut în colivie az noapte!

Dacă aș fi mai puțin rezervat și dacă n-aș purta o pereche de pantaloni noi, mi-aș trânti o sută unu de șuturi în fund.

Ceva îmi șoptea că fac o căcănărie restituindu-l pe tip vieții civile.

Ne ridicăm de comun acord.

— Unde și-a venit de hac? întreb.

— La el, anunță Nas-bulit.

— Ai adresa? îl întreabă Ciorbiță pe subordonat.

— Știu unde este! i-o retez.

— Știți toate! găsește timp să mă complimenteze Sherlock-ul Coastei.

Haios cortegiul care se precipită până la căsuța de un alb imaculat, cu ferestre vesele, unde avea chițimia chelnerul spaniol.

Suntem primiți de o bătrână doamnă cu părul alb, îmbrăcată în negru, care se lamentează cu accent.

— Porca mizeria! Sarman băiat! Chind intrat în camera lui și văzut pe el lungit în pat al lui… Santa Madona! Eu tras una spaima…

În timpul acestor exclamații, ne face să urcăm o scăriță de lemn lăcuit. Natural, Béru merge cu capu-n traistă, se împiedică și alunecă vreo șapte trepte, avariindu-și uzina de halit. Ajungem în sfârșit la primul etaj. Ușa lui Aydila nu-i închisă. Bătrâna ne-o arată cu degetul.

— Intrate! Eu nu indraznescu! Niciodată nu mai vreau se bag la camera aia!

Intrăm. Cameră îngrijită. Hotărât lucru, în această bulibășeală, totul este frumos aranjat. Aydila Closetto, în cămașă, zace lungit pe culcuș într-o atitudine foarte reculeasă. Paloarea sa este – veți admite calificativul – mortală.

Pe masă, un pahar și un flaconaș. Le amușin pe ambele și regăsesc mirosul ciudat pe care-l degaja paharul lui Amedeu. Sub cele două recipiente, o foaie de hârtie pe care s-au trasat câteva rânduri grăbite cu o scriere neîndemânatecă.

Citesc.

Eu sunt vinovatul. Prefer să mă sinucid.

A. Closetto

— Neîndoielnic, murmură Ciorbiță, încă o sinucidere. Asta, cel puțin, rezolvă problema noastră, nu-i așa?

În ziua în care fraierii îl vor alege pe cel mai tâmpit dintre ei președinte, ăsta-i candidatul cu maxime șanse.

— E un asasinat! declar scurt și cuprinzător.

— Ei bine, ce naiba, bâiguie Ciorbiță roșind.

Béru, care snobează provincia, îl bate pe burtă.

— Dacă o afirmă San-A., poți să fii liniștit.

Ori, nenorocitul este tot ce vreți, dar nu liniștit. Începe să-și găsească slujba penibilă.

— Ce vă face să credeți…

— Două chestii. Prima, cea mai puțin sigură de altfel. Acest băiat nu știa să citească franțuzește și cu atât mai puțin să scrie… Dar să admitem că m-a tras în piept, pe chestia asta. În orice caz, cel de-al doilea argument e absolut fără replică…

— Adevărat?

— Adevărat!

— Zi-i odată! Cristelnița și bordelul…, începe să explodeze Umflatul.

— Inspector Bérurier, controlează-ți vocabularul când te adresezi superiorilor, restabilesc cu răceală disciplina.

Malacul ridică umerii.

— Dragul meu Ciorbiță, acest om a murit absorbind cianură, ești de acord. E mirosul caracteristic?

— Da, și?

— Cianura este o otravă fulgerătoare. Ar fi putut Aydila s-o absoarbă, să pună paharul pe masă și să se ducă să se-ntindă pe pat?

— C…! face Béru căruia îi place să condenseze o mulțime de gânduri într-un singur cuvânt.

— Mă înclin, bâiguie Ciorbiță.

— Asasinul, sau asasinii, nu s-au gândit la acest detaliu capital. După părerea mea, trebuia să fi fost doi. Unul ținându-l pe Aydila pe pat și, celălalt, forțându-l să-nghită băutura prinzându-l de nas. Au depus apoi, gravă eroare, paharul pe masă.

Ies din odăiță pentru a mă duce la bătrâna doamnă.

Ar vrea foarte să simuleze plânsul dar e depășită de sentimente contradictorii. Este mult prea excitată de eveniment. Face, mental, lista tuturor oamenilor, cărora le va putea povesti asta! Își zice de asemenea că numele îi va

apărea pe-a-ntâia în fițuica locală. Cum nu mai spera asta înaintea anunțului ei mortuar, ceea ce oricum nu se publică decât într-a VII-a, este în toate stările, ca Adunarea Constituantă.

— Ați ieșit, azi, la cumpărături?

— M-am dus sa cumparu niști rosioara pentru asta seara…

— Cât era ceasul când ați plecat?

— Patru!

— Aydila era acasă?

— Da! Viu, sarmanul! strigat la el: „Ies, Domnu Aydila.” Și el răspuns la mine: Înțiles, domna Papățismochina!” Radio a lui canta.

— Ați fost plecată multă vreme?

— Doua amarite de ora; intilnit una prietena al meu, Domna Barbichiu, care este singurica de chind barbat sarac al ei a murit și vorbit de una, de alta…

— Apoi ați venit acasă?

— He! Siguro!

— N-ați observat nimic neobișnuit?

— He nu!

— Ați încuiat ușa la plecare?

— De se, daca ești cineva acasa?

— Când v-ați dat seama de dramă?

— Eh he! exultă băbătia, ați spus bine: este una drama pacate al nostru! Chind eu dat seama? Bun Dumnezeu, imediat! Eu pus rosioara la bucataria și strigat la domnul Aydila: „Oh! Domnu Aydila, pestele vreți minca friptu sau fiertu cu sosu de untu?” Și iata ca nu răspuns nimic! Eu ma miru și ma ducu o sa vadu, urcu… Zicem tot urcatu la scara: „Esteți acolo domnu Aydila?” Ei și, era acolo saracu, dar mortu era, una mare nenorocire…

Coechipierii mei, care mi s-au alăturat în tăcere, ascultă explicațiile bătrânei doamne.

— Este foarte clar, afirmă Béru, asasinii au venit în absența dumneavoastră!

Țipă cât o ține gura, maica Papățismochina:

— Asasinii! Ce spuneți la mine, pacata al nostru?

Și scoase ceea ce Béru numește „țipete de oroare” și Pinaud „țipete de orfevru”. Ciorbiță o calmează, îi promite să-i ridice marfa din camera închiriată și să-i trimeată pe unul din oamenii săi până atunci.

Regăsim soarele la sud. A venit mai palid pentru că i-a cam trecut ora.

— Da ce minuni se-ntâmplă în mahalaua voastră, ironizează Béru, la adresa telegrafică a lui Ciorbiță.

— În alți ani, afirmă demnul personaj, n-am avut decât procese verbale sau accidente… Din când în când o sinucidere pe plaja cazinoului, dar asta-i tot…

În timp ce facem pași pe stradă către comisariat, sunt strigat cu zel patriotic, de fotograful pe care-l și uitasem.

— E gata! îmi spune…

Intru în bârlogul lui de reprodus tâmpenia și-mi remite două măriri 13/18 din clișeele mele. Deși nu sunt Isis, am simțul instantaneului și cei cinci lăutari ai mei sunt foarte vizibili… Satisfăcut, îi achit zmângălitorului de plăci sensibile și-mi ajung amicii.

— Dragă Ciorbiță, îl anunț, te părăsim pentru azi.

— Trebuie să raportez parchetului, zice…

— Îl vei preveni mâine… Deocamdată admitem provizoriu că toate aceste morți sunt, cu adevărat, sinucideri și accidente!

— Dar pianistul! Cu raportul tubibului îs obligat să concluzionez…

— Oficial, doctorul nu-ți va remite concluziile decât mâine, înțelegi?

— S-a făcut.

— Tu, bombăne Grasu, tu ai niște planuri în tărtăcuță!

— Am chiar mai multe!

— Promite! Pariez că vom lucra la noapte, nu?

— Ai nimerit zece din zece.

— Cu tine nimic nu mă miră. Și io care voiam să mă scald. Ce slip mișto mi-am cumpărat. Dă la solduri dă la Samari Teanca… Vrei să-l ginești?

— Mai târziu!

— De-acu și pân-o să-mi dai liber o să fie mâncat de molii.

— Așteaptă-mă aici!

Suntem în fața hotelului *Pânzele sus* unde locuia răposatul Bocciul. Intru și o cer pe Marinette, servanta mustăcioasă.

Hangiul, nemulțumit, o cheamă după ce mi-a exprimat printr-o mimimă potrivită slaba lui stimă pentru poliție.

O atrag pe donșoară la umbra unei plante verzi, ale cărei frunze seamănă cu capacele mașinilor de spălat. Când mă vede, intră în efervescență, de la șosete până la sutien, cu o oprire semnificativă în centru chiloților. O tulbur, așa cum apa tulbură pastisul.

— Ce plăcere să vă revăd! șoptește ea, apropiindu-și mustața de urechea mea stângă.

— Și pentru mine, o încurajez; intimitatea se naște din întâlniri.

Îi propun poza orchestrei.

— Spune-mi, frumoasă copilă, recunoști cumva între aceștia pe domnul care a vizitat, azi noapte, camera dlui Bocciul?

Își aproprie poza de privirea de tăciune. Există un suspens în suspens. Aștept, cu pitpalacul care mi se urcă-n gât ca o broască în borcan, la schimbarea de vreme.

— Nu, zice ea, nu recunosc.

— Ești sigură?

Un nou examen atent. E categorică.

— Nu este niciunul dintre acești domni.

Îi flatez obrazul veștejit cu un bobârnac șmecheresc.

— Pe curând, suedeză mică!

— Vă întoarceți?

— Promis.

Cu capul în jos, moralul jos, totul jos, regăsesc familiarul meu Bérurier pe trotuar. Este în admirația unei mulinete de pescuit în mare, expusă în vitrina unui armurier.

— Păi, îți dai seama, ce-ai putea prinde cu o chestie d-asta?

— Chiar că mi-ar trebui să prind măcar un fir în porcăria asta de afacere! mârâi. Catran, o mare de catran! Tot ce se poate vedea sunt cadavrele! Juan-les-Pins va deveni în curând anexa morgii, în ritmul ăsta.

Dau să bag pozele în buzunar, mă încurc în fermoar, una îmi cade și în ciuda burții sale, the big, se apleacă, prevenitor, să mă ajute.

Aruncă o privire.

— Ce-i icișea? Devii impresar?

— Nu, îmi spusesem în minticica mea isteață de don Juan cu diplomă, că unul dintre lăutarii ăștia ar fi putut să-l fi picurat pe amicul său cu cianură. În afară de Aydila, doar ei au avut posibilitatea s-o facă…

Interesat, Gravosul studiază clișeul.

— Deci, repetă el, criminalul e or Aydila, or unu din tipii ăștia cinci?

— Cu excepția pianistului, pentru că cel care figurează în poză este înlocuitorul mortului.

— Păi bine bă! tună Béru, baritonul sărmanilor, te-neci într-un pahar dă apă, bă deșteptule! Dacă lu Aydila i s-a făcut de petrecanie și fincă doar unu dân ăi patru gagii putea să-i bigubească pă Medeu, tre' să cauți pântre ei…

Încuviințez încă o dată, pentru că a încuviința ușurează.

— Dacă spaniolachele a spus adevărul, a depus platoul de băuturi pe estradă.

Îi arăt cu degetul locul precis unde Aydila așezase paharele azi dimineață.

— Vrei să-ți zic? întrebă Gravosul.

— Da? mă grăbesc eu.

— După mine, flautistu a făcut totu. Are o mutră care mă calcă pă nervi.

— Dacă el ar vedea-o pe a ta, ar fi și mai îngrozit, Béru dragă. Nu te crede niciodată – aparențele, cunoști chestia?

— Mdah, mi s-a mai servit!

După care întreabă:

— Ai două clișee… pot păstra unu?

— Desigur. Și în plus, voiam să te însărcinez cu o treabă delicată.

— Broderia este genul meu, hăhăie imensul castravete umplut, suflându-și nasul cu degetele.

Se șterge apoi pe pantalon și adaugă:

— Văd deja unde vrei s-ajungi San-Antonio!

— Crezi?

— Te gândești că eu să mă ocup dă muzicieni. D-aia mi-ai zis mai adineaori că tre să-i fac pă alții să cânte.

— Ești oț, Béru!

— Mersi, eram la curent! Și-ți voi esprima toate gândurile tale. Tu-ți zici că io tre să iau pă fiecare dân tipi separat și să-i zic lu fiecare că l-am văst vărsând otravă. Ăla care aceptă să iasă cu biștari, ori să-mi promită, măcar, prețul tăcerii, ie vinovatu?

— În plin!

— Îmi place, afirmă Umflatul. Treabă toată numai scatologie, sunt…

— Psihologie, corectez.

— Dacă vrei, nu-s sectar. Bine, mergem să halim acuma?

— Imposibil, sunt așteptat.

— Și te deranjează să mă iei și pă mine?

— Da.

— Dă ce? Te duci în lumea bună?

— Nu, mă duc în lumea curvelor de lux… Și risc să întârzii… Pun-te pe treabă, bătrâne, știi unde să-i găsești pe muzicanți. Cu îndemânare, ne-am înțeles?

— Las' că știu io, asigură Bérurier, am atâta îndemânare că într-una din zilele astea o să mă apuc să gâdil pianu și io!

CAPITOLUL VIII

ÎN FAȚA MĂRII CARE DANSEAZĂ…

La baraca Juliei, mi se răspunde că domnișoara a ieșit și recepționista de serviciu mă întreabă dacă nu sunt, din întâmplare, comisarul Sant Antonio: la cheia numărul 4 există un mesaj pe acest nume vestit.

Meditez asupra problemei, decid că sunt și voi fi veșnic San-Antonio-ul în chestiune și-i răspund afirmativ amabilei

șașii.

În replică, am dreptul la un plic parfumat cu Jasmin (25-84), în care, cu un scris mai suplu decât Fred Astaire, Julia visurilor mele erotice îmi comunică:

Treci din nou pe la zece. Îți voi explica. Sărutări. J.S.

Deocamdată sunt trecut pe lista de așteptare. Speram să-mi ofer un încântător tête-à-tête cu puicuța, într-un local select.

În sfârșit, doar o amânare.

Hotărăsc să-mi aerisesc suflantele pe plajă, de-a lungul golfurilor limpezi. Nimic mai bun, pentru clarificarea ideilor, decât briza marină.

Șofez pe marginea litoralului. Plaja părăsită, bronzații s-au dus să bage pe jgheab. Rulez lin până la golful Juan. Din toate părțile se aud muzici și râsete. Persecutat de contraste, mă gândesc la iglu-ul familiei Bitakis, cu descendenții săi de lux, stropiți din belșug cu lacrimi de crocodil.

În alt depozit mortuar, cel din Juan-les-Pins, se odihnesc alte două cadavre. În rest, totul în ordine; vacanță totală, se strigă din toate părțile. Viața continuă. Doamna Papățismochina povestește vecinelor înspăimântătoarea aventură survenită în cel de-al șaptezeci și doilea an din viața ei. Dl. Alfred vinde unor oameni care se plictisesc sticle ruginii la culoare și pipărate la preț. Bérurier încearcă să facă pe-a vicleanul. Comisarul Ciorbiță își camuflează complexele urlând la subalterni, iar eu, amărâtul de mine, umilul și gânditorul San-Antonio, îmi trag frâna de mână pe malul mării, pe plajă, exact în locul de unde a început totul. De fapt, dacă n-aș fi urmărit ieșirea din apă a preafrumoasei Julia, nu m-aș fi dus niciodată la *Bulca arsă,* nu m-aș fi preocupat niciodată de viața exemplară și de moartea tulburătoare a venerabilului Bitakis, prințul iepurilor albaștri și împăratul marinei comerciale; omul al cărui cont în bancă trebuie să valoreze către cincizeci de miliarde!

Dacă scumpul dumneavoastră comisar adorat nu se prăjea în nisipul auriu în acel moment fatidic, acum, în loc să-și facă sânge rău și să se plimbe, singuratic și perplex, pe sub oleandri, ar fi probabil în așternutul unei pipițe normal

constituite, explicându-i legea atracției universale.

Iată de la ce fel de asociații de idei mi se trage un fel de tristețe adiacentă, polivalentă, fluorescentă și antimagnetică.

Deși în ținută de oraș, cobor cele câteva trepte către plajă. Nicio urmă de turist și nicio coadă de sirenă; barul e închis. Mă așez într-un fotoliu de trestie, cu fața către mult căutata întindere de apă sărată care se numește Mediterana. Ultimele raze de soare împrăștie pe crestele undelor reflexe indigo. Marea este de un verde intens. Seara coboară în pijama bleumarin. Savurez acest moment de solitudine relativă. Îmi parvin frânturi de muzici, scurte răbufniri sonore. De-a lungul coastei se aprind luminile, parte din ghirlanda luminoasă care leagă Marsilia de Italia.

Mi-s bine. Bună idee, San-Antonio, să alegi acest loc, pentru a aștepta promisa oră zece.

Uneori omul are nevoie să facă precum tomatele, adică să se concentreze (dacă acest joc de cuvinte vi se pare de prost gust, înseamnă că sunteți mai puțin idioți decât credeam).

Petrec o oră minunată. Vuietul surd al mării se îmbină până la sincron cu pulsațiile spiritului. Se așterne maiestuoasă, noaptea… Vălurele eșuează și dispar în nisipul umed. Vedeți, amici, San-A-ul vostru e în plină poezie. Înainte de a-și reveni din nedumeriri i se va decerna Goncourt-ul, ceea ce va ridica vertiginos cota piciorului său stâng. După asta veți zice, adunătură fără-suflet, că n-avea decât să scrie ca toată lumea, adică în stil telegrafic. Să luăm, for exemple, yankeii. Când se pun de acord cu Popovii, titrează pur și simplu pe fițuicile lor „K: O.K.!” și toată lumea pricepe, chiar și cei care habar n-au de algebră. Se tinde către o simplificare extremă a limbajului. În curând cei ce vor mai folosi verbe vor fi siliți să anexeze desene animate textelor, pentru a se face înțeleși, iar nerușinații care vor recurge la adjective vor fi puși la index.

Ajuns în acest punct al cugetărilor, aud un zgomot înăbușit. Neîndoielnic pași pe nisip. Mă întorc, și printre franjurile unei umbrele, întrezăresc o umbră prelingându-se în zona cabinelor de baie. Pentru început nu-i dau nicio importanță. Îmi zic că-i un ascultător care și-a uitat sertarul slipului și care vine să-l

recupereze.

Efectiv, quidam-ul la care fac aluzie, se duce la o ușă. Dar în loc s-o descuie cu o cheie, se apucă s-o mesterească cu nu știu ce, care n-are niciun fel de legătură, nici măcar sexuală, cu lăcătușeria. Pricep asta după zgomot. Găsesc normal ca interesatul să n-aibă cu ce descuia zăvorul, cheile acestor cabine sunt deținute, nu la interne, ci de către barmanul plajei.

Bietul om se pricepe la broaște, cât se pricepea Louis XVI la oamenii politici. Se silește el cu o pilă de unghii sau cu un tirbușon, dar nu obține rezultate.

Știți bine, dat fiind că fenomenul a fost anunțat în toate ziarele din Franța și chiar la televiziune, că sunt dotat cu o inimă din aur masiv. Totdeauna gata să prestez servicii umanității disperate. Semnalizați-mi și mă precipit. Când îl văd pe nenorocit scremându-se degeaba, mă gândesc la sesamul din buzunarul meu. În mai puțin timp decât îi trebuie unui marțian să facă o declarație de dragoste unei pompe de benzină, subsemnatul ar fi depășit reticențele ușii.

Mă ridic și avansez către interesat.

— Așteptați, vă voi deschide eu, zic cu amabilitate.

Credeți cumva că domnul îmi mulțumește debitând complimente la adresa gentileții mele? Cucu! În loc de mulțumiri, lasă baltă cabina și o tulește cu viteza cincea.

Îi sunt necesare patru secunde, lui San-Antonio, să-și spună că tipii care o întind, când le oferi ajutor, n-au conștiința curată.

Sprintez după individ… Și când sprintez eu, Bikila Abebe seamănă cu un olog care ar avea degerături.

Câștig teren (ceea ce este apreciabil, pe malul mării un metru pătrat valorează peste douăsprezece miare). Îmi spun că un rush suprem mă va propulsa în gulerul fugarului. Zis și făcut. Numai că, prevăzându-mi intenția, se face ghem fugarul. Împins de elanul meu (cum zicea un eschimos pe care l-am cunoscut într-o fabrică de înghețată) basculez peste individ și strâng în brațe un mușuroi de nisip. Slavă Domnului am făcut judo, practicat catch și învățat box, ca toți

supermanii care se respectă.

Fac o cabriolă de iepure și mă regăsesc pe propriile-mi țurloaie. Mă întorc către interlocutor să-i înfig un cap în pântec. Împuțitul îmi balansează, în felinare, un pumn de nisip. Scot un urlet de durere.

Orbesc instantaneu. Nu mai văd neam… Încerc să-mi stăpânesc durerea și mă reped berbecește către adversar, dar acesta eschivează șarja fără dificultăți și mă pomenesc, iarăși, cu crăcii în sus. Zgomotul fluid al fugii sale prin nisip reîncepe. Adio și n-am cuvinte… Tras pe sfoară! Turbez!

Irosesc zece minute bune pentru a expulza nisipul din ocheane. Îmi joacă flăcări dureroase în retine. Într-o zi am recepționat tot așa, direct în ginitoare, piper măcinat: aia sărbătoare națională!

În sfârșit calmat, sondez noaptea. De jur împrejur, pace și pustiu. În depărtare, muzică și lumini punctiforme. Fâșâitul valurilor, rumoarea amplă, profundă, a mării imense… și San-Antonio la pământ, cu ochii cât lampioanele sferice ale closetelor publice din orașele cu tradiții medievale.

Clientul meu a dispărut… Mai abătut decât o înmormântare cu fanfară, mă întorc la cabine. Identific fără dificultate ușa la care opera gagiul, mai ales după zgârieturi.

Un banal borfaș de clasa treia? M-aș mira.

Ce spera să găsească pe plajă? Costume de baie? Flacoane cu cataplasme? Ca să facă ce, cu ele? Asta nu-i o marfă; i-ar fi revenit mai rentabil să cotrobăie prin mașinuțele tixite cu aparate foto, radio-casetofoane și toate fleacurile scumpe și inutile fără de care niciun dobitoc nu pleacă în vacanță.

Deci?

Deci strâng sesamul în labă chiar înainte să fi luat o decizie. Sunt momente în care instinctul o ia înaintea rațiunii.

Descui.

Mai întâi nu văd nimic. Cabina pare goală. Întind mâna în întuneric și degetele mele întâlnesc un material neted, cauciucat, atârnat de ușă.

Scapăr bricheta. Și ce recunosc? Costumul pentru pescuit submarin al copilei Julia. Coaja marțiană pe care o purta ieri,

când am văzut-o for the first dată!

Rămân mască. Asta venise să șterpelească spărgătorul de uși (un amator, nu un profesionist)?

Iau din cui costumul de cauciuc și-l împăturesc pentru comoditatea transportului. Flacăra șovăielnică a brichetei arată că, în cabină, nu mai este absolut nimic altceva. Trântesc deci ușa și, lăcrimând nisip, îmi caut mașina.

Mă întorc la propriul meu hotel. Ceasul din hol indică ora nouă douăzeci minute. Mai am încă un răgaz. Mă cocoț la mine în cameră cu prada sub braț și etalez salopeta de cauciuc pe pat. Examinez în detaliu această à la Cousteau și nu-i găsesc nimic neobișnuit. E o ținută de calitate, nou-nouță și bine concepută. De ce forța, individul, tocmai ușa *acestei* cabine? Știa ce conținea? Sau acționa la întâmplare și din întâmplare… Sunt momente când cred în întâmplare și altele în care mă îndoiesc de ea. Iar în acest moment nu cred să fiu în prezența unei întâmplări, nu cred nici cât negru sub unghie.

Decid să fac lumină, cum ar zice electricianul din colț și împachetez cu grijă costumul.

Umflu pachetul și, direcția rezidența Juliei; ceasurile zece sunt prin apropiere.

Recepționera cu ochii șașii mă informează că D-ra Julia mă așteaptă și-i exprim toata recunoștința mea.

Urc treptele patru câte patru (în final numai două, pentru că etajul are optsprezece) și debarc în camera 4 pe care încep s-o cunosc bine și s-o frecventez des.

Julia și-a schimbat din nou ținuta. E frumoasă de-ți taie respirația în lung și în lat. Madona! Ce apariție!

Rochie gri-perle, decoltată exact cât permite cenzura. Escarpeni de satin roșu. Colier de diamante autentice. Machiajul, o capodoperă! Rafael (bineînțeles, de pictor vorbesc!) n-ar fi reușit mai bine. Fond de ten ocru, ruj de buze carmin și sprâncene pictate de mână. Cât despre coafură, i-ar azvârli în brațele disperării pe Yul Brynner, Jean Nohain, Armand Salacrou, Georges Biquet, Frédéric Dard, Jean-Jacques Vital și alți posesori de chelii celebre.

— Mă ierți pentru plasa de mai adineaori? ciripește

frumoasa copilă.

— Niciun necaz, sper?

— Nu. Îi telefonasem, în timpul zilei, lui Hubert Labămare, secretarul lui Nikos, să-mi exprim dorința de a mă reculege o ultimă dată lângă corpul neînsuflețit al lui Bitakis… Înțelegi, eu… simțeam nevoia s-o fac. Era de datoria mea.

— Foarte natural, iubito.

— Labămare e un băiat bun, la curent cu legăturile patronului său, firește. A acceptat să mă bage în camera lui Nikos în absența soției. Or, doamna Bitakis, s-a dus la Nisa să-și comande haine de doliu: trebuia să profit de ocazie.

Își dă pentru ultima oară cu vaporizatorul.

— Unde mergem, dragă? Te previn că sunt prost dispusă și simt nevoia să-mi schimb ideile. Te-ai supăra dacă ne-am duce mai departe decât în Juan-les-Pins? Sunt destul de cunoscută prin împrejurimi și privirile ironice cu care sunt primită mă apasă…

— Da, înțeleg. Haidem unde vrei!

— Monte-Carlo? E bine? Circulația s-a mai degajat la ora asta…

— Perfect.

În acel moment, zărește pachetul lăsat pe un scaun, la intrare.

— E al tău? întreabă.

— Nu, zic, e al tău.

Încruntă sprâncenele.

— Cine l-a adus?

— Eu.

— La naiba dacă…

— Desfă!

Ea desface coletul și-și privește, evident nedumerită, costumul.

— De unde ai luat asta?

— Din cabina ta…

— Te-ai supăra să-mi explici și mie?

Este sincer uimită. Mi-e milă de ea și-i fac o relatare precisă a caftului meu cu haidamacul de pe plajă.

— Dragul de tine, se înduioșează, asta explică ochii tăi roșii?

— N-ai idee ce sens poate avea acest furt ratat?

— Niciunul. Mi se pare stupefiant, asta-i totul. După mine tipul, a vrut să-și procure pe de-a moaca un costum de pescuit subacvatic. Cum era?

— L-am văzut prost și numai din spate… Mi s-a părut subțirel… iar după felul în care fugea trebuie să fi fost tânăr…

— Un sezonist lefter, presupune…

— Probabil.

Depune costumul de pescuit pe pat și aruncă hârtia cu care era înfășurat într-un coș.

— Mersi, dragul meu. Fără tine aș fi fost obligată să-mi cumpăr altul. Fantastic, oricum, că erai acolo în acel moment, nu?

— Da, zic, fantastic…

Contemplu visător costumul. Apoi, reacționând la amintirea dimineții de ieri, cuprind posesiv talia cuceririi mele.

— Mergem frumoaso?

CAPITOLUL IX

MONTE-CARLO STRĂLUCEȘTE SUB PLOAIA GENEROASĂ DE LUMINI

Punct și de la capăt. Palatul princiar, virgulă, iluminat de proiectoare, re-virgulă, seamănă, înălțat pe stâncă, cu un basm. Punct.

— E frumos, murmură Julia…

— E turistic, rectific. Nu-i genul de așezare în care m-aș stabili. Viața, aici, pare artificială și inutilă.

Mă gândesc la rezidenții de pe stâncă, trăind într-o vitrină la care universul cască gura. Ăștia fac copii pentru concursuri, își suflă nasul în tehnicolor și nu culeg, o dată, o floare, fără să ceară, prealabil, instalarea unor baterii de cameră de luat

vederi.

Curat viață de familie!

Știu un local bine, în zonă și o duc acolo pe Julia. Sunt de toate: muzică, haleală bună și pipițe expuse tuturor privirilor.

Cum e destul de târziu, simt în pantofi, în afară de nisip – stomacul. Așadar compun un meniu admirabil: caviar presat, curcan cu tarhon, sufleu Big Marnier. Totul stropit cu un alb mai mult decât convenabil.

După ce consumăm diversele mai sus enumerate, mă simt total refăcut. Întorc spre cucerirea mea un obraz odihnit.

— Ai un aer îngândurat, foarte frumoasă Julia.

— Mă gândesc la pungașul de pe plajă: e totuși ciudat că și-a pus ochii tocmai pe cabina mea și nu pe alta.

— Las-o baltă, a fost o întâmplare, mint eu reconfortant.

De altfel și eu sunt asaltat de gânduri, altele decât ale Juliei.

Mă gândesc la costumul pe care i l-am adus și pe care îl purtase – o cu câtă grație – când am văzut-o ieri dimineață, ieșind din valuri… Mă gândesc la vajnicul Bérurier, fără de care poliția franceză n-ar fi ceea ce este… Unde-o fi ajuns cu misiunea psihologică pe care i-am încredințat-o? În cazurile grave, în ciuda inteligenței sale subdezvoltate, picioarelor murdare și vederii mioape, se descurcă admirabil. Are un al șaselea simț, Béru ăsta, ba după părerea mea, nu posedă decât un singur simț: al șaselea.

Noaptea încântătoare țesută de lumini (dacă, după părerea voastră, forțez nota cu metafora, duceți-vă la o gară de triaj și cereți eșantioane de semafoare) țesută de lumini, ziceam, sclipește pe malul celei mai frumoase mări.

La o masă vecină cu noi, un cuplu de îndrăgostiți își savurează reciproc buzele, producând zgomote de ventuze smulse. Oberul care seamănă mai mult cu Ray Ventura decât cu Sacha Diestel, îmi aduce nota. O fi din pricina presupusului zgomot de ventuze? Găsesc nota dureroasă; Julia, în timp ce eu împrăștii frumoșii mei biștari în talgerul de chetă, ia un aer ușor absent, propriu tuturor gagicilor în asemenea clipe. Dirijează, cu puful pudrierei, un praf de cereale pe mutriță și-

și rectifică desenul buzelor.

— Unde mergem, iubitule? întreabă frumoasa copilă.

— Tragem o raită pe la cazino, vrei?

— De ce nu…

Și iată-ne porniți către proprietatea care asigură trei mese pe zi. Săpun, pastă de dinți și aspirine gratuite familiei Grimaldi.

E o vânzoleală fantastică, o îmbulzeală nemaipomenită, în jurul meselor verzi. Totdeauna mi s-a părut inimaginabil numărul indivizilor atrași de aceste peluze… Peluze pe care rămâi lefter dintr-o singură plimbare!

— Ești jucător? întreabă însoțitoarea mea.

— Veniturile și funcția nu-mi permit, din fericire, să forțez nota. Oricum, în mod excepțional, îmi pot permite să ard o bătrână. Tu?

— Ador să joc…

Un scaun fiind liber. Julia îl adoptă. A cumpărat un pachet de jetoane și aruncă un pumn pe 14, în plin.

Bineînțeles, iese 29. Stoică, Julia îngrămădește un jeton de zece sutare, călare pe 12 și 15; de rândul acesta șansa îi surâde că bila se oprește la 15. Julia are un gest de triumf și-și întoarce către mine privirea fierbinte. În timp ce ea îmi arată un obraz fericit, crupierul se adresează hărmălaiei ambiante:

— Cine a mizat călare 12-15?

— Aici! face o voce.

Ori această voce nu-i aparține Juliei. Mă zgâiesc la pelerinul îndrăzneț care a scos obraznica exclamație și zăresc un tip micuț, chel, într-un smok scos de la naftalină. O mutră de imprimat ferpare mortuare. Julia abia are timpul să realizeze, că omul cu grebla împinge mălaiul către gorobete.

— Dar nu-i adevărat! strigă Julia, acești bani îmi revin mie; eu mizasem 12-15 călare!

Precizez în trecere că acest gen de incidente sunt frecvente în sălile de joc. De câte ori câștigătorul nu-și reclamă pe loc miza, se găsește întotdeauna un neobrăzat care s-o revendice; or este dificil să contrazici ulterior, pentru că totul se desfășoară repede și crupierii nu pot fi cu ochii în paișpe.

Tipul cu grebla o privește consternat pe Julia. În ochiul său, citesc îndoiala, plictiseala și multe alte lucruri care nu pledează în favoarea tinerei femei. Vizibil, crupierul o ia drept o aventurieră. Cu atât mai mult cu cât micul șnapan afișează un aer surprins și nefericit care i-ar aduce felicitările juriului la un concurs pentru ipocritul desăvârșit. Face pe domnul galant, dezolat de incident.

— Vă înșelați domnișoară, murmură el, eu am jucat acest călare…

Julia începe să protesteze cât o țin bojocii, dar o calmez, apăsându-i mâna. Aici nu se câștigă nici cu răcnete nici cu bocete. Scandalul se recepționează negativ și nu rezolvă nimic. Miza este deja îngrămădită în fața pungașului, iar persoanele sobre din jurul mesei de joc sunt grăbite să continue. Au venit să-și spânzure gologanii și încă urgent. Deja trei minute pierdute! Trei minute de când aceștia transpiră cu jetoanele sub mână.

— Continuă să joci, îi suflu Juliei.

Eu însumi mă retrag mai la distanță și-mi ofer o pipă a păcii preparată de Regia Națională a Tutunului. Afundat într-un fotoliu auriu și confortabil, îl studiez pe tipul care a păcălit-o pe Julia.

Acesta și-a reluat aerul demn. Mai mizează moderat, de două ori, fără să câștige nimic, după care părăsește masa dezinvolt, ca un domn rezonabil care vrea să se-ntoarcă acasă cu chiloții pe el, cu bretelele întregi și cu toate accesoriile unui perfect gentleman intacte. Se îndreaptă către casă, schimbă jetoanele șterpelite de la Julia contra bancnote emise de banca of France, apoi, cu un mers de senator, se îndreaptă spre ieșire, ceea ce este dreptul său.

Individul San-Antonio, omul care face K.O. toate misterele și toate femeile excitabile, își strivește țigara într-o scrumieră luxoasă și pășește demn pe urmele găinarului.

Nerușinatul părăsește cazinoul. Coboară pe sub palmieri până la parking și se apropie de o caleașcă haioasă remizată sub o rază de lună. Este o Afinatero cu dublu carburator și periuță de dinți supramultiplicată, ale cărei cromuri strălucesc

mai viu decât cuțitul ghilotinei în lumina zorilor zilei. Încovoiat în două, ocolesc vehiculul și, în clipa în care tipul se pregătește să pornească, deschid portiera opusă volanului.

— Ei, norocosule, îl interpelez cu drăgălășenie, o ștergem ca un căcănar?

Branșează asupra mea lampioanele la 220 volți.

— Ce maniere! protestează plăpândul chelios.

— Exact asta-mi ziceam și eu, domnule dragă.

— Dar ce-ți veni?

— Îmi veni că sunt un prieten al tinerei pe care ai păcălit-o măgărește…

— Ceeee?

— Haida de, mă recunoști, eram în spatele ei când ai făcut figura cu „pe acia biștarii”.

— Ah! nu, zbiară cioflingarul, n-o s-o luăm de la capăt. Nu prea păreți duși la biserică, nici ea, nici dumneata. De ce n-ați protestat în timp util? N-ați îndrăznit, pentru că știați foarte bine că mințiți! Dacă speri să mă intimidezi, te-nșeli, bătrâne. Și te previn că, dacă nu cobori imediat din mașina mea, chem…

Îl privesc cu unul dintre acele semi-zâmbete redutabile, la vederea căruia fac diaree verde până și agenții fiscali.

— Ce chemi nenorocitule?

— Poliția!

— Atunci fii fericit și nu mai pârțâi din coardele vocale, spun, arătându-i legitimația.

Înverzește și începe să aplaude cu genunchii. Pricepe subit că a plonjat într-un răhățel de toată frumusețea.

— Nu am vrut să fac tămbălău la cazino pentru că direcțiunea nu apreciază chestia, dar contez pe tine să reglăm conturile cum scrie la carte, nu-i așa?

— Vă asigur, domnule, bâiguie, că…

— Bine, să vedem…

În mai puțin timp decât îi trebuie unei curviștine să-ți arate unde a fost operată de apendicită, i-am umflat portofelul. Încep să recuperez banii pe care-i conține, apoi mă interesez de identitatea hoțomanului. E vorba de un oarecare Evariste

Banco, de profesie comerciant.

— De mult bântui prin sălile de joc, moșulică?

— Dar e o greșeală! Mai adineaori vă jur că…

O scatoalcă peste bot, îl convinge să tacă. I-a pleznit buza superioară. O tamponează c-o batistă de mătase, privindu-și borșul cu spaimă. Un pârlit fezandat, Banco ăsta! Un jucător de meserie care are micile lui șmecherii și se duce la cazinou cum se duc alții la uzină. N-are niciun haz, amărâtul. Cum n-am timp de pierdut cu toate jumătățile de porție și cum, pe de altă parte, clienții meselor verzi nu-mi fac nici cald, nici rece, hotărăsc să-l las de voie. Recuperez doar bunurile Juliei; ceilalți păcăliți n-au decât să se descurce pe cont propriu…

Când îi întind portofelul dezumflat, din acesta lunecă o fițuică. Constat că este o tăietură de jurnal. Mă plec s-o ridic, habar n-am de ce, arunc o privire pe ea. Baftă mare că disjunctorul meu se pune automat în funcțiune, pentru că riscam un scurt circuit pe măduva spinării. Petecul de gazetă se referă la moartea lui Amedeu Bocciul. A apărut, proaspăt în ediția de seară a unei foi de varză și se intitulează:

Moartea suspectă a unui pianist

În el este făcută o relatare succintă a dramei. Scribălăul zice că se bănuiește o otrăvire și că un înalt funcționar al poliției (plecăciune, aici, pentru San-Antonio) pare să fie interesat de anchetă.

Îi arăt articolul lui Banco.

— Te interesează faptul divers, băiețaș?

— Păi, adică…

Își ia o mutră de Iudă, Domnul Chit-sau-Dublu. Aerul de cur pictat al șmecherului care-ți vinde potcoave de cai morți pretinzând că sunt brățări antice.

Micul și scumpul San-Antonio face o criză nocturnă. Demarez cu un rever care-l lipește de stâlpul portierei stânga, îi administrez câțiva ghionți în costițe și, în același preț îl apropii de cultura clasică fabricându-i un nas de tip Cyrano. Simt că-i străbătut de sentimente cooperante, domnul detestă evident violența. Clientul ideal pentru un caftangiu ca Bérurier.

— Vorbești sau te mai scutur?

— Dar n-am nimic să-mi reproșez, domnule comisar!

— Cine susține contrariul?

Sensul liniștitor al întrebării mele îi mai reglează respirația. Totuși nu arată bine. Teama îl descompune și e tot atât de apetisant ca o eczemă netratată.

Izbucnesc într-un râs cinic.

— Sunt cardiac, geme.

— Când pitpalacul îți funcționează cu cârje, iepuraș, îți alegi o profesie rezonabilă… Ce viață dulce ți-ai fi putut construi în dosul unei mașini de tricotat, de exemplu… Bine, povestește-mi de ce ți-ai lipit această tăietură din presă pe biata ta inimă istovită?

— Îl cunoaștem pe Bocciul, zice.

— Nu mai spune…

— Da. Aflând de moartea lui, am fost impresionat. Am păstrat articolul pentru că doream să-l recitesc.

— Și, mă rog, unde l-ai cunoscut?

— Pe vaporul care ne aducea înapoi din America de Sud. Eram la aceeași masă. Un om încântător. E, într-adevăr, o crimă?

— Tot ce poate fi mai adevărat.

— Și există bănuieli?

— Asta nu te privește.

Admite și-și pune fermoar la gură.

— L-ai mai revăzut, de la croazieră?

— O dată, acum o lună, la Marsilia… L-am întâlnit pe Canebière.

— Ce făcea?

— Era dezorientat și căuta de lucru. Era cu un coleg. Un muzician după câte am înțeles… Amicul lui și cu mine l-am încurajat. De atunci n-am mai avut vești despre el.

Reflectez câteva secunde, nu multe, fosforul circulă în materia mea cenușie mult mai iute decât în mintea unui căpitan de cavalerie. Scot fotografia muzicienilor de la *Bulca arsă*.

— Privește asta, Evariste. Spune-mi dacă unul din

gentlemanii de aici îți este cunoscut.

Tremurând ca piftia, se boldește la dreptunghiul lucios.

— Da, ăsta era în compania lui Bocciul, la Marsilia.

Mi-l indică pe contrabasistul blonzuliu.

— Ești sigur?

— Da.

— Perfect, mi-ai făcut, fără să știi, un mare serviciu, ciufulici. La ce hotel ai descins, pentru cazul că-mi va trebui o mărturie scrisă? În schimb, o lăsăm moartă cu privire la raziile tale în jurul meselor verzi. De acord?

— Sunt la *Modern,* dar mâine cred că voi „face" cazinoul din Menton. Dacă aveți nevoie de mine mă găsiți la *Hotelul Cormoranilor.*

— O.K.! La revedeală, amice…

Cobor din tărăboanța lui și mă îndrept către cazino. Amărâtul își scoate mutra nenorocită pe portieră și mă strigă timid:

— Domnule comisar…

— Zi-i tot, frumosul meu Evariste!

— Eu… Dumneavoastră…

— Fată, domnule odată! Vrei să chem o moașă?

— Banii… Cei pe care mi i-ați luat…

— Ei bine?

— Erau și cinci sute de franci de-ai mei, în portofel… Credeți-mă, sunt fără un chior…

Magnanim, îi telegrafiez prin aruncare o hârtie format cinci sute. Pare mulțumit. Odată-n viață, relațiile lui cu sticleții s-au caracterizat prin cea mai desăvârșită cordialitate, cum se spune în comunicatele întâlnirilor diplomatice.

O șterg în noaptea înmiresmată, în care aceeași briză amețitoare leagănă palmele palmierilor.

În holul cazinoului, cumpăr de la un tarabagiu o minunată carte poștală a Principatului, reprezentând-o pe doamna Grace Kelly cu tatăl copiilor săi. Portretele lor sunt înscrise într-un magnific cadru auriu, semn distinctiv al unor reputații imaculate.

Expediez imaginea bravei mele Félicie, cu precizarea scrisă

că petrec o vacanță ideală, calmă, senină și tot restul. Îi va face plăcere mai ales familia princiară. Nu știți ce bine dau capetele încoronate pe geamul unui bufet de bucătărie…

Iubita mea Julia părăsise masa de joc, după toate aparențele completamente lefteră. Bosumflată și îngrijorată mă așteaptă, retrasă. Nu mă vede și pot s-o privesc, pe șest și s-o admir în voie. E un exponat de toată frumusețea, fraților. Complet într-o dungă, Bitakis, să se expedieze într-un paradis incert, când avea asemenea loz de consolare la dispoziție. Putea să-i ofere momente de uitare foarte convenabile, acest adorabil biped: știu eu câte ceva…

— Cucu, fac, căci vorbesc toate limbile, inclusiv cele ale florilor și ale păsărilor.

Tresare.

— Oh! iubire… Începusem să mă îngrijorez din pricina ta. Unde ai fost?

Îi prezint grămada de mălai.

— Serviciu de Recuperare!

— Ce! Ai reușit să-i iei înapoi ce șterpelise!

— Fără mare bătaie de cap. Era un amărât de șnapan de joasă speță, a fost destul să-i arăt legitimația și să mă încrunt ca să-l apuce tremuriciul. Un șuț-cardiac, specie pe cale de dispariție.

— Chiar nu mă așteptam să recuperezi banii ăștia! Ești un tip absolut fantastic!

— Mersi, zic; ca să-ți dovedesc în ce măsură sunt fantastic, hai acasă, plâng așternuturile.

Are un surâs care s-ar putea traduce, în engleză, cu „yes”.

Totul merge bine fraților, cred că hazardul mi-a dat o labă de ajutor, care mi-a permis să marchez un gol în plin centrul porții.

Voi încerca să mai marchez și altele, pe terenul de sport al camerei numărul 4, hotel *Bel Azur,* Juan-les-Pins, Franța.

CAPITOLUL X

CARE NU FACE DECÂT
SĂ PRECEADĂ CAPITOLUL XI

Dar, pe parcursul drumului, amân acest proiect mirobolant și decid să ameliorez scorul altă dată; mă furnică o nerăbdare ușor de înțeles, să întreviewez contrabasistul suspect. Între noi și squarul Louis XV, amici, veți conveni că faimosul San-Antonio are nasul tot atâta de sensibil cât sânii unei fete mari. De la început mirosisem că trebuiesc luați în vizor traficanții de melodii. Deșteaptă ideea să-l branșez pe năzdrăvanul Béru la ștecherul orchestrei.

Este unu dimineața și niște fărâme de secunde când frânez troika mea în fața hotelului Juliei.

— Vii iubitule? gungurește drăguțica, aruncându-mi o privire cu raze infraroșii.

— Nu. Trec mâine, zic, umilit că mă demit (dacă pot îndrăzni această cutezătoare apropiere aproape rimată).

— Ești obosit? se miră pipița.

Este genul de reflexie care ridică incandescența principalului meu instrument de sudură mai ceva decât flacăra oxhidrică.

— Da, cam pe acolo, mârâi.

Îi pun o labă fierbinte pe portbagaj, strâng convulsiv, electrizant și mă eschivez fără epilog.

•

La recepția hotelului meu, aflu că musiu Bérurier, sticlete de profesie și grămadă de jeg prin vocație, nu s-a întors încă. Acest brav este încă pe drumurile noroioase ale gloriei și onoarei.

Mă reped deci – direcția *Bulca arsă,* cu speranța să-l descopăr acolo. Clientela s-a mai rărit. A rămas doar o duzină și jumătate, temeinic cherchelită. O masă lungă de tineri care au beția zgomotoasă și un cuplu tăcut, cimentând o mare pasiune cu mult whisky sec.

Béru, ciuciu! Cel puțin la o primă vedere.

Muzicografii sunt la post. Se pare că le e somn și cântă doar

în virtutea inerției un succes dinaintea viitorului război, intitulat „Când te-anunță soarta” ceea ce dă, prin lălăială, la refren, o chestie aiurea, „Când te nuntă sor-ta”!

Mă așez la masa mea obișnuită și nu mai puțin obișnuitul pinguin chel își face apariția. Îi spun că vreau tot Haig și el dă din cap scârțâind din vertebrele cervicale.

Lângă mine, la masa vecină, o cotoroanță plină de riduri și bijuterii face ochi dulci unui tânăr și atletic bou încălțat. Frumos cuplu. Ea e lady Tumifaci sau verișoara ei primară; el a fost centru înaintaș în echipa Costița-de-Telemea înainte de a-și face o situație în lumea peștilor. El oferă cei douăzeci de ani și accesoriile în stare de perfectă funcționare doamnei care, pune la bătaie mangocii (cea mai strafolisită babă având în comun cu cea mai frumoasă fată din lume că nu poate da decât ce are).

Sunt prăvălit în reflexii morocănoase la adresa umanității și a părților ei constitutive, când masa tinerilor gălăgioși se evacuează. Oberul începe să stingă luminile, pentru a da de înțeles amabilelor sechele de clientelă că se grăbește să-și vâre carnea în cârpe și că „acești domni și doamne” ar face mai bine să-și lingă băuturile fermentate. Să se ia de mână și să se ducă la plimbare pe saltelele lor Simmons.

Ceea ce sechelele și fac. Dintr-odată, orchestra care interpreta „Închide-o, mi-e teamă de curent”, extras din filmul „Barierista friguroasă” (cu Jacques Deață în rolul paznicului); dintr-odată, ziceam deci, orchestra își adună catrafusele. Îi pasez chelnerului șef tariful Haig-ului în traducerea ilustrată a Băncii Franței și mă duc să-mi aprind o răsucită din tutun negru, la umbra purtătoare de arome a plantațiilor exotice de pe Coasta azureeană.

La capătul a vreo douăzeci de minute, muzicienii apar în țoale civile. Se îngrămădesc în caleașca flautistului, o M.G. ultimul răcnet, cu autosugestie instantanee, frâne cu tambur (să nu uităm că e mașina unui muzician) și suspensie reînnoibilă prin prelungire tacită de contract.

Nu-mi mai rămâne decât să mă iau după ei.

Se opresc în fața cazinoului pentru a debarca bateria, apoi

la intersecția gării cu bulevardul sub-președintele Chprountz (administrator al café-contoarelor din Indii de la 1900 până mă-sa știe cât) unde este ejectat din hârb contrabasistul.

Aștept până demarează mașina cu restul colegilor și împing patru roțile mele în dreptul muzicianului.

— Dar, dacă nu mă înșel, zic, cu o notă de humor la butonieră și rezerve de spirit în sertarul de sus al cravatei; dar e însuși contrabasistul cu corzi de la *Bulca arsă*!

Interpelatul cască ochii ca la defilarea de 14 iulie.

— Tii! Dl. Comisar… La vânătoare?

— Tocmai.

— Și… sare vânatul?

— Începe…

— Aveți noutăți cu privire la moartea lui Bocciul?

— Poate…

Îi surâd.

— Ai vrea să-ți povestesc treaba, bătrâne?

Puțin surprins, murmură:

— Dar desigur.

— Atunci, ador să trăncănesc conducând sub clar de lună.

Din ce în ce mai înmărmurit, scărpinătorul de mațe de pisică se supune. Demarez și mă îndrept către malul mării. Luna e în plin buum. Îți vine să crezi că Popovii au lustruit-o cu piele de cămilă, pregătind o nouă lansare de cățea în spațiu. Marea strălucește infinită ca de obicei!

— Frumos, frumos, frumos…, constat, arătând de la stânga la dreapta orizontul, cu un gest tot atât de august ca al unui semănător.

— Da, convine contrabasistul, stingherit.

— Hai să respirăm câteva guri de briză nocturnă. E sănătos pentru foale.

Cobor din mașină și el mă urmează pe litoral.

— Ciudat, omule, murmur suav, nu mi-ai spus că-l cunoșteai pe Bocciul înainte de sosirea lui aici?

Întoarce către mine un obraz crispat.

— Dar nu m-ați întrebat!

— Deci recunoști?

— Și de ce mă rog n-aș recunoaște? E ceva rău în asta?

În felul lui, are dreptate, conlocutorul. Nu-i nimic rău în asta.

— Cum l-ai cunoscut?

— La Marsilia, într-o agenție de plasat muzicieni. Eu îmi găsisem tocmai un angajament; el căuta unul și părea deprimat…

Ce zice, coroborează și confirmă spusele lui Banco. Sunt perplex.

— Ești sigur că n-ai niciun amestec în crimă?

— Dar bine, cine vă dă voie să…, se revoltă el.

Și, ultima chestie la care m-aș fi așteptat, face o criză de furie. Nu părea genul său, dar micuțul e un violent.

— N-o să mă intimidați pentru că sunteți sticlete. Sunt o persoană onestă, cazierul meu e la fel de virgin ca al dumitale…

Îl scutur de o aripă.

— Ușurel, băiețică, nu sări peste capră! Tot ce remarc eu este că îl cunoșteai pe Bocciul, că te găseai lângă pian când și-a înghițit certificatul de naștere și că tu aveai posibilitatea să-l ajuți să guste cianura. Iată de ce mă interesează cazul tău.

— Protestez!

— Bine faci, protestează… Dar lasă-mă să-mi termin expozeul. Bocciul, în seara morții sale, m-a recunoscut în asistență. Mi-a adresat un mesaj, nu se poale să nu fi văzut!

— I-adevărat, l-am văzut scriind ceva pe o pagină de carnet și dându-i foaia lui Aydila.

— Nu l-ai întrebat pe Bocciul ce făcea cu scrisoarea?

Mustața sa blondă freamătă.

— Nu aveam de ce să mă amestec. Dacă aș fi știut că după câteva minute se va prăbuși, probabil că i-aș fi supravegheat comportamentul, dar…

Foarte pertinente considerațiile mustăciosului.

— Bocciul avea să-mi încredințeze un secret, îi destăinui. Cineva știa că avea de gând să mi-l încredințeze… Acest cineva l-a ucis! Crima a fost hotărâtă și executată în câteva minute. Aici e cheia misterului.

Mă gândesc din nou la Aydila Closetto. Nu cumva l-am dezvinovățit prea repede? Ar fi fost asasinul ideal: el vehiculase atât mesajul cât și paharul fatal! Putea să fi acționat în numele altcuiva și, respectivul, băiat deștept, l-a suprimat ca să închidă cercul.

Contrabasistul mă privește fără teamă. Ori are de partea lui o conștiință Alba Lux, ori o obrăznicie fenomenală.

— Înțeleg, zice; m-am gândit mult și eu la ce și cum.

— Bocciul frecventa pe cineva anume la *Bulca*?

Reflectează.

— Nu, cinstit vorbind cred că eram cel mai bun camarad al lui.

— Ce ambiții avea?

— El, ambiții?

Înălță umerii.

— Nu prea avea energie, i se rupsese ceva pe dinăuntru mai demult… Se și droga, de altminteri…

Țâșnesc.

— Ești sigur?

— Oh! nu făcea un secret din asta. Priza liniștit în fața mea.

— Unde se aproviziona?

— Nu știu.

Nu sunt dispus să colecționez piei de gâscă.

— Tinere domn, dacă nu vorbești ți se vor întâmpla chestii regretabile.

— N-am nimic să-mi reproșez.

— Îți vei reproșa mușcându-ți buzele, că nu i-ai spus prietenului tău, comisarul, tot ce știi și în momentele când ar fi trebuit s-o faci. Asta-i rădăcina problemei cu reproșul.

— Cred…, ezită contrabasistul, apăsând pa coarda îndoielilor… cred, sub toate rezervele, că Finfin Lemntare îi procura prăfulețul…

Acest nume nou lansat pe eșichierul meu mă face să încrunt sprâncenele.

— Necunoscut în garnizoană.

— Flautistul!

Râd strâmb. Eroare de partitură. Acordez contrabasul, când

aria trebuie cântată de flaut.

— Trage pe nas, băiețelul cu găurele în instrument?

— Da…

— Ar putea fi un vinovat convenabil?

— M-aș mira; e un blând, ca să nu zic bleg.

— Tocmai: blânzii otrăvesc. Unde locuiește?

— Maică-sa are o mică vilă pe care i-o cedează când Finfin face sezonul.

— Cunoști coordonatele geografice?

— Da, m-a invitat, o dată la masă.

Nu pare deloc satisfăcut că a executat aria confidențelor. Regretă că are o limbă și că știe s-o folosească.

— Hai să-i urăm noapte bună, decid.

— Dar…, behăie frumosul mustăcios.

— Dar ce?

— Ce va crede despre această intruziune?

— Asta-i singura întrebare pe care nu i-o vom pune…

•

Propriu zis nu-i o vilă, ci mai degrabă o căbănuță minusculă, cuibărită între tufe de vegetale indefinibile și neîngrijite.

Ferestrele sunt luminate. Automobilul se apără de lună sub o copertină lipită de clădire.

— Oricum, zic, suntem siguri că nu-l trezim, e și ăsta un punct câștigat…

Înaintez către ușă și fac cioc-cioc.

Nu răspunde nimeni. Ridic decibelii, cu bombeul drept, tot fără rezultat.

— S-o fi dus la vreun vecin? sugerează contrabasistul.

— Nu e o oră de vizită, citez codul manierelor elegante apăsând clanța ușii.

Canatul se deschide fără dificultăți. Intrăm într-un living micuț, stil prefabricat.

Tovarășul meu scoate un țipăt prelung. Eu care, ca și Carol Cvintul am mai multă self-stăpânire, mă mulțumesc să scot din buzunar un briceag și sar pe un scaun pentru a tăia coarda cu care se spânzurase Finfin.

Demontase plafoniera și înlocuise lampa cu ștreangul. Se răsucește încetișor, cu cataligele atârnând la câțiva centimetri de podea.

Greu să tai o funie cu un cuțitaș.

— Ține-l! îi strig contrabasistului.

Obișnuit să manevreze instrumente mari, contrabasistul își exercită talentele pe carcasa colegului. Funia se rupe în sfârșit. Puf! Domnul de Pipălungă cade. Colegul său îl susține și, amândoi, îl întindem cât mai confortabil pe o canapea.

— Îngrozitor, lăcrimează mustăcilă.

Mă abțin să supralicitez, ocupat cu respirația artificială. Nu întârzii să înțeleg că suflu de-a surda și că aș avea mai multe șanse de reanimare cu statuia ecvestră a lui Henric al IV-lea. Flautistul e mort. De curând, dar când ești mort, ești pentru lungă vreme, precum știe toată lumea.

Îl abandonez.

— Gata? face amicul.

— Da. Cred că s-a terminat cam de cinci minute, e cald încă.

— Credeți într-adevăr că e vorba de o sinucidere? se îndoiește tovarășul meu.

Mă zgâiesc în jur. Sunt sensibil la imponderabile. Pot determina, după calitatea ambientului, dacă e vorba de o afacere criminală sau de un fapt divers. Sigur, uneori am nasul înfundat, dar în general chestia ține.

— Da fiule, e fain frumos o sinucidere…

Pe masă sunt scrise trei cuvinte. Foarte scurte, foarte adevărate. Trei cuvinte care nu pot să înșele; trei cuvinte care exprimă toată suferința disperatului, toată îndârjirea lui:

Pardon, mamă.

Finfin.

Era sătul flautistul. Era mult prea implicat. Înțelesese, probabil, că afacerea eșuează și o ultimă tresărire de energie…

— Bine, să ne ușchim, nu mai avem ce face aici, decid.

Ies, după ce încui, transport contrabasistul până în fața ușii sale, apoi mă duc să-mi alertez amicii de la comisariat. Omul de gardă e unul nou, un puturos de corsican cu ochii

începătoșați de somn. Mă fac cunoscut și-i explic că defunctările, în stil puțin banal, la Juan-les-Pins, anul acesta, continuă. Îi dau adresa și cheia flautistului Lemntare (lemnul din care se fac flauții) și mă dirijez către hotelul meu, hotărât să degust o soileală binemeritată.

De rândul acesta Béru-Henormul e acasă. Îl aud sforăind încă din capătul culoarului. Emisiile sonore ale stării sale de odihnă sugerează, terifiant, rateurile unui cvadrimotor care se prăbușește. Cânt toctoctoc, din mâini și picioare, pe ușa lui, până când avaria mecanică încetează.

Îmi deschide, hirsut, bărbos, cu ochii urduroși, transpirând sănătos într-o pijama croită din pânză de saltea.

— Tu ești? mârâie el. Ai fi putut să te anunți.

— Eu sunt, zic.

Intru și mă așez într-un fotoliu plușat. Grasu se scarpină, mai întâi pe frunte, furios, apoi, mult mai delicat, în fund, după care își extirpă dintr-un dinte cariat o fărâmă de aliment neidentificabil, pe care o depune cu grijă pe pernă.

— Sper că ți-ai câștigat cinstit dreptul de a paradi somnul clienților pe trei etaje de hotel? întreb.

— Din plin și cu mulțumirile onor direcției, da, jubilează Umflatul, recunosc că am avut baftă. Mi-am tapat o englezoaică!

— Ceee?

— Te-am lăsat mască, hai? A început pă terasa unui birt, unde ezecutam o tocană de porc. Ea iera la o masă dă alături. O persoană bine: fo șaizeci dă ani, dar cu revizia capitală făcută la meserie. Mi-a surâs. Am angajat o conversație. Știi că nu vorbesc curent ingliș, da cu damele mă fac dăstul dă ușor înțeles. Pă scurt, am îmbarcat-o în patruzeci de minute dă trăncăneală; recordu anului! M-am propus s-o conduc la hotelul ei. Acoloșea, țin-te bine, bătrâne, ea a comandat șampanie: textual! Ei, d-acilea pân' la pipăială a mai întârziat preț dă două sticle. Când a început să-și scoată proteza, ochelarii, peruca, sânii falși și ciorapii de varice, am crezut că nu mai rămâne nimic din ea. Da a rămas dăstul ca să-i cânt concertul meu în si bemol galvanizat!

— Bravo, văd că-ți reușesc anchetele pe Coastă. Dar apropo de concert, te-ai ocupat de lăutari?

— Am început, face Grasu. Am conversaționat, pă rând cu bateristu și flautistul și le-am servit aiureala cu șantaju. Bateristu a vrut să-mi îmbrace toba-n cap, da și-a zis că dacă rămâne fără instrument, adio biftac…

Râde în hohote; hărmălaia răscolește coșmarele unui vecin de cameră, care-și exprimă lipsa de umor aruncând, în peretele despărțitor, fel de fel de obiecte contondente.

— Și flautistul, Grasule? Cum a reacționat?

Malacul ridică din umeri, semnalizând dezgust, și dispreț.

— Un papițoi fără interes. Și fără nervi. Se îneca de șucăreală, nu pricepea nimic și mă amenința cu poliția. I-aș fi telegrafiat fo două labe, da la mine drepturile omului ie sfinte. Pă scurt, ăsta-i alb ca zăpada…

— Într-adevăr, sclavii cocainei o numesc zăpadă… Erau atât de albe drepturile omului tău, că s-a spânzurat acum un ceas și jumătate.

Béru scoate unul din urletele acelea care pot fi, pe rând sau împreună, muget de elefant, răcnet de leu sau explozie de gaze într-o căcăstoare…

— Spânzurat! nu-și revine Gravosul.

— I s-a părut că e mai decorativ decât lampadarul său…

— At' cea crezi că s-a omorât ca să scape dă justiție?

— Dacă nu de justiție, cel puțin de șantajistul pe care-l interpretai tu. De fapt, ce i-ai servit ca trăncăneală?

Colegul meu se reculege. Își trece două degete printr-o ruptură a cracului de pijama, își stoarce un coș care-i decora burdihanul, examinează produsul împroșcat și-și șterge degetele în păr…

— I-am zis că am multe dă povestit despre moartea colegului său. Că surprinsesem chestii… Și că dacă nu aliniază două miare în tichete nou-nouțe, vând marfa caraliilor…

— Asta-i tot?

— Crezi că nu-i de ajuns?

Înclin capul.

— Trist, Grasule. Nu mă așteptam la o reacție de acest soi.

Credeam că ucigașul lui Bocciul e un pungaș, cu pielea tăbăcită. Și iată-ne în pom, poziție foarte incomodă pentru descurcarea ițelor…

Musiu Béru cel mândru și viteaz își smulge un fir de păr din nas și-l aruncă pe podea, unde, acesta, cade cu un zgomot mat.

— Ascultă San-A., inglișa mea m-a scos din funcțiune, te-ar supăra să mă lași să soilesc? Somnul ie sănătate! Io, când n-am plinu dă sforăială, îs bun doar să fac cuvinte crucișate.

— Atunci dormi în pace, sticlete neprihănit.

Îl părăsesc și mă bag la mine-n cameră.

Am și eu nevoie de somn. Drepturile omului.

CAPITOLUL XI

CEEA CE-MI DĂ DE GÂNDIT

Mă trezesc într-o formă trăsnet. Nimic mai agreabil decât să căști ochii, la coborârea din pat, pe mohometul personal vioi ca un motan cu coamă de aur, promițător de bucurii eterne.

Sun servitorimea și cer un mic dejun cuviincios, țigări și jurnalul.

Nu știu de ce am chef grozav de leneveală, în dimineața asta.

Camerista vine cu un platou bine garnisit. E nouă. Micuță, cu ochișori și siluetă de gitană, dar blondă naturală, cu un surâs care promite paradisul.

Îmi depune platoul pe genunchi și se duce să tragă perdelele.

— Domnul a dormit bine? întreabă ea, delicios interesată, fiindcă evident, de răspunsul meu depinde armonia întregii ei zile.

— O splendoare, răspund. Mi se pare că te-am visat…

— Dar domnul nu mă cunoaște, sunt în serviciu doar de azi dimineață.

— Premoniția, copila mea. Premoniția; de fapt cum te numești?

— Thereza, domnule.

Râde îngerește. Îmi zic că, într-o zi, într-un ceas liber, va trebui să-i povestesc istorioara omului care a văzut omul care a văzut osul. S-ar putea să-i fie de folos. Știți bine, because v-am spus-o cu repetiții insistente, am fost, sunt și voi fi pentru amorurile lipsite de prejudecăți sociale. Acestea creează un liant în relațiile între salariat și patron. Acestea sunt un pas fundamental către democrație, ba, dacă mă gândesc privind-o pe Thereza, însăși începutul democrației. Cum zice Pinaud, dacă aș fi ceva în guvern, aș promulga o lege obligând toți patronii să se culce cu salariatele. Sunt gata să pariez o acțiune de binefacere – contra unei acțiuni cotate la bursă, că în felul acesta se va pune capăt grevelor și tuturor revendicărilor care perturbă viața națiunii. Chestia cu creșterea salariului va fi dezbătută în alcovuri și nu în sindicate.

— Domnul mai are nevoie de ceva?

Fixez periscopic îmbietorul său funduleț.

— Nu pentru moment, comoară.

O șterge.

Pe platou, în afară de haleală și jurnal, găsesc o scrisoare. Un mesaj, mai corect spus. Nu-i nevoie să-l desfac pentru a înțelege că emană de la prestigiosul Bérurier; a fost redactat pe hârtie igienică.

Mă dusei să mă fac o baie. Dacă ai nevoie dă mine, mă găsești pă plajă.

Béru

Grasu o baie! Trebuie neapărat să vizionez acest spectacol unic. Brusc, patul nu-mi mai zice nimic. Îmi înghit cafeaua, fac dușul, plimb Sunbeam-ul pe față și valea!

•

Este încă devreme, dar sezoniștii au închiriat soarele cu ziua; la prețurile de azi nu-și pot permite să cedeze nici zece minute de bronzaj. Echipat într-un șort alb și slip alb, parcurg expoziția de osânze tremurânde.

Și, dintr-odată, pământul se oprește din învârtirea sa în sensul obișnuit, soarele încremenește, marea amuțește, oamenii își țin respirația. Se produce un eveniment capital în istoria omenirii: Bérurier iese din apă.

Sare în ochi că arborează o ținută de plajă târguită la solduri. E vorba de ceva destul de surprinzător. Imaginați-vă o aiureală în formă de sac alb, găurit, tras chinuit peste buci și pântec. În zona care acoperă buricul sunt pictați doi ochi larg deschiși, ațintiți inchizitorial către mulțime și agitați în ritmul spasmelor burdihanului supraîndopat al Malacului.

Béru are coapsele mult mai flocoase decât un cioban din Flandra, labele picioarelor tapisate de bătături și jegul care-i ornează călcâiele absolut inatacabil cu apă de mare.

Pieptul său vajnic, brăzdat de cicatrice, șiroiește. Încă nu s-a ras și, țineți-vă bine, pentru a se scălda, Grasu și-a păstrat pălăria. Ai impresia că te găsești față-n față cu un monstru antediluvian ouat în adâncuri marine insondabile.

Îmi adresează semne amicale care mă fac să roșesc. Îți trebuie un curaj nebun să mărturisești prietenie unei făpturi într-atât de fabuloase, când te privesc opt sute de persoane.

— Aha! M-ai găsit, jubilează sacul de grăsime.

— Cu înțoleala asta nu-i greu, bodogăn…

— Cum găsești pantalonul meu de baie? Original, nu?

— Sunt izmenele lui Cain, cumpărate la solduri?

— De ce ale lui Cain?

— Pentru că nu-mi trece prin cap nicio altă idioțenie.

— Îți arde de glumă?

— Cum dracu reușești să intri în apă cu coviltirul ăsta pe tine?

— Scuzați: întâi că nu intru decât pân-la subțiori, fincă mi-e teamă să nu înghiț apă. Mai ales apă sărată. Ultima dată că am băut apă era în 1944 și atunci ca să înghiț o aspirină…

— Bine, schimbă-te, dracului, înainte de a dezlănțui o răzmeriță pe plajă.

— Dă ce răzmeriță?

— Nici cu două perechi de ochi nu vezi că toată lumea se belește la tine? De la Hiroșima încoace n-au mai văzut ceva

atât de uluitor.

Grasul declară atunci sus, tare și inteligibil că se pipi pe toți contemporanii săi, că le dă pe față fond de ten din producție proprie, că dacă are chef să se plimbe în Juan-les-Pins astfel costumat o va face, pentru că suntem în republică, are legitimație de alegător, impozitele reținute la zi și dreptul la espresie.

Sfârșesc prin a-l calma și a-l face să ia drumul cabinelor.

În timp ce, la adăpost de indiscreția generală, își extirpă abdomenul, mă instalez sub o umbrelă să frunzăresc ziarele pe care le luasem cu mine.

Afacerea Bitakis e pe-a întâia, pe-a doua și ricoșează până-ntr-a opta. Evident, evenimentul sezonului. Pomană chioară pentru lăbarii cu stilouri, în această perioadă de vacanță.

Citesc articolul ca și cum aș vrea să-l învăț pe dinafară. La mine, asta-i o metodă. Se întâmplă ca, urmărind o afacere din punctul de vedere al scribălăilor, să descopăr detalii care mi-au scăpat în focul anchetei.

Ajunsesem la a treia coloană când, un asemenea detaliu, mă pocnește-n plină mutră. De buimăceală, răstorn șezlongul; Grasu care vine, pimpant în vechii nădragi slinoși și o cămașă cu imprimeu reprezentând un meeting aviatic, se precipită.

— Ce-ai pățit băiete? Ai o izolație?

— Citește!

Ia fițuica și silabisește:

— Yaoncet ia Premiul cel mare la Deauville…

— Nu aia… Aici…

Își corectează tirul.

— … un muzician, Firmin Lemntare, ducându-se în zori la pescuit, a găsit cadavrul nefericitei domnișoare Bitakis pe plaja unde marea crudă o aruncase… Celebrul armator, prevenit prin grija domnului Lemntare…

— Ho! zic, ăsta-i tot efectul care…

— Doar nu-ți închipui că o să bocesc! mă întrerupe Malacul ofensat. Sigur că ie trist s-o mierlești așa și la o vârstă fragedă dar…

Tăcere adâncă.

— Mama ei de curvă de viață! muge, realizând cu oarece întârziere față de orar, enormitatea celor citite.

Ziarul îi cade din labe. Ne contemplăm în tăcere, strâns uniți de gânduri comune.

— Hai Grasule, vino…

Mă urmează fără proteste. Baia matinală i-o fi calmat nervii.

•

Ciorbiță mănâncă un sandwich cu heringi afumați, iscălind totodată corespondența, când Béru și cu mine apărem, o intrare teatrală, în manufactura lui de bătut ca la fasole.

— Tii! exclamă el cu gura plină dar mâna întinsă, mă și miram că nu v-am văzut până acum.

Ne masăm reciproc falangele.

— Povestea cu flautistul ne mai lipsea! zice comisarul. Începe să devină o hecatombă…

— Tocmai despre individul ăsta am venit să discutăm.

— Eram sigur!

— Știai că el descoperise cadavrul regretatei Edith Bitakis?

— El?

— Nu l-ai interogat pe tipul care a făcut această descoperire macabră?

— Ba da, dar nu bănuiam că este vorba despre flautistul de la *Bulca arsă*!…

— Și nu l-ai recunoscut cu prilejul constatării?

— Mi-am trimis adjunctul, la casa spânzuratului. Eu sunt debordat. Elaborez o scrisoare de răspuns către prefect! Mă face cu ou și cu oțet și cere precizări privitoare la marea familie semi-decimată.

Mă așez în fața lui și, pentru a-i dovedi că mă simt bine în bârlog, trântesc labele picioarelor pe birou.

— Auzi, frate Ciorbiță… Hai să recapitulăm decesele în serie.

— Dacă credeți că-mi arde de pomelnice…

— O să-ți ardă!

Și, atac, în timp ce imperturbabilul Béru se descalță și-și golește, în coșul de hârtii al comisarului, nisipul recoltat în

târlici.

— Primo, Amedeu Bocciul (cianură). Doi, Aydila Closetto (cianură). Trei, Edith Bitakis (decapitare)…

— Stop, face comisarul.

— Ai chef să redevii agent de circulație? ricanez.

— Domnișoara Bitakis, e un accident! protestează nenorocitul de Ciorbiță.

Dau cu pumnul în birou. Călimara se răstoarnă și cerneala se prelinge până la sandaua lui Bérurier, plasată acolo de însăși providența.

— E o crimă iubitule! O mirosisem confuz, până azi dimineață, dar acum am certitudini și pe cuvânt de San-Antonio, până diseară voi avea și dovada! O crimă originală. Cea mai originală din câte mi-a fost dat să văd: *decapitare cu elicea unei ambarcații motorizate.*

Continui, aprobat în cel mai înalt grad de către Béru, care are certitudinea infaibilității mele, aceasta cu atât mai mult cu cât și-a reîncălțat gioarsa fără să remarce că e plină de cerneală.

— Al patrulea, Nikos Bitakis. Aici, am rezerve… Sinucidere sau crimă…

— Dumneata vezi asasini peste tot, protestează Ciorbiță.

— Lasă-l să converseze! ordonă Bérurier.

— Cinci, Firmin Lemntare. Asta-i sinucidere… Incontestabil.

— În fine, totuși! se dă ironic colegul meu.

— Da, îți acord asta. În rezumat, cinci morți în patruzeci și opt de ore. Din acești cinci morți, trei crime, o sinucidere și un semn de întrebare.

— Ce intenționați să faceți?

— Să reglez problema semnului de întrebare. Când vom fi clasat fără dubii problema Bitakis-tatăl într-una din categoriile enunțate, vom fi făcut un mare pas înainte.

Mă ridic.

— Unde vă duceți? bâiguie amărâtul de Ciorbiță, mușcând o coadă de hering afumat, care nu protestează.

— Să-mi pun un pantalon.

Cu acestea, îmi las colegul prăbușit la pupitrul său de comandă.

•

— Pă scurt, murmură Grasu, în timp ce rulăm către reședința Bitakis, pă scurt San-A., cele două afaceri, dă la *Bulca arsă* și a grecoteiului, îs legate? Flautistu ar fi legătura?

— Exact Grasule. Văd că băile de mare le fac mai deștept. Ar trebui să încerci mai des.

— În fordul tău interior, înlănțuie el, cu acel simț involuntar al umorului, iscat din ignorarea limbii materne și a altor câteva limbi, crezi că l-a bigubit cineva pă armator?

— Nu prea, zic. Cred într-adevăr că s-a decoafat personal, cu propriul său pistol: l-am auzit cu propriile mele urechi anunțând că, dacă i se-ntâmplă ceva fie-sii, nu-i va supraviețui. Asta nu se inventează… Eram prezent când a făcut afirmația,

— Îl cunoșteai, deci?

— Nu.

— Atunci?

— Se-ntâmpla la niște prieteni, curm brusc.

— Ai prieteni aici? insistă Grasu.

— Mă scoți din sărite, Béru.

Se posomorăște și-și ține clanța până frânăm la peronul casei răposatului Vasco de Gama.

CAPITOLUL XII

PRIVIȚI CU ATENȚIE!

Casa este, cum am lăsat-o, cufundată în durere. Plină ochi de doamne și domni, cu mutrele în bernă și buzunarele doldora de condoleanțe, una mai umedă decât cealaltă. Și, cu toate astea, se simte că în ultimele câteva ceasuri, locatarii și obișnuiții somptuoasei locuințe s-au acomodat cu suferința.

Ciudat cât de repede se obișnuiește omul (și mai ales

femeia), cu doliul. Câteva momente de disperare, alte câteva de confuzie și totul se potolește: viața se reorganizează, oamenii își trăiesc nenorocirea metodic. Nimic nu se capătă mai repede decât experiența durerii.

Se intră tot timpul, la Bitakis, ca la moară. Înghesuială firească, dacă te gândești câți mangoci se măcinau aici.

Smiorcăiții care defilează pentru a strânge caraba bietei văduve, șoptindu-i ce nenorocită e, ca și cum împricinata n-ar fi destul de matură să priceapă și singură! Smiorcăiții deci, stau la coadă. Cu cât defuncții au mai multe parale, cu atât nefericirea este mai mare. În cazul armatorului estimările o clasează ireparabilă! O stație, doar, înaintea doliului național. Dacă ar fi un Panteon al posesorilor de biștari, l-ar îndesa pe grecotei acolo cu onoruri militare.

V-am spus, cred, că mai văzusem cucoana, acum îndoliată, într-un restaurant la modă. E o persoană care se-nvârte vertiginos în jurul lui șaizeci, fără a îndrăzni să-i atingă. E solidă ca un dulap și cu slăninile riguros etajate. Are trei bărbii: una pentru zilele de lucru, una de duminecă și sărbătorile legale și, în sfârșit, una de rezervă, pentru cazul că celelalte două ar exploda. Părul alb, vopsit în albastru… Machiaj distribuit cu mistria, pleoapele grele, ochii albastru deschis. Genul autoritar, o femeie care nu s-ar lăsa călcată pe bătătură nici măcar de un autobuz. A știut, evident, ce vrea de la viață și s-a descurcat să obțină porția întreagă…

Mă aliniez la grămadă, escortat de curajosul Béru, omul cu creierul de oțel care, pentru a și-l proteja mai bine împotriva insolației și-a fixat definitiv borsalina pe tărtăcuță.

Vine rândul meu la strâns labele. Imperceptibilă tresărire interogativă: sunt o figură necunoscută în vastul ei repertoriu de relații.

Așteaptă vizibil să mă prezint, înainte de a-mi întinde mâna (acum liberă) și eu, om de lume până în vârful unghiilor mă înclin:

— Comisar San-Antonio…

Surâde palid. Întinde mâna pe care joacă apele pietricelelor modelate în rețeaua bijuteriilor Cartier. O iau și mă-nclin.

— Ar fi posibil să mai văd corpul, o ultimă dată? mă interesez…

— Dar bineînțeles, sigur că da, domnule…

Nu are timp să debiteze mai mult. Amicul Béru găsește potrivit să-și manifeste talentele mondene; îi înhață dreapta și începe să i-o scuture ca un vidanjor grăbit pompa de evacuat fecalele, declarând, cu pălăria ținută ferm deasupra proverbialei sale inteligențe:

— Condoleanțe, biata mea doamnă. E o lovitură grea, da'o să vedeți, timpu' ie mare meșter… O să puteți să vă refaceți viața.

Îl pocnesc peste moletiere cu escarpenul meu semnat Bally. Emite țipătul 33 bis, rezervat, de obicei, căderilor de la mare înălțime și rămâne drepți într-un singur picior.

— Trupul neînsuflețit al domnului Bitakis e la primul etaj, zice băbătia frecându-și nervos lanțurile și tinichelele made in Creusot, atârnate peste lăptărie.

O părăsim pentru a face o ultimă vizită grecului.

Domnii de la pompele funebre tocmai aduseseră lădoiul pentru carne rece. O creație ultra-luxoasă, cu cizeluri, cuie de argint, mânere de paradă, capitonaj de mătase, pe scurt, confortul ideal.

Îmi zic *in petto* (pentru că vorbesc curent italiana) că am ajuns la țanc la ceea ce se numește *the last visit* deci o juma de oră mai târziu, armatorul ar fi fost îmbarcat.

Directorul general al pompelor, un blond solid, înțolit în negru și stacojiu la față cu un homar termidorian, ne întâmpină prevenitor.

— Sunteți din familie, domnilor?

— Nu încă, zice Béru, da' poa' să vină și asta…

Pompistul se zgâiește la Grasu și boscorodește ceva despre convenienețe, vădit incomodat în gulerul de celuloid. Trebuie recunoscut că marele Béru n-are deloc aerul unui veșnic îndurerat, venit să asiste la punerea în coșciug.

— Poliția, explică acesta.

Interlocutorul se acrește. Încasase atâtea contravenții la volanul dricului, că vederea unui sticlete îi provoacă colică

hepatică.

— Continuați! ordonă asistenților săi.

Ambalatorii pregătesc cu dragoste ultimul nani al lui Nikos. Întind delicat giulgiul, îl înscriu în sicriu cu latul palmei… Amicul Bérurier se apucă să caște zgomotos.

— Mă credeți, dacă vreți, declară pașnic, da' mie asta-mi face somn. E mișto să ai posibilități. Pă mine, când mă vor întinde în copârșeu, n-o să am dreptu' la acaju și mătase, ci la o scândură noduroasă de brad.

Îmi propulsează un ghiont în burtă.

— O cunoști pe Bertha, continuă. Mă va împacheta în cel mai rupt cearșaf mâncat de molii. Ie clar…

Cioclii decid să se prefacă că n-aud și așezarea în coșciug a ilustrului personaj decurge într-un climat agreabil. E o sicriu-party foarte reușită.

— Cam cât face o instalație giugiuc ca asta? întreabă Béru…

— Vă vom trimite catalogul, dacă vă interesează, asigură mormânt-boy-ul.

— Acceptați și cu plata în rate, pentru asigurați sociali? reîntreabă Grasu…

Domnii ciocli se abțin să râdă, ocupați cu trecerea domnului Bitakis din pat în sicriu. Un moment pios, până și Umflatul tace.

Asist la operație cu un aer recules. În timp ce Grasu își făcea numărul, examinasem rana grecului fără a găsi nimic anormal. Glonțul pornise din apropiere, carnea e arsă la tâmplă. Proiectilul a intrat ușor oblic (intrare față, ieșire spate) în cutia craniană, după cum e firesc atunci când cineva își auto-servește o pralină. Sinucidere clară.

Deci, *de cujus* este cărat în sicriu. Și exact în momentul depunerii pe giulgiu, scot un strigăt trident (cum ar zice Béru).

— Ce-ai pățit? se îngrijorează Grasu, nu mai suporți emoțiile tari?

Îl înlătur cu un gest autoritar și mă duc să-l examinez pe Bitakis în capitonajul său de veci. Până atunci nu mă uitasem

decât la rană… Adică la cap. *Ori ar fi trebuit să-i examinez picioarele.* Cum ați auzit, deștepților: țurloaiele!

Când zăcea pe pat, fusese acoperit până la piept cu o cuvertură brodată… Și eu, tâmpitul, cremă de idiot, emanație de neant, relicvă de imbecil, sub-produs de cretin, rămășiță de prost ca noaptea, deșeu în circulație, chestie atrofiată, rebut al umanității, gunoi salariat, eu, San-Antonio, singurul, unicul, cel adevărat, eu nu m-am gândit să-l descopăr total.

Am pierdut douăzeci și patru de ore pentru că nu făcusem acest simplu gest.

— Ești palid! face Grasu, subit îngrijorat….

— Vino! scrâșnesc…

— Unde?

Nu răspund și mă car fără să-i salut pe cioclii.

Cobor, cu viteză supersonică, treptele majestuoase, la capătul cărora văduva strânge mâini, înregistrând condoleanțe emoționate. Béru perturbă solemnitatea: alunecă pe o treaptă și aterizează deversând, urbi et orbi un șuvoi de înjurături intraductibile în englezește, în congoleză, în cambodgiana veche și în sanscrita maritimă.

Își culege pălăria la picioarele văduvei îndoliate, își masează bucile contuzionate, își reajustează pantalonii ai căror nasturi de sus se rupseseră și încearcă, șchiopătând, să mă ajungă, urlând sus și tare ce părere are despre nenorociții de bogătani, cu scările lor de marmură…

Aștept în mașină, tremurând de nerăbdare până când apare, în sfârșit, tumefiat, învinețit, vexat și descheiat la pantaloni…

— Ce maniere îmi impui… Fugim ca niște nespălați, horcăie fenomenalul Béru paradindu-mi arcurile banchetei.

— Leagă cățeaua, i-o tai. Gândesc.

— Am mai văzut cocoși găinățându-se, nu se sinchisește obezul.

Cascadoresc către hotel cu o viteză care i-ar da sudori lui Stirling Moss.

— Ții neapărat să ne rupem gâturile? se lamentează bravul meu coechipier…

Poate să mârâie până-i vine rău. Cine n-are urechi de auzit

nu aude.

Ajuns în cameră, ridic receptorul și cer numărul lui Bitakis.

Îmi răspunde o voce de mascul.

— Cine-i la aparat? întreb.

— Secretarul domnului Bitakis…

— Perfect! Aici comisarul San-Antonio, mă anunț, tocmai pe dumneata te căutam, dragul meu… Pe dumneata și pe șofer; ați putea trece, imediat și împreună pe la mine?

Tipul pare mai degrabă înmărmurit…

— Sigur că da, zice, dar aș putea să știu despre ce-i vorba, domnule comisar?

— Oh! un detaliu, un simplu detaliu, dar pe care sunt obligat să-l reglez în ora următoare. Vă aștept.

Închid, după ce-i dau coordonatele mele.

Între timp, Grasu s-a dus la el în cameră să comande recepției două rații duble de pastis odată cu acul, ața și nasturii lipsă la nădragi.

Revine calmat și se afundă în unicul fotoliu al camerei.

— Sudul are părți bune, declară. Dă n-ar fi acest du-te vino aiurit, vezi tu, aș fi complet fericit…

Thérèse, fetița care râde, își face intrarea cu pastisurile și o trusă de reparații domestice. Se oferă amabilă să coasă ea însăși nasturii lipsă și Marele Pașa acceptă magnanim, făcând natürlich, glumele de rigoare.

Abia și-a reîncheiat, de sus în jos, nasturii, valorosul meu camarad de luptă, că mi se anunță sosirea celor doi vizitatori convocați. Cu un gest, îi dau liber Thérèsei.

— Îi vei primi pe cei doi, bătrâne. Spune-le că mă întorc imediat, ține-i de vorbă, înșiră-le verzi și uscate…

— Și tu, în timpu ăsta?

— Eu? Privește…

Mă trântesc pe burtă și mă târăsc sub pat.

— Ești zdruli! se bâlbâie amicul.

— Fleanca!

Era și timpul. Se ciocăne la ușă. Béru se duce să deschidă.

— Intrați vă rog, domnilor, propune amabil…

Oamenii lui Bitakis intră în cameră.

De sub pat le benoclez atent picioarele, le evaluez dimensiunile labelor. Ascult vocile… Mă concentrez. Între timp Gravosul improvizează texte.

— Șefu meu să scuză, a fo chemat alături pentru o chestie pă care nu mi-a spus-o, dar dă care o să vă esplice.

Eu mă mai benoclez puțin, cu memoria supravoltată. Apoi ies din postul meu de observație spre stupoarea absolută a celor doi domni.

„Dar, dar”, bolborosesc ei…

Le surâd.

— Sticleții au idei ciudate, dragii mei prieteni…

Mă întorc către secretarul bronzat.

— De fapt, domnule dragă, nu-ți știu numele.

— Hubert Labămare!

— Mersi, zic, e pentru mandatul de arest pe care ți-l voi întocmi. Nu se poate lăsa în alb, înțelegi!

Labămare pălește sub bronz.

— Presupun că glumiți? zice.

— Întotdeauna între mese… E o manie…

Mă apropii de el, îi înhăț cravata și o răsucesc energic în jurul încheieturii mele.

Rezultatul obținut este un proces de relativă strangulare a iubițelului.

— Dar de ce mă acuzați? bâiguie.

— Nu știu încă, dar vine…

Afirmația poate părea incoerentă dar exprimă cel mai strict adevăr. *Știu că Labămare este vinovat, atâta doar că nu știu de ce deocamdată.*

Șoferul nu mai știe dacă a intrat într-un hotel sau într-un balamuc. Privește alternativ la Béru, la secretar, la servitorul dumneavoastră, cu ochii beliți.

Slăbesc ștreangul lui Hubert Labămare și-l propulsez pe pat. Cu gesturi mângâietoare îi palpez buzunarele. Nu-i înarmat.

— Supraveghează-mi ticălosul ăsta, îi cer lui Béru, Mă-ntorc…

Fac semn șoferului să mă urmeze în camera Henormului.

— Așază-te, îi ordon.

Își depune umplutura pe un scaun și așteaptă, îngrijorat ca un soț la maternitate.

— Hubert, bâguie regele schimbătoarelor de viteză, e de necrezut! Ce-a putut să facă?

— Asta vreau să mă ajuți să aflu, bătrâne. Presupun că l-a omorât pe patronul său…

— Pe domnul?

— Da! Pe domnul! Degețelul meu îmi ciripește că nu a fost sinucidere…

Campionul pieilor de cămilă toate categoriile clatină capul.

— Ascultați, domnule comisar, eu cu domnul Hubert n-am nimic de împărțit, atâta doar că pot să vă jur o treabă, pentru că e purul adevăr: când domnul s-a sinucis, Hubert era cu mine, așa cum v-am spus ieri… Coboram scara…

Îmi mângâi obrazul, ceea ce este, după cum ar trebui să știți, semn de intensă meditație.

— Bine, e-n ordine, poți să te duci acasă, August. Dar îți pretind discreție desăvârșită. Pentru toată lumea, l-am oprit pe secretar la un nevinovat interogatoriu. Fără glume, da? Dacă nu vrei s-o prăjești…

— Nicio grijă, domnule comisar, știu să-mi țin limba…

— O.K.! Rămâne de văzut.

O întinde, vizibil fericit să regăsească aerul însorit de afară.

Mă întorc în camera mea. După cum era de așteptat, pentru orice eventualitate, Béru l-a scuturat puțin pe Labămare. Secretarul sângerează pe nas și are un ochi jumătate închis.

— Obrăznicătura asta protesta, zice Béru, p-îți dai seama!

— Îmbarcă-l și la comisariat!

— E un abuz, o rușine! se indignează tipul. Nici n-aveți mandat de arestare!

Grasu-i mai trage una peste bot.

— Câte legalități mai vrei?

— Nu te arestez încă, îi spun lai Hubert Labămare: te rețin ca martor. Mandatul va fi livrat după amiază, șezi blând.

Și-i dau consemn matahalei:

— Să fie închis singur și împiedicat să vorbească cu indiferent cine, clar?

— N-ai grijă San-A., supraveghere garantată.

Își busculează prada.

— La drum, tipule și să nu faci pă dășteptu cu mine, mergi la pierdere sigură.

CAPITOLUL XIII

CARE NU-I BENEFIC PENTRU TOATĂ LUMEA

Îmi termin pastisul și mă iau de mână pentru o plimbare cu țintă fixată.

Au trecut mai multe ore de când nu i-am mai susurat romanțe Juliei și, să v-o mărturisesc? mi s-a făcut dor de ea… Mi-a intrat în sânge, copila!

Necunoscute sunt căile Domnului, mai ales dacă trec prin așternuturi. Trei zile în urmă, trebuie să recunosc, habar n-aveam de existența ei și iată că acum îmi perturbă encefalul, urechiușa stângă, măduva spinării și-mi transformă sucul gastric în caramel.

La hotelul său mi se spune că domnișoara tocmai a ieșit, dar că a lăsat un mesaj pentru mine. Scumpa de ea! Are patima mesajelor.

Citesc:

Sunt la plajă!

Contrariul m-ar fi uluit. Oricât de tristă, nu poate ignora obligațiile cotidiene: să se bronzeze, să se pieptene, să se înțolească, să-și facă manichiura… Viața continuă, asta-i! cu exigențele, cu greutățile care se cer înfruntate curajos…

Ajung la plajă. Niciodată n-a fost mai veselă, niciodată mai colorată ca azi. Chiar și fără Bérurier, este plină de haz. Alinierea de burice, această pădure de umbrele, această turmă de cururi… aceste strigăte de copii… aceste enorme baloane multicolore… Totul, toate, se constituie într-o strălucire veselă…

Avansez printre trupurile bronzate, sărind peste nudități,

rotunjimi, diformități, frumuseți, monstruozități, enormități, iregularități, și pederești.

— Cu-cu! aud vocea armonioasă a iubitei mele.

Poartă costumul roșu aprins, zeița focului (În traducere terestră, arzoaică).

— Bună ziua, dragoste…

— Răule, se alintă ea, puteai să mă suni dimineața…

— Am avut de lucru până peste cap, iepuraș mic…

— Ancheta ta?

— Da.

— Avansează?

— Se termină.

— Fără glumă?

— Sunt un sticlete din specia rapidă.

Râde promițător.

— Îmi permiți iubitule, mă duc să mă schimb. Luăm masa împreună?

— Rămâne de văzut…

O escortez până la cabină.

— Două secunde, promite.

— Două veacuri! Intru cu tine Julia…

— Ești nebun!

— Nimeni nu se uită în partea asta. Și răbdarea nu se înscrie în inventarul meu de virtuți…

Surâde și, învinsă, mă lasă să intru în cabină.

Încep cu începutul: îi eliberez sânii de sutien și verific, cu limba, consistența sfârcurilor. Apoi remarc în penumbra chițimiei:

— Destul de încăpătoare cabinele astea, nu găsești?

— Da, ai oarecare confort în ele, recunoaște.

Îi masez fundulețul. Chinezii exersează simțul tactil palpând bile de fildeș, eu îmi întrețin dexteritatea cu rotunjimi fierbinți.

— Intră ușor două persoane aici, nu găsești?

— Da, vezi bine…

Este o impresie? mi se pare că vocea ei a avut o ușoară ezitare. Nu-i de crezut că i s-au descărcat bateriile. Și totuși,

tăcerea se instalează apăsătoare. Deși turtiți pe pieptul meu, sfârcurile sânilor îi tremură. În circumstanțe obișnuite asta mi-ar declanșa temperaturi înalte, dar acum mă lasă la fel de rece ca un discurs de primire la Academie.

— Ce ai? bâiguie ea.

— Dar tu Julia?…

— Eu, nimic…

Acest dialog nu favorizează evoluția acțiunii.

Atâta doar că este mai elocvent decât pare. Are și continuare… Frumoasa mea o simte foarte bine. Tot trupul ei îmi telefonează spaimele de care-i cuprinsă.

— Ieși de aici, bâlbâie, trebuie să mă îmbrac.

— Voi ieși când îmi vei spune, iubito…

— Când îți voi spune ce?

— Adevărul despre moartea lui Bitakis și a fiicei sale.

— Ești nebun! Nu am…

— Nu te osteni să pui ciocuri, l-am arestat pe Hubert Labămare. A ciripit… În parte, cel puțin. Te acuză și pe tine. Total lipsit de galanterie. Dacă vom întocmi exclusiv după dicteul lui mandatul tău de arestare, ne va trebui un sul de hârtie tip rotativă pentru înșiruirea crimelor.

— L-ai arestat! suspină ea atât de încet încât îți trebuie auzul meu de excepție ca să percepi cuvintele.

— Mergem să-l vedem la comisariat numaidecât, iubito. Oricum toate drumurile tale duc acolo, e urgent să faci cunoștință cu paiele umede ale celulelor.

Geme:

— Iubitule! N-o să-mi faci una ca asta!

— Mă supra-estimezi, îngeraș, nu sunt decât un curcănaș mic de tot. Chiar deghizat în Casanova, tot caraliu rămân, e o fatalitate!

— N-am omorât pe nimeni…

— Va trebui s-o dovedești…

— Dar îți jur…

— Drăguță, nimic nu m-a plictisit în meseria mea, mai mult decât jurămintele, ricanez. Abuzezi de tradiție; toți criminalii încep prin a jura că sunt proaspăt scoși de la spălat, imaculați.

După probe și confruntări recunosc că și-au omorât mama și tata…

Țipătul pe care-l scoate trebuie să se fi auzit de pe plajă.

— Dar nu-i adevărat! N-am ucis…

E timpul să acționez fără menajamente.

— O.K. puicuțo! Înțolește-te, apoi vom merge să trăncănim într-un decor mai adecvat subiectului nostru.

Închid ușa pe dinafară și rămân proptit în ea. Se spune – și eu sunt primul care o susțin – că poți învăța pe de rost o carte de telefoane până-și termină găteala și sulemeneala, o gagică. Vă rog să mă credeți că Julia este excepția care confirmă regula. În mai puțin timp decât ți-ar trebui să închizi televizorul la care vorbește primul ministru, partenera mea e în civil. Rochie ușoară de olandă cu carouri de femeie cumsecade.

— Ești o bomboană crocantă, fetițo. Ți-o certifică un cunoscător.

Mă privește și are replica scurtă:

— Ticălosule!

•

Ciorbiță și Bérurier sunt încăierați, când intrăm în Police-House.

Gâlceava e aprigă, judecați singuri:

Ciorbiță anunțase o sută cu trefle plus un cincizeci belotat, la care fulgerătorul Béru ripostase aliniind pe masă patru nouari, cu aerul victorios al unui strateg care ar fi câștigat de unul singur bătălia de la Marignan pe cea de la Verdun și încă vreo două trei neomoloage…

Sosirea noastră îi mai potolește. Trec prin fața lor ca justiția prin fața crimei. O țin pe Julia de braț și o conduc până la cotețul în interiorul căruia clocește junele Labămare.

— Ca să vezi că nu glumesc, îi explic puștoaicei.

Apoi o ghidez în biroul lui Ciorbiță. Combatanții și-au ascuns foițele și arborează zâmbete zeloase, încercând să-mi prevină sarcasmele.

Ciorbiță, galant ca un general de rezervă, se ridică și-i oferă fotoliul Juliei:

— Binevoiți să luați loc, domnișoară, ciripește.

Julia se așază, strepezind un „mersi” printre buzele decolorate de mânie.

Cuceritorul Béru încearcă să aplice tactica experimentată cu englezoaica demontabilă. Aruncă egeriei mele niște ocheade dulcege de care i s-ar face greață și unui vânzător de zahăr candel.

— Bine, declar autoritar, căutați-mă pe-afară, domnilor, am de discutat confidențial cu gagica!

Cele două oficialități par contrariate în sentimentele lor de respect pentru instituțiile Republicii. Caralii se privesc, ne privesc, inspiră zgomotos aerul insalubru al comisariatului, pe care-l vor transforma, fără nicio dificultate, în gaz carbonic și iau hotărârea cea mai înțeleaptă, aceea de a ne părăsi.

Aprind o țigară.

— Vorbește, iubito!

Are tupeul să se sclifosească…

— N-am nimic de spus…

— Asta s-o crezi tu! lansez, telegrafiindu-i o scatoalcă.

Minunatul ei căpșor face un dus-întors de la stânga la dreapta.

Se smiorcăie:

— Brută! N-am făcut nimic…

Răbdarea mea are limite. Se va face lumină chiar dacă sar siguranțele.

— Pentru a-ți dovedi că ești *in the baba* cum se spune la curtea Angliei, am să te bag cu *the nose in the cacat,* dacă știi ce înseamnă asta în limba Palatului Buckingham. Seara trecută, în cuibușorul tău de nebunii, când m-ai băgat sub pat, venise nu Bitakis ci Labămare. El a jucat rolul grecoteiului. Comedia îmi era destinată în exclusivitate. Trebuie să recunosc, între altele că protagoniștii au atins perfecțiunea.

— Cum ai…

Își mușcă limba, înțelegând că, din păcate, nu mai are în față un domn care-i dorește binele și i-l face, ci un necruțător reprezentant al Uzinelor Ringdebox et Comp.

— Cum v-ați dat seama de… de treabă?

Curiozitate feminină! Câte tâmpenii nu s-au comis în numele tău. (Iertați donișidoane, dar țin la partea mea sentențioasă: îmi garantează succesul pe lângă muierile mai coapte).

— Ascultă comoară, murmur, am o memorie vizuală care în școală îmi adusese porecla, meritată, de *ochi de vultur*. Când eram ascuns sub poligonul tău de tir, noaptea trecută, n-am văzut din pseudo-Bitakis decât picioare și glezne, *văzut bine, însă.* Or mai adineaori am asistat la ambalarea iepurașului tău albastru. Privirea mi s-a oprit la picioarele răposatului. Avea niște labe fenomenale, bietul de el, în asemenea măsură că probabil încălța cel puțin 45. De acord, pe o navă în furtună, unui armator îi pot fi utile dimensiunile astea. Dar și mai evident mi s-a părut că nu văzusem șalupele acestea când ne jucam de-a amantul – surprins-băgat-sub-pat. Cele ale vizitatorului nocturn, erau, dimpotrivă, foarte mici… Ca să-ți vorbesc tot ca la curtea Angliei, grecoteiul mi-a tras un picior în fund, ceea ce a reprezentat pasul înainte decisiv către Hubert Labămare. Pricepi?

Pricepe. Dar nu găsește nimic de răspuns.

Mă așez în fața ei și-i apăs mâinile pe mapa lui Ciorbiță. Extremitățile îi sunt înghețate de spaimă, fetiței.

— Constat că ai dificultăți de elocuțiune; ce-ar fi să-ți expun punctul meu de vedere? Asta-ți va cruța coardele vocale; te limitezi să mă corectezi, de acord?

Încuviințează din cap.

Suflu un nor albăstrui, apoi lansez atacul.

— Tot însoțindu-l pe patronul său, Labămare a sfârșit prin a deveni amantul tău de inimă, exact?

Aprobare din partea domnișoarei.

— Într-o zi, dintr-un motiv sau altul, pe care nu-l știu încă, ați hotărât să-l suprimați pe bătrân și pe fiică-sa. Re-exact?

Este mult prea grav. Nu-și poate permite să încuviințeze nici măcar prin gestică, dar tăcerea ei țeapănă nu constituie oare o mărturisire?

Ca urmare continui:

— Ieri dimineață, devotatul secretar fixează o întâlnire pe

plajă fetei bossului. Pentru a nu fi recunoscut, îmbracă un costum de pescar subacvatic și pentru a păcăli, își adjudecă o pereche de sâni gonflabili, cât să pară o apetisantă pescuitoare submarină. Mă înșel?

— Nu, confirmă din tărtăcuță interlocutoarea mea.

— Îi făcuse din timp curte lui Edith Bitakis? Foarte probabil. Nenorocitei de moștenitoare, nasoală ca treizeci de cururi de maimuță lipite cu scuipat, i-au căzut inima și mințile în chiloți. Îți dai seama: șansa vieții ei. Toată flota și safeurile babacului nu puteau înlocui prețiosul instrument deținut de Hubert cal Frumos. Numitul Hubert a îmbarcat-o în zori de zi către o insulă: Saint-Honorat, de exemplu, sau oricare alta, să-i arate bijuteria și modul de întrebuințare.

— Cum ați putut reconstitui toate astea? behăie.

— Am materie cenușie, draga mea și am instrucțiunile de folosire. Deci, era în zori. Au ajuns la un mic golfuleț pustiu. Labămare și-a strangulat amoreza, după care i-a apropiat gâtul de elicea Johnsonului, cum apropie un tăietor de lemne butucul de fierăstrău… Delicată constituție, tânărul Hubert… Mă aflu pe calea cea bună, păpușă?

— Da, suflă fătuca Julia.

— Bravo pentru San-Antonio!

Emit un râs machiavelic, ceea ce este mult mai prudent decât să emiți cecuri fără acoperire și brodez în continuare revelații deductibile:

— A ascuns cadavrul sub prelata șalupei și s-a întors înot. Dar n-a ieșit pe plajă la Cannes. Dacă cineva l-ar fi văzut acolo, s-ar fi putut face legătura între prezența sa, oricât de bine mascată și cea a fecioarei Bitakis. A venit la Juan-les-Pins. Tu frumoasa mea, îl așteptai. Trebuia să aibă un loc liniștit unde să se schimbe. Cabina ta.

Un minut mai târziu după intrarea lui, ai ieșit tu, într-un costum identic, dar cu țâțe din dotarea personală… Oamenii ți-au urmărit adorabila siluetă. Tipul Labămare a așteptat cinci minute și s-a cărat fără să atragă atenția. Uniformitatea ușilor de cabină se preta la acest gen de hocus-pocus.

Bun, totul a trecut cu bine. Și iată că un isteț. În cazul de

față eu, se apropie de tine și încearcă să-ți tragă clopotele. La început, îl trimiți la plimbare. Dar te răzgândești când îți vorbesc de pescuitul submarin. Îți spui că, pentru a face o legătură între tine și costumul de cauciuc, eu trebuie să fi observat ușa cabinei tale. Chestia te tracasează. Sfârșești prin a mă accepta… Devenim buni prieteni… Îmi fixezi întâlnire pentru seara. Ne întâlnim la *Bulca* și acolo încep emoțiile, pentru că încasezi, simultan, două surprize: prima, că sunt un polițai celebru, (îmi permiți, țin la cuvântul celebru) a doua, că-l cunosc pe Amedeu Bocciul. Neplăcut.

Pentru prima surpriză, pricep confuzia ta; cât despre a doua, aștept să-mi explici tu…

E gata să pornească moara, dar o opresc cu un gest de imperator roman.

— Mai târziu: lasă-mă să termin ceea ce pricep? după aceea vom umple spațiile goale… Bocciul moare sub ochii noștri, otrăvit de Lemntare. Începe ancheta și tu te duci la tine la hotel să-ți aștepți comisarul. Acum înțeleg plecarea ta precipitată. Erai grăbită să-l pui pe Labămare la curent. Moartea fetei trecuse fără probleme, cea a tatălui trebuia să urmeze și eu riscam să fac praf și pulbere combinația…

Ați hotărât să jucați teatru: bătrânul bonz venit să-și bocească neliniștea în poala amantei și să-i anunțe moartea sa în caz că…

Comedie impecabilă, e datoria mea s-o repet. Am mușcat gogoașa cu toate cele treizeci și două de măsele…

Ea reușește un zâmbet jalnic.

— Da, da, adaug. A fost perfect. Hubert înghițise cu folos toate pârțurile patronului. Și-a improvizat o voce de bătrânel și expresii de impotent alintat… M-ați avut la pielea goală. Și, să știi, ca să-l poți avea pe San-Antonio, trebuie să te scoli primul pe regiment, sau să fii Gabin și Morgan. În timp ce eu înghițeam gălușca, adevăratul Bitakis sforăia la el acasă, unde s-a întors și Labămare.

Dis de dimineață, complicele vostru, flautistul, s-a aranjat să debarce cadavrul din șalupă pe plajă. A pretins că l-a găsit acolo…

Este prevenit Bitakis. Acesta e un om de afaceri necruțător, cu inima de fier. Suferă, dar știe să-și depășească suferința… Dă instrucțiuni și se-ntoarce acasă… Tu ești în birou…

Când secretarul urcă să-l trezească pe August, șoferul, tu numeri până la zece, după care te apropii consolator de armator și-i ajustezi o măslină în tărtăcuță…

— Nu-i adevărat! urlă Julia.

Trec peste, cum zic săritorii de garduri.

— Ba da, frumoasa mea… Armatorul își pierde cârma. Îi pică trompa pe birouaș. Tu, treci ușurel în camera de alături și, în timp ce Labămare și șoferul se agită în jurul cadavrului, ai tot timpul să părăsești palatul de marmură pe vârful picioarelor și să te întorci la hotel.

Scutură căpățâna cu disperare.

— Nu, nu!

Trebuia să vină momentul când celebrul San-Antonio, regele căpățânoșilor, împăratul deducției, suveranul anchetelor fără „va urma”, să pună la bătaie „asul din mânecă”.

— Ascultă-mă, gioarsă, ești demascată pe față și pe dos. Știam încă de ieri că ești băgată peste gât în afacere. De când am descoperit costumul de pescuit submarin. Nu-ți trebuie lentile telescopice pentru a realiza că era o măsură prea mare pentru tine. Și, cu toate astea, nici n-ai clipit când l-am întins pe pat, deși, pentru tine, lucrul trebuia să fie și mai evident decât pentru mine. M-am prins, atunci, ce venise să julească hoțul de cabine… O posibilă probă! Spărgătorul amator era Labămare, secretarul. Vă gândiserăți, amândoi, că flerul meu ar fi putut deveni periculos…

Ceea ce s-a și întâmplat. Azi dimineață, am făcut o mică investigație la direcția hotelului. Am aflat astfel că, în noaptea sinuciderii lui Nikos, părăsiseși cuibușorul după plecarea mea și că nu te-ai întors decât în cursul dimineții… Exact?

— Nu l-am ucis pe Bitakis!

— Dacă n-ai făcut-o tu, atunci circulă prin garnizoană sora-ta geamănă…

Este în pragul unei crize de nervi… Are o paloare

înfiorătoare.

— Ține-ți firea, zic, am să-ți aduc un întăritor.

Îl strig pe Grasu care trăncăne alături.

— Mișcă-ți osânzele împuțite și adă, în viteză, o tărie!

— Puțin respect! protestează, îs inferiorul tău, da cotizez la același sindicat…

Nu ascult continuarea și mă-ntorc la oița mea rătăcită. S-a încoțopenit în negație, fază delicată, într-un interogatoriu. Trebuie manevrată cu prudență.

Malacul vine cu arde-mațele, ceea ce redă obrăjorilor ei culoare. Curtenitor, Béru se îngrijorează:

— Donșoarei i-a fost oarecum?

Cum nu i se răspunde, explică că, odată, Berthe Bérurier, tovarășa sa de așternut, a avut aceleași simptome. Se credea că este vezica, era însă vorba de colici desfrânate.

Încruntă sprâncenele.

— Nu desfrânate, frânate… colici, ce mai… Nțelegeți ce-aș vrea să zic?

Îl întreb direct dacă speră sincer un șut în părțile cărnoase. Se cară.

— Deci, Julia, continui după acest delicat intermediu, ziceai că…

— Nu l-am omorât pe Nikos…

Lasă capul în pământ.

— N-am avut timp. S-a sinucis cu adevărat…

— Bați câmpii!

— Nu, nu, trebuie să mă credeți… Mărturisesc tot ceea ce ai… ați spus, în ansamblu este adevărat. Și este adevărat, de asemeni, că ar fi trebuit să-i trag un glonț în ureche grecului, eram în birou pentru asta… Dar n-am avut curajul. În ultima clipă, adică atunci când am pus mâna pe mânerul pistolului, am înțeles că era peste puterile mele și am fugit.. Habar n-am ce-a gândit Nikos… Nici măcar nu păruse surprins să mă vadă intrând la el în birou. Îi spusesem că secretarul său mă prevenise despre tragedie. Nu mi-a dat nicio atenție. Era amorf, prostit… Deci, am fugit și abia ajunsesem în parc când am auzit împușcătura. S-a sinucis, înțelegeți? SINUCIS cu

adevărat!

O ascult pe Julia. O privesc pe Julia… Nu sunt sigur. Nu-i exclus să se fi întâmplat așa; dar îmi zic că, totuși, putoarea încearcă să mă trombonească… Orice este posibil cu fata asta. Astfel că nu mă compromit.

— Nu-i de datoria mea să limpezesc toate detaliile, păpușă. De fapt, eu sunt în concediu. Îi las o pâine de mâncat și judecătorului de instrucție care va ancheta afacerea. O să-i faci ochi dulci și poate-l tragi pe sfoară.

Nu insistă și începe să verse lacrimi de crocodil, ceea ce mă lasă mai rece decât un nas de câine sănătos.

— Să elucidăm alte semene de întrebare, frumoasă andaluză cu sânii bronzați.

— Ce doriți să știți?

— Multe alte chestii. De pildă, ce amestec are pianistul Bocciul în miș-mașul ăsta?

— Ăsta a fost detaliul care a dat totul peste cap…

— Totuși?

— Ei bine, Hubert avea nevoie de un complice…

— Flautul fermecat?

— Da, flautistul; era necesar pentru descoperirea corpului, care trebuia să aibă loc la o oră precisă.

— Deci?

— În dimineața de după… după moartea Edithei Bitakis, Hubert și-a dat seama că… accidentul… deteriorase elicea șalupei. Se pare că sunt fragile, elicele…

A avut mare bătaie de cap cu întoarcerea din insulă, paletele nu mai împingeau barca… Era vorba de o șalupă închiriată. Dacă ar fi înapoiat-o în acea stare, s-ar fi făcut, apoi o legătură între accident și avarie, nu-i așa?

— Ba bine că nu!

— Deci trebuia reparată… Hubert era tufă la mecanică. L-a prevenit pe Lemntare care, nici el…

Îmi pocnesc degetele.

— Și Lemntare i-a cerut lui Bocciul, deoarece știa că acesta era priceput în materie?

Iată, asta-i!

— Acest Bocciul a cumpărat o elice nouă și a înlocuit-o pe cealaltă. Dar, în timp ce lucra, a descoperit păr și bucățele de carne înfășurate pe arborele elicei… I-a cerut explicații flautistului. Lemntare, înțelegând, că nu poate nega evidența, i-a povestit că un prieten de-a lui avusese un accident și nu voia să se afle… Atunci Bocciul a cerut o sumă amețitoare ca să-și țină gura. A luat cu el elicea compromițătoare, corpul delict… Hubert și Lemntare au hotărât atunci să-l suprime…

— Fir-ar al dracului. Și biletul pe care mi-l scrisese în văzul colegilor i-a precipitat decesul. Nenorocitul de Amedeu n-a mai apucat spovedania…

— Da, așa-i…

— În aceeași seară, sub un pretext oarecare, Lemntare s-a dus la locuința acestuia să recupereze elicea?

— Da…

Totul se înlănțuie logic.

— Să vorbim acum despre Aydila…

Suspină.

— Ați vrut să-i puneți în cârcă asasinarea lui Bocciul, nu-i așa? Un mort în plus pentru liniștea poliției?

— Da, este îngrozitor.

— Halucinant personaj, Hubert ăsta al tău. Mai scârnav decât o epidemie de ciumă.

Lasă capul jos.

— Ați auzit vorbindu-se de afacerea Drivet?

— Era, cred, în 52. Secretarul de notar surprins în flagrant delict de adulter cu nevasta patronului. Soțul ucis pe loc.

— Da, asta-i!

Pe cuvânt, m-aș putea îmbogăți din concursurile televizate pe tema „anale judiciare”.

— Ce legătură…

— Ei, Drivet, este Hubert…

Țâșnesc.

— P… m…

— Da! A beneficiat de o reducere de pedeapsă pentru bună purtare. Și-a cumpărat o identitate falsă și s-a aciuiat pe lângă Bitakis…

Să-ți iei lumea-n cap. Mi-am băgat nasul în cea mai putredă afacere a anului! Mamă, mamă, ce de-a rahat de mâncat în toate cafenelele și de împroșcat pe pagina I-a a ziarelor. Curat vacanță odihnitoare!

Acestea fiind zise, Grasu își arată fizicul atrăgător, acoperit cu pălăria udă de sudoare.

— San-Antonio! Ne'cem să facem o partidă, cu Ciorbiță… Dacă ai nevoie dă noi, ne găsești în piațeta dă alături.

N-am nici măcar forța să surâd…

O liniște lipicioasă pogoară în biroul care pute a administrație și a pastis.

— Dulcea mea copilă, să abordăm acum ultimul capitol…

Își ridică sprânceana stângă, în chip de semn de întrebare.

— Mobilul, zic, căci după părerea mea trebuie să fie baban și încâlcit. Recapitulăm: tu ai bafta să fii amanta invidiată a unuia dintre cei mai bogați europeni… și participi la asasinarea sa! De fapt, omori găina cu ouă de aur, nu?

Întoarce contrariată capul. Hotărât lucru, frumoasă ca păcatul. De ce n-ai rămas în rolul simplu și remuneratoriu de fetiță care înfrumusețează viața semenilor noștri miliardari?

— Bitakis se depărta de mine, zice.

— Ce vorbești? Recepția hotelului povestește că te vizita zilnic…

— Mă vizita de-a surda. Achita notele de plată, dar se plictisise. Îmi spunea adesea că, pentru el, venise timpul să se consacre fiicei sale și viitorului ei… Pe scurt, se ramolise.

— Înțeleg totul… dar nu și măsura în care moartea lui prezenta interese pentru tine. Și pentru Hubert? Fă-mă să înțeleg.

— Nu pot să spun nimic, zice Julia, care pare să se fi luat în mână.

— Ah! Deci nu poți să spui nimic, frumoasa nopții?

Și trosc! A luat-o! A pornit! Înregistrează o cafteală pentru adulți, ceea ce o va face să vadă luna printre stele verzi. Și inevitabilul se produce… Față cu argumente atât de convingătoare, donșoara trece la spovedanie. Iar în timp ce buzele ei pleznite îmi debitează poantele afacerii, eu mă

gândesc că, pentru prima oară în viața mea, vederea unui bărbat mi-a provocat emoții sexuale. Căci, cine-mi declanșase fiori pe șira spinării, acu două dimineți, pe plajă, cu lăptăria lui de cauciuc, fusese Hubert.

Poate ar trebui să mă psihanalizez? Sunteți în pericol să vă pierdeți fericirea doamnele mele! San-Antonio a făcut primii pași către pederastie.

CAPITOLUL XIV

CINE NE VA PERMITE SĂ NE OPRIM AICI?

În mica piațetă de lângă comisariat, partida e în toi. Bérurier vociferează ca într-un congres de unificare politică, afirmând că Ciorbiță este un trișor.

Inculpatul protestează că-i de bună credință și, înarmat cu un bețigaș de castan, îi dovedește colegului parizian că bila este cu adevărat mai apropiată de „micuț".

Decid să nu intervin în conflict și sar la volanul șaretei mele fantomă.

Soarele continuă să-și împrăștie razele calde pe Coasta de Azur. Marea se încrețește și valurile înspumate, etc. Străluciri. Licăriri… Atmosferă amețitoare… Îmi mai rămâne un stoc de clișee de vânzare, rog adresați ofertele la casa Vine-Curcănimea, biroul de schimburi culturale.

Conduc alene, ca un anonim care trebuie să ajungă undeva, dar nu se grăbește să ajungă.

Puștoaicele coborâte direct dintr-un tehnicolor made în Hollywood îmi fac semne vesele. Poartă șorturi nu mai mari decât batistuța de la prima împărtășanie și ține-țâțe format timbru fiscal. Corpurile lor bronzate aruncă luciri îmbietoare care se reflectă pe cromul tomobilului meu… Viața e frumoasă și eu am geniu, ceea ce este reconfortant.

Mă întorc la Bitakis, pentru o mică completare de informație. Dacă tot m-am apucat de spălat rufele murdare n-are rost să mă plâng că detergentul asprește mâinile… Dar, după această corvoadă, vă anunț că-mi voi permite câteva zile

de odihnă adevărată. Voi schimba doar cartierul. Direcția Saint Trop'… și vă jur pe indemnizația de concediu plus al treisprezecelea salariu că, chiar dacă jumătate din populație va fi asasinată sub ochii mei, nu voi mișca nici unghia degetului mic pentru a-i aresta pe vinovați. Sunt sătul. Să atragi afacerile criminale precum c… mușteIe, o fi și ăsta un destin formidabil, dar mi-am făcut plinul, ce dracu…

•

Camerista mă anunță că doamna ia o gustărică și că nu poate fi deranjată. Îi răspund că și dacă ar face baie la picioare tot aș deranja-o. Învinsă de argument, șoricelul negru cu alb mă teleghidează până în sufragerie.

Merită vizionat spectacolul…

Camera este doar o idee mai mică decât palatul Chaillot. În mijloc tronează o masă de marmură albă lungă de doișpe metri. La această masă, văduva Bitakis ciugulește, într-adevăr, gustărica despre care-mi zisese subreta.

Mica gustărică…

Mi-aș dori una identică la banchetul jubileului meu!

Un platou cu pate de ficat de gâscă… O oală cu caviar, un pui rece și un ananas. Doamna Trei-Guși nu glumește cu susținerea moralului. Dacă toate astea nu-i ajung, pariez că va cere și trei morcovi fierți.

Nostim, de asemenea, că prezența celor două cadavre sub acoperișul ei nu-i taie pofta de mâncare.

Intrarea mea îi schimbă dispoziția și poftele. Se pregătește febril pentru o operație, fără anestezie, pe splina deschisă. Sprâncenele i se îmbină sever într-una singură și obrazul fleșcăit îngheață ca osânza în frigider.

— Îmi pare rău că vă tulbur la masă, doamnă, o asigur, luând un scaun fără să fiu invitat.

— Ce semnifică vizita dumitale? râgâie, ștergându-și gura.

— Trebuie să vă țin la curent cu evoluția situației. L-am arestat pe secretarul răposatului dumneavoastră soț.

— Ce-nseamnă asta?

— Asta înseamnă că mușteriul este un recidivist periculos. Aceasta înseamnă că a asasinat-o pe fiica dumneavoastră

vitregă plus alte două persoane, drept care, pentru liniștea mea sufletească, sunt hotărât să-l scot, definitiv, din circulație.

Dintr-odată nu-i mai este foame. Pateul de ficat poate să aștepte și servitorii n-au decât să facă omletă din oușoarele de nisetru.

— Arestat, Hubert!

— Pentru motivele mai sus enunțate, doamnă… De asemeni am arestat-o pe amanta soțului dumneavoastră, curvișțina Serafica…

Își pune cu violență pumnul încărcat de *gold* pe masa de marmură, cea ce face un zgomot de nuci crăpate cu toporul.

— Cum îndrăzniți să vă exprimați astfel în fața mea, domnule!

Ei, din clipa asta, luați-vă scaunele și găsiți-vă locuri cât mai în față, ca să-l vedeți pe San-Antonio la lucru, iubiților.

— Ascultă, coană mare, i-o trântesc birjărește, poa' că mata impresionezi o parte a populației cu perlișoarele supradimensionate și acordurile de subjonctiv; dar lasă-mă să-ți zic că pe mine rahaturile astea mă lasă mai de marmură decât masa asta tip cavou de familie numeroasă.

— Lasă ifosele, mamaie!

N-are decât un gest: arătătorul îndreptat către ușă.

Un singur strigăt: „Ieși!"

Eu mă distrez.

— În ordine, mă car, dar nu singur. Vei veni cu mine, madam și înainte de asta îți voi oferi niște brățări suplimentare. Astea nu vor fi semnate Cartier, dar vor produce un efect trăsnet…

Se sufocă și deschide pliscul destul de larg cât să i se vadă fundul slipului.

— Ești amestecată în crime, coană Bitakis. Mai mult chiar: ești instigatoarea. Cu cei mal buni avocați ai Franței și cu certificate de la psihiatri, ai putea scăpa cu circa zece ani de bașcă, dar nu mai ieftin. Mai ales că gagiul Drivet, fost Hubert Labămare, îți va arunca în cârcă și ce n-ați apucat să faceți.

Obrajii paradiți ai văduvei se fleșcăie în stilul balegă de vacă ne-constipată. Renunță să-mi cânte actul al treilea din

„Știi-dumneata-cu-cine-stai-de-vorbă?” Se lichefiază ca o înghețată expusă în plină Sahara.

— Ascultă aici, madam… Ești a doua soție a lui Bitakis. Căruța scârțâia rău, menajul adică. Dar te țineai ca scaiul de oaie, because pachetul de bișțari la care te abonaseși prin agenția „Starea Civilă”. O singură pată pe viitorul tău luminos: testamentul. Grecoteiul lăsa grosul averii urâțeniei de fie-sa. Nu-ți rămâneau decât fărâme amărâte în caz că armatorul dădea în primire. Doar dacă fătuța Edith deceda înaintea ta… Dacă mă gândesc bine, clauza asta a costat viața a cinci persoane.

Ai mângâiat proiectul de a moșteni totul. Cu o mână de fier băgată într-o mănușă de catifea. Condiția primă: Moartea lui Edith. Urma o precauțiune înțeleaptă: lichidarea bătrânului. Trebuia evitată posibilitatea ca, din durere sau capriciu, babalâcul să-și permită fantezia de a lăsa totul pentru opere gen „Constipații de la munte” sau „Orfelinii mărilor și oceanelor”. Da, dar cum să pui funestele proiecte în execuție… termenul e corect. Și iată clipa când soarta te-a servit! Într-o zi, ți-a căzut în mână o veche publicație. Găsești în ea, un articol despre afacerea Drivet (cu poze). Descoperi că Drivet și Hubert sunt una și aceeași persoană. Partida putea începe, aveai asul în mânecă! Un criminal sub acoperișul tău, în intimitatea soțului căruia-i programaseși dispariția! Era nesperat de frumos…

Ai jucat pe mâna lui Hubert. El se va ocupa cu lichidarea tatălui și fiicei, cu măiestrie, tact și celebritate; contra cărei operații îl dotezi cu o sumă babană. O sută de milioane, zice copila Julia… Merita!

Drivet care, probabil, vâna ocazia să-l tragă-n piept pe hodorogul tău, a acceptat. Nici nu avea de ales: pe de-o parte îl aveai la mână, pe cealaltă câștiga cât să se retragă din afaceri pe viață… A organizat aceste două operații, ca pe o expediție în Antarctica. Îi trebuiau alibiuri, atât lui cât și complicei sale… Morți logice, pentru Edith și tatăl său… Artă mare. Capodopera vieții sale!

Împotriva lui, un singur hâc: întâmplarea! Întâmplarea care

m-a scos în calea sa…

Tac.

— Atunci, viespea mea grăsălană, ce ai de spus?

— E o țesătură de minciuni! bâiguie băbătia.

— O să-ți faci o rochie din ea pentru a compărea în fața juriului. Sună camerista să-ți pregătească geamantanul…

N-are forța să ordone, deci tot mie îmi incumbă apăsatul soneriei și, cum nu mi-e teamă de exerciții violente, mă achit de această sarcină periculoasă cu brio.

— Pregătește o valiză pentru doamna! ordon cameristei.

E siderată.

— Doamna pleacă în călătorie?

— Ai ghicit…

Fata se gândește la casa plină de cadavre, la funeraliile care se pregătesc, la ferparuri, la vizitatori… Nu-i momentul să vizitezi Neapole, tre să-și zică ea.

— Doamna pleacă pentru multă vreme? bâiguie înspăimântată.

— Pentru vreo zece ani, răspund.

Și, nemaiputând să mă țin, umflu un copan de pui și mușc vesel din el.

Prăbușită pe tronul său, Doamna Văduvă Bitakis își plânge nefericirile.

Văduva de Bunăvoie continuă să-și pișe ochii în biroul lui Ciorbiță, când ușa se deschise și apare Bérurier-cel-viteaz.

Este radios ca o floarea soarelui dimineața.

— Mișto! tropăie el, Ciorbă a luat-o pă coajă. Am câștigat cu 15 la 12! Mă lua drept un tont. Ei bine! I-am arătat io cine sunt.

Se oprește brusc descoperind-o pe maica Bitakis.

Se precipită către ea, ceremonios, cu botul rânjit și puțind a băutură.

— Dragă doamnă! zice, să știț că-s alături de durerea dumneavoastră.

Și depune, pe dosul labei cotoroanței, un sărut obsecvios, un sărut lipicios, pe care aceasta nici măcar nu se obosește să-l șteargă.

Sfârșit

virtual-project.eu

SAN-ANTONIO

Du sirop pour les guêpes

{1} Celebră închisoare franceză. (n.t.).